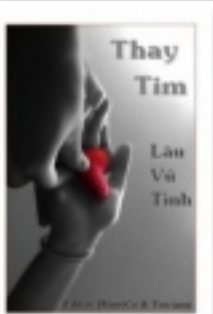

Thay Tim

Contents

Thay Tim	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	14
4. Chương 4	20
5. Chương 5	28
6. Chương 6	34
7. Chương 7	40
8. Chương 8	46
9. Chương 9	53
10. Chương 10	62
11. Chương 11: Phiên Ngoại 1	66
12. Chương 12: Phiên Ngoại 2	68
13. Chương 13: Phiên Ngoại 3	70
14. Chương 14: Phiên Ngoại 4	71

Thay Tim

Giới thiệu

“Có muốn đi theo tôi hay không?” Ngày đó, điều làm cho cô chú ý tới hắn, là sự cô đơn trên người

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thay-tim>

1. Chương 1

Ở thôn Chiêm, phố Khởi Tình ngõ 44.

Cô nghĩ, đối với người dân xung quanh thì mọi người sống trong khu phố này cực kỳ quý dị!

Ngay từ đầu, nghe nói phòng số 54 trong ngõ nhỏ có chuyện kỳ lạ.

Nghe nói là yêu ma tác quái, từng có đạo sĩ đến lập đàn làm phép.

Càng về sau, âm khí càng nặng, những lời truyền miệng kỳ quái càng lan xa. Người ở khu phố này, nhẹ thì việc nhà không thuận, nặng thì táng gia bại sản, rối loạn tâm thần, vì thế người dân cứ đến rồi đi, ngày thường không ai dám tới gần, cả khu phố yên tĩnh lạnh lẽo, giống như không có ai ở.

Khu phố dính đầy mạng nhện rất nhiều năm sau có một ngày, đột nhiên một cô gái hơn hai mươi xuân xanh đến đây bàn bạc cùng chủ nhà, mua một gian phòng ở ngõ 44.

Lúc đầu, người dân xung quanh đều rất tò mò và mong đợi, muốn xem thử cô gái trẻ tuổi này lá gan lớn đến đâu, thế mà có dũng khí đến ở ngõ hẻm có quỷ trong truyền thuyết, đoán xem đến khi nào cô sẽ bị dọa bỏ trốn mất dạng.

Nhưng mà, gần mười năm trôi qua, sự thật chứng minh cô không chỉ có tài lực kinh người, ngay cả dũng khí cũng rất kinh người, chẳng những sống rất tốt, hơn nữa còn từ từ mua hết số phòng không ai thuê. Có lẽ là vật hợp theo loài, có thể cũng một dạng quỷ, cô chủ nhà ma mị vẫn bình an vô sự cho khách thuê phòng của mình, đó không phải là chuyện mà người thường có thể làm được.

Trừ những điều đó ra, cô vẫn thường hay “nhặt” mấy con sơn dương lạc đường về, ngày qua ngày, ngõ 44 trong mắt người ngoài vẫn mê ly kì quỷ như cũ, không những không giảm bớt, mà dần dần còn có khuynh hướng “đâm chồi nảy lộc”.....

Ra khỏi nhà ga, lên xe bus, xuống xe ở chỗ hai con đường giao nhau, đi bộ chừng 5 phút liền thấy bản chỉ đường đến phố Khởi Tình.

Lại đi vòng, tiến vào ngõ 44.

Người đàn ông tên là Lâm Giang im lặng đi theo sau cô, dọc theo đường đi trừ việc thay cô xách hành lí, xử lý vài việc vặt, cô có mở miệng thì hẳn mới lên tiếng trả lời, còn phần lớn thời gian đều trầm mặc.

Không nói nhiều cũng tốt, tính cách cô vốn lạnh lùng, cũng không muốn người lười uốn liên tục ở bên cạnh chọc phiền lòng.

Vừa mới đi vào ngõ 44, một cô gái xinh đẹp đi đến trước mặt cô, chào hỏi một tiếng.

“Hi, đi du lịch về rồi sao, chơi vui không?”

“Cũng không tệ, cảm ơn.”

Quan hệ xã hội của cô thực ra rất thất bại, cho dù đã ở đây hơn ba năm, cô vẫn không thân thiết với những vị hàng xóm ở cùng ngõ 44, cùng lắm khi đi trên đường có gặp thì chào hỏi một tiếng thôi.

Cô và cô gái kia đi ngược hướng, lướt qua nhau. Đi qua nhà số 52, cửa sổ lầu hai bị người đẩy ra, khuôn mặt giống hệt cô gái ba mươi giây trước mới lướt qua cô dò đầu ra hỏi thăm: “Hi, đi du lịch về rồi sao, chơi vui không?”

Đây là..... cái quỷ gì vậy?

Cô bình tĩnh lặp lại lần thứ hai. “Cũng không tệ, cảm ơn.”

Cô bỗng nghĩ đến điều gì đó, vội vàng quay lại nhìn người phía sau giải thích, để hẳn khỏi bị dọa. “Hai cô ấy là chị em song sinh.”

Đại đa số người thấy một gương mặt giống nhau như đúc, lại ở phố Khởi Tình ngõ 44 thì đều chạy trốn chết.

Hiển nhiên lời giải thích của cô là dư thừa, vẻ mặt của hẳn không hề thay đổi, đừng nói là kinh ngạc, ngay cả lông mày cũng chưa nhích lên một tí.

Lại đi về trước ba bước, cô theo bản năng giữ mái tóc dài của mình lại.

Rất lạ, mỗi lần cô đi đến trước cửa nhà số 54 nghe nói từng có người chết trong truyền thuyết này, sẽ luôn có một trận gió thổi qua.

“Không cần.” Lâm Giang luôn luôn im lặng đột nhiên lên tiếng, bàn tay vươn về phía cô, không hiểu muốn làm gì, lại ngừng lại.

“Hả?” Hấn nói với cô sao?

Hấn chỉ về phía trước mặt cô. “Bà bà hỏi, có muốn ăn nền nguyên bảo hay không.” Nhà bọn họ đang ăn tối, rất nhiệt tình lại hiếu khách.

Chu Ninh Dạ nhìn phía trước không có một bóng người, nhớ tới thảm án cả nhà đều bị giết làm chấn động toàn quốc một thời kia, không hiểu vì sao da đầu run run một trận.

“Có ai đâu?”

“Không cần.” Nền nguyên bảo không phải đồ ăn của hấn. Hấn cũng giúp cô từ chối.

“.....” Một cô ban đầu còn lo hấn không quen, sợ hấn bị dọa.....

“Vây cậu.....” Cô có một loại dự cảm không tốt.

“Cẩn thận kéo giẫm.” Khi đối phương đưa ngọn nền tới, hấn đẩy ra, không ngờ lỗ tay làm nó rơi xuống. Cô đập chân xuống, hấn không kịp giữ cô lại.

Toàn thân cô cứng đờ.

Tiến lên phía trước cũng không được, động cũng không được, cả người đành đứng thẳng bất động ở nơi đó.

Cô một chút cũng không muốn hỏi rốt cuộc cô giẫm phải cái gì!

Thần sắc hấn vẫn bình thường, khom người xuống giống như cầm lấy cái gì đó ném đi. “Trả lại cho bà. Cô ấy không thích, tránh ra.”

Bà không có ác ý, chỉ là rất thích cô, mỗi lần cô đi qua đều yêu thương sờ sờ tóc cô một chút, nhưng cô có vẻ sợ, cho nên bà cũng không dám làm gì hơn.

“Đúng..... Không hiểu nổi.....” Cô ấp úng, không hiểu nên nói với ai.

Lần này bước tới một bước, cô có vẻ cực kỳ do dự.

Hấn kỳ quái liếc cô một cái. “Phía trước không có gì.” Cô đi đường rất kỳ lạ.

“.....” Hấn nhìn có vẻ thích ứng còn tốt hơn cô.

Rất nhiều lúc Chu Ninh Dạ cảm thấy, cô là một trong số ít người bình thường ở khu phố này.

Nhưng mà bây giờ có hấn..... Đứng trước cửa nhà số 58, Chu Ninh Dạ thở dài. Chỉ sợ nhà của cô đã bị gạch tên ra khỏi đội ngũ người bình thường ít ỏi rồi.

Lấy chìa khóa mở cửa, cô để Lâm Giang đi tắm trước, còn mình thì sửa sang lại hành lý, đem quần áo bẩn quăng vào máy giặt, vừa nghĩ xem chút nữa dẫn hấn ra ngoài dùng cơm nên mua thêm thứ gì.

Hai ngày nay, cô chỉ mua tạm hai bộ quần áo trên đường cho hấn thay, trong nhà có hơn một người — tuy rằng không phải là người hoàn toàn, nhưng dù sao cũng không giống nuôi chó nuôi mèo, nên chuẩn bị những thứ không thể thiếu.

Nghĩ đến điều này, cô ngừng tay, mở ngăn kéo bàn đặt bên cửa sổ, lật sổ tiết kiệm tính sơ một chút, đến tháng sau lĩnh lương hấn là không thành vấn đề.

Cốc cốc!

Cửa sổ bằng kính truyền đến hai tiếng vang nhỏ, cô quay đầu nhìn lại, một thân ảnh bận cái váy màu xanh nhạt xuất hiện bên cửa sổ.

“Hi, đi du lịch về rồi sao, chơi vui không?” Vô cùng không có tính sáng tạo ân cần hỏi thăm, lúc này chính là cô chủ nhà mê mị xinh đẹp.

“Cũng không tệ, cảm ơn.” Lặp lại câu trả lời lần thứ ba.

“Có gì đặc biệt muốn chia sẻ không?” Chủ nhà mỉm cười như cũ, tinh thần luôn phấn chấn, giọng nói nhẹ nhàng.

“Chỉ sợ là không có.” Cô xin lỗi đáp lại.

“Phải không?” Chủ nhà nhún nhún vai, dường như không để ý cô lạnh nhạt, ánh mắt lướt qua phía sau cô. “Cô có một con thú cưng rất thú vị, chúc cô nuôi nó vui vẻ.”

Cô quay lại, thấy Lâm Giang đã tắm rửa xong đang đứng ở cửa phòng, dùng cái khăn cô đưa vây quanh bên hông, từng giọt nước trên mái tóc ngắn của hắn tí tách rơi xuống, dọc theo ngực đang phập phồng lặn xuống thắt lưng, để lộ đường cong vô cùng hoàn mỹ trong không khí, hoàn toàn là hương vị đàn ông, đủ để cho bất kỳ thực nữ cơ khát nào cũng liêu linh xông lên.

Cô biết một màn này dễ dàng làm cho người ta liên tưởng đến cái gì, nhưng bất luận liên tưởng thế nào, cũng sẽ không thể nghĩ đến những từ như “thú cưng” hay là “nuôi”.

Quên đi, chủ nhà của cô vốn không phải là nhân vật đơn giản, nhìn ra điều gì cũng không ngoài ý muốn của cô.

Cô thuận tay lấy cái khăn lông khác đi về phía hắn, chà lau mái tóc còn ướt nước kia. Lau hai cái, cô chợt dừng động tác, sực nhớ tới, cô ở lầu hai.....

“Sao vậy?” Lâm Giang không hiểu, con người sâu thẳm nhìn cô.

Cô ngốc ngốc quay đầu lại, bên cửa sổ không còn thấy thân ảnh của cô chủ nhà, xuyên qua cửa sổ đang được mở rộng, cô mơ hồ nhìn thấy người vừa nói chuyện với mình một giây trước đang ngồi xỏm đầu ngó chơi với mấy con chó hoang mới nhặt về, mái tóc đen dài quá thắt lưng bay nhẹ trong gió. Có thể mặc một bộ váy màu xanh thiên thu phiêu dật xuất trần như thế, cô nghĩ không ra người thứ hai.....

“Không có gì.” Cô ho nhẹ, khuôn mặt khôi phục lại vẻ bình thường, bình tĩnh đưa khăn lông cho hắn. “Mặc quần áo vào đi, chờ tôi tắm xong chúng ta có thể ra ngoài ăn cơm.”

Một lát sau, cửa phòng tắm đã đóng lại lại được mở ra lần nữa –

“Còn có, quy định đầu tiên, nếu tôi thấy đường đi không có vật cản gì, anh có thể đi bình thường.”

Sau đó, Chu Ninh Dạ theo kế hoạch sớm lập ra, đến khu mua sắm chọn mua đồ dùng hàng ngày cho hắn. Mặc cái gì, dùng cái gì hắn cũng không có ý kiến, dọc theo đường đi chỉ lặng im theo sau cô, cầm giúp cô giỏ mua sắm.

Rời khỏi trung tâm mua sắm, đi trên vỉa hè, cô đang nghĩ xem bữa tối nên ăn gì thì để ý hắn vẫn chưa theo kịp, quay lại lại thấy hắn đang nhìn chằm chằm một hướng khác của con đường đến xuất thần.

Hắn đang nhìn cái gì? Quảng cáo phim sao? Hay là quán bán bỏng ngô bên cạnh?

“Anh muốn xem phim sao? Hay là ăn bỏng ngô?”

Hắn thu tầm mắt. “Xem.....phim?” Cái đó..... có thể ăn?

“Chính là –” Bộ dáng của hắn giống như chưa từng sống ở niên đại này.

Chu Ninh Dạ tính lại tiền mang theo khi ra ngoài, trừ tiền mua sắm còn thừa một ít, hắn là còn đủ.

“Được rồi, chúng ta đi xem phim.”

Cô mua bỏng ngô, để hắn đứng bên biển quảng cáo chọn phim xem.

Xem xong phim đi ra khỏi rạp chiếu, hắn thoát nhìn càng trầm mặc.

Không phải loại an tĩnh giống ngày thường, mà là cảm xúc tụt xuống. Đứng hỏi cô vì sao, cô chỉ theo bản năng cảm nhận được cảm xúc của hắn biến đổi.

“Làm sao vậy?”

“Quá ngắn.” Tiếng nói nhỏ dường như không thể nghe thấy.

Cô hiểu rất nhanh, hần chỉ hạnh phúc của nam nữ nhân vật chính, quá ngắn.

“Anh hiểu không?”

“Một chút.” Không hiểu hoàn toàn, nhưng có thể lý giải một ít.

“Cũng đúng.” Lần đầu tiên xem phim nước ngoài, mặc dù có phụ đề tiếng Trung, nhưng cũng không thể hiểu hết những gì bộ phim muốn truyền tải.

“Đợi tuần sau tôi nghỉ, lại đến xem lần nữa, xem cho đến khi anh hiểu hết mới thôi, chúng ta bàn sau nhé.”

Hần hơi nhếch môi, không rõ lắm, nhưng dường như hơi vui vẻ.

“Đi, phía trước có chợ đêm, chúng ta đi ăn chút gì đó.” Tay cô vươn ra sau, nắm lấy tay hần. Hần luôn đứng ở phía sau bên phải của cô, cô từ từ mới hiểu, đó là một loại tư thế bảo vệ.

Hần có chút giật mình, tròn to mắt nhìn cái tay bị nắm.

Kiên định kéo hần lại bên cạnh, cô cười nhẹ giải thích: “Nhiều người lắm, nắm tay sẽ không bị lạc.”

Hần hoảng hốt, chân tay luống cuống nhìn cô.

Chu Ninh Dạ kéo hần hòa vào đám đông trong chợ đêm. Có mấy lần, bàn tay dường như sắp bị đám người tách ra, rồi sau đó, cô cảm nhận được năm ngón tay bị một lực cực kiên định nắm chặt, dù đám đông chật chội, lúc quay đầu, chỉ cần liếc mắt một cái cô liền thấy hần.

Cô đưa rất nhiều thứ hần chưa từng nghe qua tên, cũng chưa từng ăn qua, nhiều đến nỗi hần không thể nhớ được tên của những loại đồ ăn kỳ quái đó. Nhưng cô đưa, hần liền ăn, giống như đã tập thành thói quen rất nhiều năm ăn ý không tiếng động.

Cách giờ tan làm một tiếng, bảng số liệu dự tính sản phẩm mới của công ty làm khoảng nửa giờ nữa là xong.

Có một đồng nghiệp đến phòng trà pha tách cà phê, hỏi cô: “Muốn dùng một ly không?”

“Không, cảm ơn.” Chu Ninh Dạ đầu cũng không nâng, tập trung làm việc.

Cà phê đối với thành viên phòng kế hoạch có thể nói là ẩm phẩm thiết yếu, nhưng đối với thân thể cô, cô không nên uống cà phê, ý tốt cảm ơn nhưng không thể nhận.

Đồng nghiệp còn nói cái gì đó, nhưng cô không nghe vào tai, khi làm việc cô luôn tập trung cao độ, hoàn toàn không chú ý tới những việc khác.

“Cần giúp không?” Một đồng nghiệp khác hỏi.

Bảng số liệu này rất phức tạp, những thành viên khác của phòng kế hoạch còn phải dựa vào những con số này để nghiên cứu phương châm tiêu thụ. Quản lý rất coi trọng những số liệu này, còn nói rõ bọn họ phải làm việc với nhau.

“Không cần.” Lúc này, ngay cả mắt cô cũng chưa nâng.

Người đồng nghiệp có ý tốt nhưng lại bị từ chối, đối diện với gương mặt lạnh lùng vạn năm không đổi kia, hậm hực hờn dỗi bỏ đi.

Một lúc sau, khi hoàn thành xong bảng số liệu cuối cùng, Chu Ninh Dạ xoa bóp gáy, cầm lấy cốc nước không tới phòng trà.

“Cậu chưa thấy cô ta kiêu ngạo như thế nào đâu, khinh thường không thèm để người khác giúp đỡ, rất xem thường người khác.”

“Năng lực mạnh thì giỏi lắm sao? Cuối cùng vẫn bị giáng cấp, không phải sao?”

“Đúng rồi, thật không biết cô ta kiêu căng cái gì.....”

“Nói đi phải nói lại, nếu cô ta thật sự làm quản lý, bảo tôi làm việc dưới trưởng cô ta, tôi thà từ chức còn hơn!”

Cuộc đối thoại ở bên trong, một chữ cũng không lọt khỏi tai cô.

Chu Ninh Dạ dừng bước, xoay người trở về, không muốn để mọi người xấu hổ.

Trong lòng cô biết rõ, bản thân mình chính là đối tượng bàn luận của mọi người.

Cao ngạo, lạnh lùng, khó ở chung..... Những từ hình dung tương tự cô đã nghe qua nhiều lắm, thông qua những bình luận đó, cô mới biết được thì ra mình là vậy trong mắt người khác.

Cô trở lại chỗ ngồi, nhìn chằm chằm cốc nước không mà ngẩn người.

Không ngoài ý muốn cũng không u buồn, cô biết tính tình của mình vốn lãnh đạm, một người một mình, cô đã sớm không còn hi vọng có ai đó có thể hiểu cô, quan tâm cô, làm bạn với cô –

Trong đầu đột nhiên hiện lên một gương mặt.

Cô không ngờ mình sẽ nghĩ tới Lâm Giang, người đàn ông đặc biệt kia.

Cuộc sống có hơn một người, cảm giác cũng không tệ.

Ít nhất lúc ra ngoài dùng cơm không cần một mình chiếm cả một cái bàn thật to, lúc chọn xong thực đơn từ quầy tính tiền trở về, vị trí đã chọn lại bị người khác chiếm mất; Có khi nhìn thấy đồ ăn mình thích, không cần lo từng đó rất nhiều, một người ăn không hết, hẳn sẽ phụ trách đem những đồ ăn còn lại ăn sạch. Ban đêm vẫn luôn cảm thấy phòng ở rất yên tĩnh, có hơn một người đi lại hoạt động, khoảng không trống rỗng như sống động hẳn lên, ít nhất cô biết mình không chỉ có một mình.

Hắn là một người bạn tốt, cô tin.

Lúc cô muốn an tĩnh, hẳn sẽ không quấy rầy cô, có khi thậm chí cả ngày còn không nói một câu, đó là thói quen trường kỳ của người cô đơn, quên mất bên cạnh còn có người, cứ ngỡ không ai nói chuyện cùng.

Phục hồi tinh thần mới phát hiện mình đã ngẩn người một hồi lâu.

Lần đầu tiên cô ngẩn người lúc đang làm việc, chỉ đơn giản là vì cô nhớ tới hắn.

Hắn ở nhà một mình, chắc là không có vấn đề gì?

Hắn nhìn giống như trẻ sơ sinh, thế giới này rất xa lạ với hắn. Buổi sáng trước khi cô đi làm còn lặp đi lặp lại cách dùng lò vi sóng, muốn hắn xác nhận ở nhà một mình thực sự không thành vấn đề.

“Chờ cô, trở về.” Buổi sáng trước khi đi, hắn nói với cô như vậy.

Vốn hắn muốn đi cùng, nhưng cô nói: “Không được, phải ngoan ngoãn ở nhà chờ.”

Vì thế hắn ngốc ngốc dừng bước, đứng ở cửa nhìn cô rời đi.

Chờ cô, trở về.

Lần đầu tiên có người nói với cô những lời này, chờ cô về nhà. Lần đầu tiên, cô cảm thấy tan làm là chuyện đáng mong chờ như vậy, khó trách đồng nghiệp vừa đến giờ tan làm tâm tình đều vô cùng phấn khởi.

Về nhà –

Tinh tế lưỡng lự thưởng thức hai chữ này, tâm, chậm rãi bay lên.

Xế chiều khi trở về, hắn vẫn đứng ở chỗ cũ, chờ cô.

Cô nắm tay hắn, cùng vào nhà.

Lúc chuẩn bị bữa tối cô mới phát hiện phần cơm trưa đặt trong lò vi sóng cô chuẩn bị cho hắn, hắn vẫn không hề động tới. Hỏi hắn, hắn hoảng hốt suy nghĩ một chút.“..... Quên mất.”

Quên mất? Ngay cả ăn cũng có thể quên?

Qua mấy ngày, hai chị em sinh đôi nhà số 52 nói cho cô biết, mỗi ngày khi cô đi làm, hắn liền đứng ở nơi đó không nhúc nhích, luôn luôn đợi đến khi cô về.

Vào một buổi tối, nửa đêm cô tỉnh lại, xuống giường đi uống nước. Mở cửa phòng ra, một vật thể không biết tên đổ ập xuống, thiếu chút cô giẫm lên.

Định thần nhìn lại, là hần, hần trong bộ dạng sói, nằm sắp ở trước phòng cô.

Mỗi đêm hần đều làm vậy sao?

Ngày đầu tiên về nhà cô đã sắp xếp lại phòng khách bên cạnh, trải chăn, làm tất cả để giúp hần có thể ngủ ngon.

Ánh mắt hần nhìn cô, một chút cũng không xa lạ, nhưng cô vẫn ra vẻ không hiểu đóng cửa phòng lại trước cái nhìn chăm chú của hần.

Trong phòng cô không có sofa cho hần ngủ.

Cô không cho hần vào, hần sẽ không vào, mỗi một câu của cô hần đều không làm trái, nhưng hần cũng rất cố chấp, không phải cô không biết, chẳng qua là tiềm thức không muốn suy nghĩ về chuyện đó mà thôi.

Cô ngồi xuống, kê vuốt bộ lông sói mềm mại, hần ngẩng đầu, dùng cặp mắt đen láy sâu thẳm, không tiếng động nhìn cô.

Không thể nói rõ vì sao, đáy mắt của hần lại có một tia cảm xúc không biết tên, mang theo nỗi bi thương không rõ. Cô không hiểu lắm, nhưng từng đó cũng đủ cho cô mềm lòng, mỗi khi hần để lộ ánh mắt như vậy, cô sẽ không thể kháng cự mà thỏa hiệp.

“Về phòng mang gối đến đây.”

Hần nhảy dựng lên, chạy đến cửa phòng, dường như cô có thể cảm nhận được hần vui vẻ muốn vẫy đuôi.

Chốc lát sau, hần ngậm gối đi vào phòng, dừng lại bên giường, buông gối, nằm sắp xuống, thỏa mãn nghiêng đầu, điều chỉnh góc độ có thể nhìn thấy cô, muốn ngủ.

Cô tiến lên, cầm cái gối ném lên giường, xốc chăn lên, vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh. “Ngủ nơi này.”

Đọc ra được tia kinh ngạc trong mắt hần, cô cười cười bổ sung: “Mùa đông rất lạnh, không nên ngủ dưới đất. Với lại, có anh ở bên cạnh, hần là có thể sưởi ấm cho tôi? Đúng rồi, anh ngủ có hay nói mơ không?”

Nó lắc đầu.

“Có cũng không sao, đừng cần tôi là được, không thành vấn đề?”

Không có.

Như vậy, có thể sao?

Hần chần chờ một chút, thông thả nhảy lên giường, cuộn tròn nằm bên cạnh cô.

Cô sờ sờ bộ lông trắng của hần. “Trẻ rồi, chúc anh ngủ ngon.”

Cô kéo chăn lên, ngủ.

Hần suy nghĩ một hồi lâu, thông thả kê sát lại gần cô, như cô nói, hần dùng bộ lông dày của mình sưởi ấm cho cô, để cô có thể ngủ ngon.

2. Chương 2

Sau này, Ninh Dạ bắt đầu dẫn hần đi làm cùng, nhưng vẫn không thể vào nơi cô làm việc.

Dưới công ty có quán cà phê, hiệu sách, hần có thể xem báo chí tạp chí một chút, thời gian trôi qua rất nhanh, giờ cơm trưa, cô sẽ xuống tìm hần, cùng nhau ăn cơm.

Hần thích như vậy, so với ở nhà chờ cô, hần thích như vậy hơn.

Sắp đến giờ dùng cơm trưa, hần nhìn đồng hồ cô mua cho hần. Cô đã dạy hần cách xem giờ, hần có thể đếm ngược thời gian chờ đợi cô.

Hần đặt tờ báo về chỗ cũ, ngồi ngay ngắn chờ cô đến.

Giữa trưa, tộc đi làm ra dùng cơm rất đông, nhưng cô vẫn chưa đến.

Kim đồng hồ trên tay đã đi qua giờ dự định, cô vẫn chưa tới.

Trễ chút nữa thì món cơm thịt quay cô thích nhất sẽ bán hết.

Vì thế hần đứng lên, đẩy cánh cửa bằng kính của hiệu sách, bắt đầu chạy, lướt qua đường cái, đi qua hai con đường nữa, chạy tới quán bán đồ ăn nhanh, mua được suất cơm cuối cùng, sau đó, lại chạy về công ty cô.

Hần nhớ cô đã từng nói văn phòng của cô ở tầng trệt, nếu có việc có thể đến đó tìm cô.

Hần dùng thang máy, cô dạy hần rất nhiều, hần đều nhớ.

Tên của cô là Chu Ninh Dạ, hỏi người ta, người ta sẽ chỉ cho hần cô ở đâu.

Hần thấy cô, nhưng cô có vẻ rất bận, hần không lên tiếng. Lúc cô làm việc, không được quấy nhiễu.

Một lát có người nói cô lấy cái này, một lát lại có người nói cô làm cái nọ, khó trách cô bận đến không có thời gian ăn cơm, sau đó, những người đó còn xoay người lại nói: “Năng lực của cô rất tốt, không có chúng tôi cô cũng có thể tự mình làm hết, đúng không?”

Đó hần là khách lệ cô, nhưng hần nghe thấy lại cảm thấy là lạ, những người đó cười không chân thật, hần không biết làm việc thì ra là thế này, thật vất vả.

Còn có một người đàn ông nói chuyện với cô không tệ, rất giống nam chính nói chuyện với nữ chính trong bộ phim nhiều tập hần mới xem ngày hôm qua, hình như đó gọi là dịu dàng, nhưng hần thực không thích.

“Bây giờ em suy nghĩ lại vẫn còn kịp, vị trí kia, anh sẽ giữ lại cho em.”

Người đàn ông kia vươn tay muốn chạm vào cô, lại bị cô tránh đi. “Cám ơn ý tốt của quản lý, biểu đồ phân phối chiều tôi sẽ giao cho anh.”

Quay người lại, cô thấy hần.

Sau đó, dù cách một khoảng cách rất xa, nhưng biểu cảm lạnh nhạt đã không còn, thay vào đó là tươi cười nhợt nhạt, bước nhanh tới chỗ hần.

“Lâm Giang, sao lại đến đây?”

“Ăn cơm.” Hần nói.

“A, anh đói bụng sao? Chờ tôi một chút, tôi –” Cô nhanh chóng quay về, bận rộn dọn dẹp mặt bàn, bồng một hộp thức ăn đẹp để xuất hiện trước mặt cô.

Cô ngạc nhiên, quay đầu hỏi: “Từ đâu ra?”

“Tôi mua.”

“Anh làm sao có thể có tiền?”

“Cô cho.” Cô đã quên?

Đúng, buổi sáng cô có cho hần hai trăm tệ, vì bây giờ hần vẫn chưa biết cách tiêu tiền nên cô không dám đưa nhiều cho hần, chỉ để cho hần một ít phòng khi có chuyện gì, hoặc khi hần muốn ăn gì đó có thể mua.

Cơm của cửa hàng Bento cách đây hai con đường, rất đắt, hần đem hết tiền mua cơm sao?

“Sao anh không mua cơm chỗ khác, có thể mua được hai suất cơm đó.” Quả nhiên vẫn không biết cách tiêu tiền.

“Nhưng cô thích.”

Một câu trả lời ngắn gọn. Có một lần về nhà, ngồi trên xe buýt đi ngang qua quán này, cô đã nói với hần cơm ở quán này ăn rất ngon, nhưng giá hơi đắt, lại cách công ty quá xa, giờ nghỉ trưa không đủ thời gian để đi mua.

Hần nhớ sao?

“Không đúng sao?” Hấn hoang mang nhìn cô, không hiểu vì sao cô lại có biểu cảm vừa muốn khóc vừa muốn cười như vậy. “Mua sai rồi sao?”

“Không có.” Lần đầu tiên, có một người đàn ông trong lòng chỉ có cô, chỉ muốn mua món ăn cô thích, hoàn toàn không suy xét đến chuyện khác, tâm ý như vậy làm sao có thể có sai?

Cô hấp hấp mũi, rút khăn giấy lau mồ hôi trên mặt hấn, lại kéo một cái ghế khác đến. “Ngồi ở đây. Một mình tôi ăn không hết, chúng ta mỗi người một nửa.”

Về sau, hấn đến đây nhiều hơn, cũng nghe được một vài lời kỳ quái.

Như lúc chờ cô tan làm, hấn đi toilet, ở bên ngoài nghe thấy có mấy cô gái nói chuyện, là đồng nghiệp của cô.

Có một người nói: “Cô ta lạnh lùng quái gở, thật khó ở chung.”

Một người khác nói: “Cô ta cao ngạo, chắc là cho rằng mình rất giỏi, chẳng bao giờ nhờ người khác hỗ trợ, muốn thể hiện ở trước mặt quản lý đó mà.”

Sau đó còn nói: “Đến công ty này lâu như vậy, cho tới bây giờ tôi vẫn chưa thấy cô ta cười lần nào, quả thực là không có cảm xúc giống như người máy.”

“Nhưng trưa hôm đó cô có thấy không? Cô ta vậy mà cười với người đàn ông kia, còn đút anh ta ăn, dùng chung một đôi đũa, lúc ấy tôi thấy rất lạ.”

“Đúng rồi, tôi cũng bị dọa đó. Tôi cho rằng Chu Ninh Dạ không có cảm tình, trên cơ bản sẽ không có người đàn ông nào chịu được cá tính lạnh lùng này của cô ta.”

“Này, muốn cá hay không, xem khi nào bọn họ chia tay?”

“Nhiều nhất là nửa năm, tôi nghĩ.....”

Mỗi lần nghe được, hơn phân nửa là những lời không hay, lúc không có mặt cô, người khác liền coi cô không ra gì, nói xấu cô rất tệ.

Cô có vẻ luôn bận rộn hơn những người khác, giờ tan làm, mọi người đều chuẩn bị ra về, chỉ có cô còn đang bận, mà hấn thường thường đứng ở cửa chờ cô.

Sau đó, số lần chờ nhiều hơn, đồng nghiệp của cô sẽ bắt chuyện với hấn, có vài người còn hẹn hấn đi uống cà phê.

Cà phê rất đắng, hấn không thích.

Hấn không chú ý đối phương nói gì, chỉ chuyên tâm chờ.

Sau đó, cô làm xong việc, đi ra.

Rất cuộc hấn cũng lộ ra tươi cười, đi qua nắm lấy tay cô. “Về nhà.”

“Ừ, về nhà thôi.” Nói đến về nhà, hấn có vẻ rất vui.

Chu Ninh Dạ nhìn phía sau hấn có vài đồng nghiệp đang bị hóa đá cứng đờ. “Sao vậy?” Cô hỏi Lâm Giang.

“Không biết.”

“Vừa rồi hình như tôi nghe thấy có ai đó hẹn anh đi xem phim hả?” Đi ra khỏi văn phòng, đến bến chờ xe bus cô mới hỏi.

“Cô sao? Muốn.” Hấn đáp rất nhanh. Hấn thích đi xem phim với Ninh Dạ.

Cô bật cười. “Không được, tháng này siêu chi, tháng sau lĩnh lương rồi lại đi ha.”

“À.” Hấn có chút thất vọng.

“Người khác hẹn anh, anh có thể đi.” Hấn thích xem phim như vậy, đây cũng là chuyện duy nhất hấn yêu thích, cô không đành lòng làm hấn thất vọng.

Hắn không nói lời nào, chăm chú nhìn đồng hồ xem khi nào xe bus đến.

Lên xe rồi, hắn lấy vài xu tiền lẻ trả tiền xe rồi tìm được chỗ ngồi ở cuối xe. Hắn để cô ngồi trước, sau đó mới ngồi xuống.

“Lâm Giang, hôm nay tôi mệt quá.” Công việc chất đống, đồng nghiệp xa lánh, còn có cấp trên luôn cố ý vô tình quấy rối, ngày nào cũng diễn ra, dần dần làm cô cảm thấy bất lực.

Biết rõ hắn không hiểu, quan hệ giữa người với người với hắn mà nói là quá phức tạp, nhưng cô vẫn muốn nói với hắn.

Lâm Giang nghiêng đầu nhìn cô một cái, xích vào trong một chút, ấn đầu cô xuống bả vai.

Mệt mỏi liền nghỉ ngơi, logic rất đơn giản.

Cô hiểu nguyên nhân đơn giản của hành động quan tâm này, nở nụ cười, lồng ngực liền trở nên ấm áp. “Tôi ngủ được không?”

“Ừ.” Bây giờ hắn đã biết đường, đến nơi sẽ gọi cô dậy.

Có nơi để dựa, có người để thổ lộ tâm sự, thật tốt, cô không cần lúc nào cũng ép bản thân, không inh thả lỏng.

Cô ngủ thật, xe bus lắc lư làm đầu cô từ từ trượt khỏi bả vai hắn rơi xuống dưới.

Hắn vội vàng ôm lấy cô, nhìn khuôn mặt của cô lúc ngủ mà thất thần.

Lúc cô ngủ thực mê người, hai gò má sẽ ửng hồng tự nhiên, môi hơi hơi hé, non mềm là cho người ta muốn ngất lầy, hắn không tự chủ vươn tay, ngón tay nhẹ nhàng chạm lên hai hàng lông mi đen dày. Cô vô ý thức ưm một tiếng, mặt cọ cọ ngực hắn.

Bộ dáng mê người này, hắn nhìn qua rất nhiều, rất nhiều lần, mỗi buổi sáng tỉnh lại hắn đều thấy, nhưng mỗi lần đều không có cách nào không nhìn đến thất thần.

Bây giờ, tối nào hắn cũng ngủ cùng cô, nhưng lúc ngủ say, hắn không thể khống chế được bề ngoài của mình. Nếu trời lạnh, như mấy ngày ngồi ở trước cửa phòng cô, hắn vừa ngủ sẽ theo bản năng hồi phục hình sói, dùng bộ lông dày của mình để sưởi ấm, đó là bản năng tự vệ của động vật.

Nhưng mà chăn mền trên giường cô rất ấm, làm hắn thường thường ngủ rồi liền biến trở về hình người. Lúc đầu có mấy lần thức dậy cô hơi giật mình, về sau đã thành thói quen.

Không cần ai nói, hắn cũng hiểu như vậy rất không tốt. Trước kia có người đã dạy hắn, là người, sẽ phải vâng theo những quy tắc trong cuộc sống, như là trung hiếu tiết nghĩa, đạo đức phẩm hạnh. Một người đàn ông không một mảnh vải nằm chung giường với cô, dưới ánh mắt thế tục, là không hợp nghi.

Nhưng cái gì cô cũng không nói, nghe theo hắn, dung túng hắn, hắn làm bộ không hiểu, lừa gạt cô cũng như bản thân, thực ti tiện.

Hắn cũng bắt đầu có tâm cơ của loài người.

Ninh Dạ rất xinh đẹp, cho nên cái người quản lý kia rất thích cô.

Ninh Dạ có nói, trước khi cô chết hắn không được rời khỏi cô, nhưng con người phải kết hôn sinh con, giống như, giống như người đó.....

Sau này Ninh Dạ cũng phải kết hôn sinh con, ngủ cùng chồng của cô ấy, sau này, sẽ không cần hắn làm bạn nữa.....

Hắn vuốt ngực. Rất lâu trước kia, trái tim ở nơi này từng đau, rất đau, bây giờ đã không còn đau nữa, về sau, nghe cô nói muốn kết hôn cũng sẽ không đau nữa.

“Ngắn ngủn, cũng không sau.....” Hắn thấp giọng nói.

Ngón tay chạm nhẹ vào hai gò má hơi ửng hồng của cô, sững sờ nhìn chăm chú dung nhan xinh đẹp, chờ đến khi hắn phát hiện, hắn đã bất giác cúi người, ngất lầy cánh môi non mềm hơi mở mê hồn mê kia.

Cuối cùng, bọn họ vẫn lỡ trạm.

Chuyến máy chuyển xe với về được đến nhà, mệt mỏi như vậy, về đến nhà đã hơn tám giờ.

Cô vừa đói vừa mệt, bữa tối chỉ nấu mì ăn qua loa cho no bụng, chỉ muốn tắm một cái rồi ngủ một giấc.

Mà người làm chuyện xấu thần không biết quỷ không hay kia đang bị lương tâm khiển trách, cả đêm không dám nhìn mặt cô.

Cô buồn cười liếc hẳn. “Tôi không trách anh, sao anh lại chột dạ xấu hổ như vậy, không dám nhìn tôi?”

“.....”

“Đừng né, lại đây ngủ.”

“.....” Thực xin lỗi.

Hắn có vẻ rất bất nạt cô, nhưng lại không có cách nào ngăn mình xấu tính như vậy, dù giả trò xấu, hẳn vẫn muốn thân cận với Ninh Dạ.

Hắn có, cũng chỉ là thời gian ngắn ngủn bây giờ mà thôi.

Xế chiều, đi qua cửa nhà số 58, Tôn Y Nỉ dừng bước, lại lui lại hai bước, thuận miệng chào hỏi vị thần canh cửa mới xuất hiện.

“Hi, hôm nay không theo cô ấy đi làm sao?”

“Cô chủ nhà, cô có khỏe không?” Lâm Giang khom người, nho nhã đáp lễ.

“Phụt, có phải là xa lạ gì đâu, sao phải đa lễ như vậy?” Tám phần là vì xem phim Hàn rồi, gần đây nói chuyện rất nặng vị hàn.

Nghe nói người này rất mê tivi, dù là phim hoạt hình, phim ảnh, ca nhạc, kịch quê cha đất tổ, phim Hàn, ngay cả tin tức đều thích xem, hơn nữa bắt chước rất nhanh.

“Ninh Dạ nói, thấy người khác phải chào hỏi.” Phải lễ phép, không thể phớt lờ người ta.

“Cậu rất nghe lời cô ấy à!” Tôn Y Nỉ cười liếc hẳn.

“Đúng.” Ngoan ngoãn, Ninh Dạ mới cho hẳn ở cùng, chộc giận cô ấy, buổi tối liền không thể vào phòng ngủ rồi.

“Xem ra cô ấy đối với cậu tốt lắm.”

Chu Ninh Dạ rất chiều hẳn, ai có mắt đều nhìn ra được.

Rõ ràng cuộc sống không dư dả gì, nhưng chỉ cần hẳn lộ ra ánh mắt khát vọng, cái gì cô cũng đều thỏa mãn hẳn, không đành lòng nhìn ánh hào quang nóng bỏng trong mắt hẳn biến mất. Nếu sinh ở cổ đại, Chu Ninh Dạ có khi còn là hôn quân đốt lửa cầu nọ cười, xé vải trắng, ngàn dặm đưa quả vải cho người đẹp. [Chu U Vương vì muốn nhìn thấy nụ cười của mỹ nhân Bao Tự mà đốt lửa đưa giỡn với chư hầu các nước. Dương Quý Phi thích nghe tiếng vải bị xé và ăn vải nên Đường Minh Hoàng không ngại cho người xé vải trắng, ngàn dặm đưa quả vải cho người đẹp]

Thật khó tưởng tượng, rõ ràng nhìn rất bình tĩnh rất lý trí, quen cô ba năm, chưa từng thấy cô cười qua, giọng nói vĩnh viễn luôn duy trì ở mức 26°C, thế mà lại vì hẳn làm ra nhiều hành động cứng chiều không còn gì để nói như vậy, cười dịu dàng với hẳn, ai cũng không thể tưởng tượng được.

“Tốt lắm.” Ninh Dạ tốt lắm.

“Vậy sao lại để cậu làm hòn vọng phu ở đây?”

Ninh Dạ không phải vợ của hẳn.....

Lâm Giang mở miệng muốn sửa nhưng lại phát hiện mình không muốn sửa chút nào.

“Đi xem phim với Ninh Dạ.” Hôm nay không đi làm cùng, ở nhà chờ Ninh Dạ tan làm.

“Khó trách sớm như vậy đã tắm rửa thơm ngào ngạt đứng ở cửa.” Khoe a! Lúc nói câu kia, khoe miệng cùng đuôi lông mày của hắn đều là vẻ sung sướng.

“Ninh Dạ thích sạch sẽ.” Cho nên quy định mỗi ngày hắn đều phải tắm, bằng không sẽ không cho hắn lên giường.

“Tốt lắm, tốt lắm, không cần tỏa sáng như vậy nữa!” Cô một chút cũng không muốn ánh mắt sáng như đèn pha ô tô kia làm mù mắt, được không?

Lâm Giang lơ đãng, khoe môi khẽ nhếch. “Cô đã xem ‘Người vợ ở thế giới khác’ chưa?”

“Xem rồi, sao vậy?”

“Vì sao..... nam nhân vật chính cứ chạy tới chạy lui giữa hai không gian khác nhau thế?” Đó là bộ phim đầu tiên hắn xem cùng Ninh Dạ. Lúc đầu không gian cứ đổi tới đổi lui, hắn xem không hiểu, hỏi cô, cô nói lần sau lại đến xem, xem cho đến khi hắn hiểu mới thôi.

Về sau, họ xem phim này tổng cộng bốn lần, thấy Ninh Dạ ngủ gục ở rạp chiếu phim nhưng vẫn luôn đi xem cùng hắn.

Hắn biết cô không muốn làm hắn mất hứng.

Bây giờ hắn đã hiểu, nhưng, có một số thứ vẫn không thể giải thích được.

“Cậu không cần tìm tòi nghiên cứu tính chân thật của phim ảnh đến vậy.”

Cho nên là.....

“Giả sao?” Hắn còn tưởng hỏi Tôn Y Nỉ, cô sẽ biết.

Thấy hắn vẫn hoang mang, Tôn Y Nỉ cười cười. “Được rồi, tôi nói này. Thời không gì gì đó, thực ra cậu có thể tưởng tượng nó là hai đường thẳng song song, mỗi bên đều có quỹ đạo vận hành riêng, chẳng qua tiến độ vận hành không đồng nhất, như vậy, không phải rất dễ giải thích sao?”

“Cho nên, tôi cũng có thể trở lại — chỉ cần nhảy lên một đường thẳng có tốc độ chậm hơn là được sao?” Là vậy sao? Cho nên nam nhân vật chính có thể trở lại thời gian đã trôi qua, để mọi chuyện ngoài ý muốn không xảy ra, nhìn thấy mình khi còn nhỏ, cũng như người mẹ còn sống trên đời.

“Không hoàn toàn đúng. Có một số người thể chất đặc thù, quả thật là có thể, nhưng không phải ai cũng có thể nhảy lên một đường thẳng song song khác.” Đường thẳng song song sở dĩ là đường thẳng song song chính là vì nó vĩnh viễn không giao nhau.

Đương nhiên, nói cách khác, đường thẳng song song kéo dài vĩnh viễn, thực ra sẽ có lúc xuất hiện một khoảng khắc trên hai đường thẳng có thời gian như nhau, xảy ra chuyện xuyên việt thời không ngàn vạn năm một lần.

Mặt khác, cũng có một số ít sai lầm thuộc trường hợp đặc biệt.

“Giống cô ấy —” Tôn Y Nỉ chỉ người hàng xóm tốt bụng bên cạnh nhà hắn. “Tuyến thời không xảy ra vấn đề, không thể đi tới tương lai, vì thế luôn lặp lại làm lại những chuyện giống nhau, chính cô ấy cũng không muốn thoát khỏi.”

Hắn biết vị hàng xóm kia, mỗi ngày đều đúng giờ nói với hắn y một câu, rất kỳ lạ. Thì ra, thời không của cô không giống hắn, ngày nào cũng như ngày nào.

Nhìn hắn lại lâm vào cảnh trầm tư, Tôn Y Nỉ lại hỏi: “Thế nào, cậu muốn trở về quá khứ? Muốn gặp ‘Cô ấy’?” Cô gái cho hắn cái tên, dạy hắn đọc sách biết chữ, bày cho hắn mọi điều, đồng thời cũng để hắn hiểu thế nào là hỉ nộ ái ố.

Hắn lắc đầu, “Không muốn.”

Như bây giờ là tốt lắm rồi, có Ninh Dạ, cái gì khác hắn đều không muốn, cũng không cầu.

“Phải không? Tôi còn nghĩ đến cậu muốn gặp cô ấy.”

“Tôi có Ninh Dạ rồi.”

“Như vậy cậu liền thỏa mãn?”

“Đúng.” Như vậy hắn đã rất thỏa mãn.

“Vậy, cậu vui vẻ sao?”

Hắn không chút do dự gật đầu.

Vui vẻ, vui vẻ hơn cả tưởng tượng của mình.

Phải không? Bây giờ hắn rất vui vẻ? Vậy là tốt rồi, không mất công cô bận rộn một hồi.

Cô gái đứng giờ tan làm đang từ từ bước vào con hẻm, người chưa về tới nơi, hắn đã như tâm thần hăng nặng bay đi. Tôn Y Nỉ mỉm cười, thức thối lùi lại.

“Buổi tối nấu mì Ý ăn được không?” Xem xong phim, trên đường về đi qua siêu thị, Chu Ninh Dạ hỏi ý kiến người bên cạnh.

Mới ăn có hai cái bánh hành khô chiên hồi sớm, bây giờ chắc là đói rồi.

“Được.” Ninh Dạ nấu ăn ngon lắm.

Hắn ở bên cạnh giúp cô xách giỏ đồ, Chu Ninh Dạ đang chăm chú chọn mua đồ rồi liếc hắn. “Lâm Giang, anh tới chỗ quầy đông lạnh lấy giúp tôi một hộp thịt xay được không? Còn có, anh xem trong nhà thiếu cái gì, hoặc có cái gì anh muốn ăn cũng có thể lấy lại đây.”

Hắn gật đầu, thông thả đi tới quầy đông lạnh lấy thịt xay cô nói, lại vòng đến chỗ khu đồ dùng hàng ngày, ngồi xổm xuống nghiêm túc nghiên cứu, vừa đánh giá ưu khuyết điểm của các sản phẩm bằng vệ sinh, vừa tính xem mua từng đó hết bao nhiêu tiền.

Bây giờ hắn đã biết cách dùng tiền, Ninh Dạ nói, đó không phải là keo kiệt, mà là tiền dùng cho cuộc sống, nên mua không thể tiết kiệm, nên tiết kiệm thì không cần coi tiền là rác.

Mấy cô gái trẻ tuổi đi đến nơi này, thấy một người đàn ông như hắn ngồi ở khu bán đồ bí ẩn của phái nữ mà mặt đỏ mặt chạy đi.

Mấy người lớn tuổi lại lắc đầu, lấy ánh mắt khác thường dò xét hắn, còn “xùy” hắn một tiếng.

Hắn hoàn toàn không bị ảnh hưởng, một hồi sau, rốt cuộc hắn quyết định chọn hăng cô hay dùng.

Hắn đứng dậy, đang muốn quay đầu đi tìm Ninh Dạ –

“.....tên quái thai ngô 44 đó.”

Hả? Nơi hắn ở?

Lâm Giang tò mò dừng bước, tiếng nói chuyện bên cạnh mơ hồ truyền vào trong tai.

“Người ở chỗ đó rất quái dị.” Nói chuyện quái dị, hành vi quái dị, ngay cả khí chất cũng quỷ dị, dùng logic của người bình thường không thể nào giải thích được.

“Đúng vậy. Một cô gái tốt thế, bộ dạng xinh xắn đẹp đẽ, không đi yêu đương bình thường, không có việc gì lại mang đàn ông về bao dưỡng, thực không hiểu được cô ta đang nghĩ gì!” Bà bà A phụ họa.

“Một người bình thường vốn không tới ở nơi âm trầm quỷ dị kia, có cho không tiền thuê nhà tôi cũng không dám ở!” Mama B xác nhận.

“Người đàn ông kia cũng vậy! Tuổi trẻ lực tráng, đủ chân đủ tay, không tìm việc làm lại làm tiểu bạch kiểm cho đàn bà bao dưỡng, nhục nhã biết chừng nào.” Phu nhân C càng xuất thần, chỉ ra chỗ sai rõ ràng.

“Cô ta như vậy..... Gánh nặng hắn là không nhỏ? Dù sao cuộc sống bọn họ nhìn cũng không phải quá dư dả..... Cũng đừng trông cậy người đàn ông kia sẽ được lương tâm đánh thức.....” Đột nhiên bà bà A nổi phật tâm, giọng điệu không đành lòng.

“Lâm Giang, anh có khỏe không?” Cách đó không xa, Chu Ninh Dạ đứng lại kêu to. “Đi tính tiền nào, anh ngăn người ở đó làm gì?”

“À.” Hấn nhanh chóng bước lại.

Nhìn thấy thứ hấn bỏ vào giỏ, cô nhướn mày cười với hấn, “Cám ơn.”

Hấn gãi gãi đầu, không hiểu nên nói gì, nhận lấy cái giỏ trong tay cô, đi được hai bước lại quay đầu, vươn tay trái, nhẹ nhàng cầm lấy ngón tay cô.

Đây là cách nắm tay độc đáo của hấn, hàm súc, ôn tồn lo lắng trong lòng nhột nhột đập dồn.

3. Chương 3

Vào xế chiều cuối tuần, Chu Ninh Dạ pha trà buổi, ngồi trên giường xem báo.

Người kia suốt ngày không rời được cô, toàn ngồi xem chương trình thiếu nhi trên tivi, mười phút trước mới bị cô đẩy vào phòng tắm tắm rửa. Hấn thực sự rất thích xem tivi, ăn cơm, tắm rửa, ít nhất phải gọi ba lần mới nghe, mới có thể làm cho hấn dời mắt khỏi màn hình tivi. Rất nhiều lúc, cô cảm thấy đối với thế giới này, hấn không khác gì trẻ sơ sinh, cái gì cũng tò mò, năng lực học tập cũng nhanh. Giờ phút này, cô thực sự cảm ơn chế độ phân chương trình của tivi, làm cho cô có thể quy định hấn cái gì có thể xem, cái gì không thể xem, cái gì chỉ dùng để giải trí, không được làm theo, để tránh hấn thực sự cho rằng hành động nào trên tivi cũng là đúng, phổ biến mà bắt chước làm theo.

Cô để ý có đôi khi hấn tắm quá lâu, lúc cô chuẩn bị qua 3 phút nữa mà hấn còn chưa ra, cô sẽ qua gọi thì một con sói trắng xinh đẹp thong thả bước ra khỏi phòng tắm, đi đến đâu nước nhỏ đến đấy. Cô chau mày nhưng cũng không trách hấn vì sao hai chân đi vào, bốn chân đi ra, đứng dậy lấy cái khăn tắm lớn cùng máy sấy, cô trở lại ngồi ở trước cầu thang :

“Lâm Giang, lại đây”.

Hấn chậm rãi thong thả đi qua, tựa trên đùi mềm mại của cô. Cái váy dài màu trắng của cô bị ướt một mảng nước nhưng cô không để ý chút nào, tập trung chà lau bộ lông ẩm ướt của hấn.

Hấn thoải mái nhỏ giọng ưm một tiếng, chui xuống dưới khăn tắm. Nơi đó có hương vị của Ninh Dạ, thơm quá. Chu Ninh Dạ vỗ vỗ đầu hấn: “Đừng lộn xộn”.

Lần này hấn xem như ngoan ngoãn, lần trước lúc đầu còn ướt nghe thấy tiếng cô gọi hấn lại lau khô tóc, không biết hấn học hành động đó ở đâu, thế mà lại vẩy vẩy bọt nước trên tóc, rồi trả lời cô một câu : “Đây mới là hành động của đàn ông”.

Cô thiếu chút nữa phun hết trà trong miệng, sau đó hấn còn vô tội nhìn cô : “Không đúng sao?”

Hấn thực sự bị tivi dạy hư ! Cô kiên nhẫn sấy khô lông của hấn cho đến khi chúng mềm mại xoa tung, hấn tựa đầu vào đùi cô, hưởng thụ cảm giác được những ngón tay dài tinh tế một chút lại một chút dịu dàng vuốt ve, lưỡi nhấc híp nửa mắt.

Bây giờ thời tiết rất tốt, khó có được lúc ánh mặt trời rạng rỡ như vậy, bớt đi cái lạnh của mấy ngày trước, ánh nắng ấm áp chiếu xuống đến ngay cả cô cũng cảm thấy lười biếng. Hấn vươn móng vuốt trước, cào cào tờ báo cô đặt bên cạnh, cô cười rút tờ báo ra: “Cái này còn dùng, đừng phá”.

Hấn nhìn dòng chữ được in lớn trên mặt báo, không hiểu nghiêng đầu nhìn cô.

“Chỉ muốn tìm thêm một công việc mà thôi” – Cô giải thích qua loa, xếp tờ báo lại, bỏ qua một bên.

Vì sao? Không phải cô đã có việc làm rồi sao? Vì sao còn muốn tìm?

Cô có vẻ không muốn giải thích nhiều cho hấn, nên nói tránh sang chuyện khác: “Buổi tối muốn ăn gì?”

Hấn cọ vào lòng bàn tay mềm mại của cô, khẽ liếm miệng vết thương trên ngón tay tinh tế, đó là do lần trước khi nấu cơm cô vô ý bị thương. Bởi vì hấn xem chương trình nấu ăn dạy cách làm gạch cua, nên chỉ vào màn hình tivi hỏi cô : “Buổi tối có thể ăn cái này được không ?”

Sau đó, bọn họ đi siêu thị mua hai con cua sống về. Hấn không biết làm cua lại phiền phức như vậy, hại cô bị đứt tay, còn bị phỏng. Cô cười khẽ, không muốn để hấn lo lắng : “Đừng lo lắng, lần này sẽ không”.

Kết quả hấn vẫn chẳng nói mình muốn ăn gì. Cô nấu cơm rất trễ, khi cô gọi hấn, hấn đang cuộn tròn nằm trên chiếc giường đặt cạnh tường của cô, toàn bộ thân thể chôn trong chăn mền mà ngủ. Hấn chưa từng duy trì hình sói lâu như vậy, từ buổi chiều đến bây giờ, tâm trạng luôn luôn phờ phạc ỉu xiu, lúc đầu cô cho rằng hấn chỉ lười mà thôi, bây giờ xem ra có vẻ không phải.

Cô ngồi bên giường, kéo chăn ra, lo lắng nghiêng người đánh giá hấn : “Sao vậy ? Không thoải mái sao?”

Hấn không mở mắt, bởi vì cô tới gần, hấn rời khỏi chăn mền có hơi thở của cô, tiến đến khuỷu tay cô vừa duỗi ra.

“Lâm Giang, nghe thấy tôi nói gì không?”

Hấn nâng mí mắt đáp lại cô.

“Nếu.... nếu anh không có việc gì, biến trở về hình người nói chuyện với tôi được không ?”

Im lặng một lát, trong lòng cô dần dần sinh ra biến hóa, sau khi ánh sáng nhạt nhu hòa biến mất, tựa trên cánh tay cô là một thân thể rắn chắc, là một người đàn ông lỏa thể* khiến người ta mặt đỏ tim đập. (lỏa thể : không mặc quần áo..... #đỏ mặt -ing)

Đã từng xem qua cảnh xuân, cô hoàn toàn có thể gặp biến không sợ hãi, huống chi giờ phút này cô chỉ quan tâm đến sức khỏe của hấn. Nhìn hấn rất lạ.

“Tôi không sao” – Hấn trả lời.

“Nhưng mà... nhìn anh rất không có tinh thần” – Cô nghĩ nghĩ : “Anh đứng lên, chúng ta đi gặp bác sĩ được không ?”

“Không” – Hấn gối lên đùi cô, đem mặt vùi vào thắt lưng cô, không thém nói chuyện.

Hấn duy trì hình người không được bao lâu, lỏa nam lại lần nữa biến về hình sói lười nhác. Không thể không thừa nhận, cô thực sự lo lắng. Hấn nhìn thật bất lực, yếu ớt, làm cô không nỡ rời xa, Chu Ninh Dạ thuận thể nằm xuống, ôm hấn vào lòng, an tĩnh làm bạn.

Đêm càng khuya –

Chu Ninh Dạ không biết vì sao lại bưng tỉnh, chắc là do quan tâm Lâm Giang, cô căn bản ngủ không sâu. Khi mở mắt ra, bốn phía là một mảnh tối đen, ngay cả ánh trăng cũng không có. Bây giờ... là mấy giờ?

Cô ngồi dậy, vươn tay mở đèn đầu giường nhìn tình hình Lâm Giang. Vừa nhìn, cô hoảng hốt thiếu chút nữa tím ngừng đập. Vẻ ngoài của hấn nửa người nửa sói, ở trước mắt cô không ngừng biến hóa, toàn thân không ngừng thấm ra mồ hôi lạnh, bàn tay cô chạm vào da thịt hấn đều lạnh toát, không có một chút ấm áp.

Cô sợ hãi, vội kêu : “Lâm Giang, Lâm Giang ! Nghe thấy tôi gọi anh không?”

Cô không hiểu rốt cuộc chuyện gì xảy ra với hấn, cũng chưa từng gặp qua loại tình huống này, cả người lâm vào hoảng loạn.

“Lâm Giang, anh đừng làm tôi sợ, anh tỉnh lại đi, nói cho tôi biết nên làm gì đi?”

Hấn không thể trả lời cô, thậm chí ngay cả ý thức cũng không rõ ràng. Làm sao bây giờ ? Đem hấn đi bệnh viện sao ?

Nhưng tình huống này hoàn toàn vượt quá phạm vi y học hiện đại? Đi bệnh viện có tác dụng sao ? Không khéo còn bị xem là động vật quý hiếm, bị đưa lên bàn giải phẫu... Đầu óc hỗn loạn không suy nghĩ được gì, lòng cô nóng như lửa đốt, một người bỗng xuất hiện trong đầu...

Đúng rồi, Tôn Y Nỉ !

Tôn Y Nỉ đã gặp qua nhiều chuyện kỳ lạ, ngay cả thân phận của Lâm Giang cô ấy chỉ cần liếc mắt một cái liền nhìn thấu, loại hiện tượng siêu tự nhiên này, cô ấy nhất định sẽ biết nên xử lý như thế nào ! Chu Ninh Dạ nhảy xuống giường, không dám chậm trễ chạy ra ngoài, chạy thẳng đến một nhà khác trong ngõ nhỏ.

Nửa đêm, tiếng chuông cửa dồn dập vang lên, quả thực là muốn phá nhà thiên hạ, đang ngủ mơ, Tôn Y Nỉ bị ồn tỉnh, mơ mơ màng màng đi mở cửa.

“Á !” Người ngoài cửa mặc áo ngủ màu trắng, đầu tóc dài hỗn độn rối tung trên vai làm cô đang mê ngủ mà cũng bị dọa đến hết hồn.

“Tôi gặp ma sao ?” Liếc nhìn tờ lịch bên cạnh, rằm tháng bảy rõ ràng đã qua lâu rồi, bây giờ chỉ mới tháng chạp thôi, đúng không ?

“Xin lỗi đã quấy rầy cô nghỉ ngơi. Tôn tiểu thư, Lâm Giang nhà chúng tôi lạ lắm.....”

“Lạ thế nào ?” Cố gắng tỉnh táo lại, cô hỏi lại.

“Hắn một lát là người, một lát lại thành sói, tôi, tôi...”

Tôn Y Nỉ thực sự rất muốn giải thích kỹ cho cô ấy, nhưng buồn ngủ cứ từng cơn từng cơn vô cùng kiên trì muốn cùng cô bồi dưỡng cảm tình, cô nhìn không được ngáp một cái thật to, từ từ trả lời vài câu: “À, chắc là do trăng tròn, cô chưa nghe qua người sói đều biến thân vào đêm trăng tròn sao ?”

“Đừng nói giỡn !”

Bây giờ chỉ mới là trăng non, ánh trăng rõ ràng rất nhạt, tròn chỗ nào?

“Hắn, hắn cứ đổ mồ hôi lạnh mãi, toàn thân lạnh ngắt...” – Cô thực sự sắp khóc rồi.

“Lạnh thì đắp thêm chăn, uống nhiều nước nóng một chút !” – Điều này cũng cần người khác dạy sao!

“Cô nghiêm túc một chút cho tôi!” Cô dường như không khống chế được đánh qua một quyền. Mạng người — không, mạng sói cũng là mạng, có thể lấy ra để đùa giỡn sao ?

Cuối cùng Tôn Y Nỉ cũng hơi hồi phục tinh thần, miễn cưỡng liếc cô một cái : “Cô rất lo lắng sao ?”

Tóc tai bù xù, thất kinh, khuôn mặt tái nhợt nửa đêm chạy tới ấn chuông cửa, ngay cả giày cũng quên mang, áo ngủ trắng dính toàn bụi đất – cô nhìn như một người hoàn toàn khác.

“Vô nghĩa !”

Chuyện lạ ! Chu Ninh Dạ gặp chuyện không rồi, cảm xúc vạn năm không thay đổi chẳng những bão nổi, còn mắng lời thô tục.

“Vì sao ?” Tôn Y Nỉ hơi hứng thú nhú mày.

“Bởi vì hắn là Lâm Giang !”

Đây là lý do tốt nhất. Hắn là Lâm Giang, Lâm Giang độc nhất vô nhị, Lâm Giang của cô. Hắn muốn làm bạn với cô mãi cho đến khi cô chết, cùng nhau ăn cơm, cùng nhau xem phim, cùng nhau cười vui thú tith..... Hắn không thể chết trước cô, cô không cho phép.

Tôn Y Nỉ có vẻ vừa lòng với phản ứng của cô, con người trở nên dịu dàng hơn, ngay cả cánh môi cũng mang theo nụ cười : “Cô yên tâm, đó chỉ là một di chứng nho nhỏ, cô sẽ quen thôi, hàng tháng hắn sẽ có một ngày yếu ớt như vậy, nó giống như dì cả mẹ đẻ của con gái... Được rồi, tôi nghiêm túc, tôi nghiêm túc, đừng đánh nữa.”

“Di chứng... của cái gì?”

“Điều này... Trước mắt tôi không có cách nào giải thích cho cô, sau này có cơ hội tự nhiên cô sẽ biết.”

“Nhưng ... toàn thân hắn đều lạnh...” Nếu hắn cứ tiếp tục như vậy, thực sự không có vấn đề sao ?

“Sợ hắn lạnh thì ôm hắn lâu một chút, tôi tin hắn sẽ cảm thấy ấm áp — câu này là nghiêm túc !” Đừng nói tôi không tính phúc cho anh, tôi thật sự đã hết lòng quan tâm giúp đỡ nha, Lâm Giang !

“Đôi tốt với hần một chút, nếu không sau này nhất định cô sẽ hối hận” – Nói xong câu cuối cùng, Tôn Y Nỉ ưỡn người, trở về phòng ngủ bù.

Nghe hai ba câu của Y Nỉ trở về, Chu Ninh Dạ ngồi bên giường, lo lắng nhìn Lâm Giang chăm chú. Bây giờ hần đang biến thành hình người nằm một bên giường, cô vươn tay sờ trán của hần, sau gáy, hai vai, đầu ngón tay truyền đến cảm xúc lạnh lẽo làm cô rung mình một cái, hoàn toàn không có chút độ ấm nào, cô nghiêng người, vươn tay ôm chặt lấy hần.

Lông mi dày hơi giật giật, vô lực nâng lên, hần thì thào vài lời vô nghĩa, khuôn mặt kè sát gáy của cô.

“Ngưng..... Nguyệt.....”

Bên tai là tiếng nỉ non nhỏ đến không thể nghe thấy — Ngưng Nguyệt. Ai? Hần kêu tên ai? Là người hần kiên trì chờ đợi trong đêm tuyết rơi hôm đó sao? Ngưng Nguyệt.

Tiếng gọi thấp nhẹ, lưu luyến như thế, giống như phải chịu mỗi tương tư thiên cổ, vẫn vương mà thê thương. Lời ở đầu lưỡi, nghĩ ở trong lòng, nhớ mãi không quên...

Ngưng Nguyệt, Ngưng Nguyệt.....

rong đêm tối lúc yếu ớt, hần kêu cái tên này, không chút phòng bị kêu cái tên bị đè nén sâu trong tim, là mong đợi chân thật nhất. Một tiếng, lại một tiếng, hần gọi một đêm, cô cũng nghe một đêm.

Cô nghĩ, cô sai rồi, hần chưa từng từ bỏ chờ đợi, không thể hiện ra nhưng trong tâm vẫn chưa từng buông tha. Như lời Tôn Y Nỉ nói, tình trạng lạ này của hần chỉ duy trì một ngày, sáng sớm hôm sau, khi Chu Ninh Dạ tỉnh lại, hần đã mặc quần áo chỉnh tề, ngồi ngay ngắn ở giường ngủ tha thiết nhìn cô, chờ ăn sáng.

Sau đó, hần đột nhiên nói với cô, không cần đi làm với cô nữa. Cũng tốt. Ngay từ đầu cô vốn không định dẫn hần đi, nếu không phải không thể cự tuyệt được ánh mắt làm cho lòng người ta mềm nhũn kia của hần, ra ngoài đi làm mang theo hần quả thật không tiện. Nhưng mà, hần đột nhiên không dính lấy cô nữa, cô ngược lại cảm thấy hơi mất mát.

Giữa trưa lúc dùng cơm, cô nhìn cái bàn trống không mà nhớ tới ngày đó hần vội vã đi mua món cơm cô thích đưa tới. Cô cầm điện thoại, không chút do dự bấm số gọi về nhà. Điện thoại chỉ vang hai tiếng, đầu bên kia liền có người nhận.

“Là Ninh Dạ sao?”

“Ừ. Anh ăn cơm chưa?” Có kinh nghiệm lúc trước, cô không thể không xác nhận một chút.

“Ăn rồi, Ninh Dạ, cô muốn nói gì?” Cô dạy hần sử dụng điện thoại, nói cho hần biết vật này dùng để liên lạc, có khi cô sẽ gọi điện thoại về, như khi đột nhiên nhớ tới giấy tờ hôm qua để quên, nhắc nhở hần trời mưa nhớ đem quần áo vào, còn có lúc cô mua gì đó, chút nữa sẽ có người đưa tới muốn hần ký nhận một chút.

“À.....ừ..... Bây giờ anh đang làm gì vậy?”

“Xem báo.”

“Không cần ở nhà mãi đâu, bây giờ thời tiết tốt như vậy, anh có thể đi ra ngoài một chút, nếu có chuyện gì không biết, có thể đi hỏi Tôn tiểu thư.”

“Được.”

Một hồi sau, cô cứ câu có câu không nói chuyện phiếm với hần.

“Ninh Dạ?” Hần vẫn chờ, có lẽ hần biết cô có việc còn chưa nói.

“..... Không có việc gì, chỉ là muốn nghe thấy giọng nói của anh.”

Cô chưa từng nghĩ mình sẽ có một ngày làm những chuyện này, gọi một cú điện thoại không có trọng điểm, chỉ nói vài câu “Ăn no không?”, “Ăn gì”, “Anh đang làm gì?”, “Không có việc gì, chỉ muốn nghe thấy giọng nói của anh”.....

“Tôi sẽ chờ cô về”.

Tuy rằng hần vẫn không nói thêm gì, nhưng cô có thể cảm nhận được, tâm tình của hần rất tốt.

“Ừ” – Bị lây tâm tình hần, khoe miệng cô không tự giác cũng cong lên, cười nhẹ.

Sau khi gác máy, Lâm Giang cầm lấy tờ báo xem một nửa, ngồi trên cửa vào cầu thang, như vậy cô về liền có thể thấy hần.

Ngoài cửa thường có một ít chuyện kỳ lạ, như lão yêu kia cùng hần hưởng thụ nền nguyên bảo của bà bà, hồn phách bay một nửa, phân không rõ rốt cuộc là người hay ma, đời trước là hồ ly, hai chị em song sinh mang theo mối nghiệt duyên sâu đậm chuyển thế, còn có người hàng xóm bên cạnh nhà cô, ngày nào cũng nói một câu kỳ lạ và một oan hồn nam bên cạnh lưu luyến mãi không chịu đi... (@@)

Những việc này hần đều không nói với Ninh Dạ, bởi vì cô là người, không giống bọn họ, nói ra cô sẽ sợ, không có cách nào xem như chuyện bình thường mà đối đãi giống bọn họ, cho nên sau này hần cũng không nói cho cô biết.

Còn có, trong ngõ nhỏ thường có mấy con chó mèo hoang lưu lạc đi lại, hần cũng thường nói chuyện với chúng nó, từ chúng nó biết được không ít chuyện cũ khi hần chưa đến, chuyện về Ninh Dạ.

Cô rất cô đơn, trước khi gặp hần, cô luôn ở một mình.

Hần hy vọng mình có thể gặp được cô sớm một chút, như vậy cô sẽ không cô độc lâu như vậy, thời gian hần có thể ở cùng cô nhiều hơn, như vậy, đến lúc cô muốn kết hôn, hần rời đi lại có càng nhiều chuyện vui để nhớ lại.

Nhưng hần không có cách nào, Tôn Y Nỉ nói đây là thiên mệnh, trước hai mươi bảy tuổi cô không có tình duyên, không đúng duyên nợ sẽ không thể gặp nhau.

Thực ra hần rất rõ chuyện bọn họ gặp nhau và duyên nợ của Ninh Dạ không quan hệ gì đến nhau, hần sẽ không kết hôn với cô, con người và hần không có dây tơ hồng, lời này không phải đều nói cô sao? Cho nên rất lâu trước kia, Hứa Tiên và Bạch nương nương* mới bị chia rẽ duyên ương như vậy. (*: truyền thuyết Bạch Xà)

“Lại có vấn đề ? Cục cưng tò mò.”

Phía trên truyền đến tiếng vang, hần ngửa đầu, thấy cô chủ nhà ngồi ở trên tường, váy màu xanh nhạt bay theo gió, chân váy dài bay phấp phới, chiếc vòng Linh Đàng ở mắt cá chân cũng leng keng rung động.

Người này vô cùng xuất quỷ nhập thần, giống như lúc thích hợp liền xuất hiện.

“Y Nỉ, xin chào” – Bởi vì cô nói đã quen nhau lâu như vậy, không quen bị gọi là tiểu thư, thực khách khí, nên muốn hần kêu như thế.

“Muốn hỏi cái gì, hỏi đi”.

“Không phải đồng loại, thực sự không thể có duyên nợ sao ?” Vấn đề này nhen ở trong lòng hần đã lâu, thực sự một chút ngoại lệ cũng không sao ?

“Ừm, cũng không hần.” – Tôn Y Nỉ nghiêng đầu suy nghĩ : “Tôi nhớ... ước chừng hơn ba trăm năm trước, có một lần nguyệt lão uống say, đem dây tơ hồng của một bé gái cột vào người một con gà trống, sau đó bé gái lớn lên bị bán vào một nhà giàu có, cùng một con gà trống báai đường thành thân. Chuyện gà trống cậu biết không ? Nhà giàu đó mong ước có con, vì thế cưới nàng dâu vào cửa trước, dùng gà trống thành thân thay, nàng dâu phải chăm sóc con gà trống đó là như chồng, tự mình đút ăn, chăm lo tất cả, buổi tối cũng phải ngủ cùng phòng với gà trống, mãi cho đến khi mẹ chồng nàng sinh chồng cho nàng mới thôi. Nhưng mà người mẹ chồng kia suốt đời vẫn không thể mang thai, bởi vậy nàng dâu và gà trống xem như vợ chồng mà sống cùng nhau, cho đến khi gà trống chết”.

Nghe thật bi thảm. Cho nên ... Những việc trái với thiên lý, thường sẽ không có kết quả tốt, phải không ?

“Thế nào ? Muốn có duyên nợ với Ninh Dạ sao ? Tôi có thể giúp anh đi nói với nguyệt lão nha”.

“Nói vậy, có thể bảo đảm đối phương và mình bên nhau cả đời sao ?” – Giống như cô gái và gà trống vậy ?

“Không nhất định, còn phải xem cả đời cô ấy có mấy dây tơ hồng, còn có, là dây tơ hồng dài hay ngắn. Cậu muốn loại rất dài, hơn nữa còn thật chắc để không đứt sao?” – Thực tham lam nha.

Lâm Giang suy nghĩ hồi lâu, hồi lâu, nhẹ nhàng lắc đầu : “Không cần”.

“Không cần ?” Tôn Y Nỉ ngoài ý muốn nhú mày.

“Không cần” – Hần không cần tơ hồng.

Cho dù về sau không muốn, cũng phải cột chặt với đối phương, giống như cô gái kia đến chết cũng không rời được, sẽ rất khổ sở. Ninh Dạ muốn hần ở bên cạnh, hần sẽ luôn luôn ở bên cạnh cô, khi cô không cần, hần sẽ tránh đi, cho nên hần không cần dây tơ hồng buộc hai người lại.

“Nếu không phải vì dây tơ hồng, vậy cậu tìm tôi có chuyện gì ?”

Hả ? Cô biết hần muốn tìm cô ? Hần căn bản ngay cả cửa còn chưa bước ra nha !

“Y Nỉ, cái gì là tiểu bạch kiểm ?” – Hần suy nghĩ rất lâu, vẫn hỏi.

“Ai nói ?” – Rất nhiều người.

Thính lực của động vật rất tốt, nói thầm cũng có thể nghe được rất rõ ràng, chỉ là hần nghe rất nhiều người nói nhưng không sao hiểu được.

“Ăn cơm mềm không tốt sao ?” – Nhưng cơm vốn chính mềm mà, ai lại muốn ăn cơm cứng?

Ôi, thật nhiều chuyện : “Sói ngốc, thế giới này vốn có rất nhiều lời nói khác nhau, cậu không cần phải để ý nhiều vậy”.

“Không phải, tôi chỉ là muốn biết ý nghĩa của câu đó” – Hần chỉ cảm thấy đó không phải là lời nói tốt, mà hỏi Ninh Dạ sẽ làm cô khổ sở.

“Là chỉ loại đàn ông vô dụng vô công rồi nghề, dựa vào đàn bà để có cơm ăn”.

Bây giờ hần đều ăn cơm do Ninh Dạ nấu, mỗi ngày chuyện duy nhất phải làm là ở nhà chờ cô về. Cho nên những người đó nói không sai.

“Cô có thể giúp tôi tìm việc làm hay không?” – Lâm Giang chìa tờ báo trong tay ra, rất chờ mong nhìn cô.

Một cơn gió ấm áp thổi tới, đem tờ giấy mỏng manh kia thổi đến trên tay cô. Tìm việc thì không thành vấn đề, nhưng mà nhìn hần... Một tháng nhận hơn mười vạn, tướng mạo đoan chính, không có kinh nghiệm, muốn đãi ngộ tốt ?!

“Cậu định bán thân sao?” – Người này mới vào xã hội, là một con nai con ngây thơ không hiểu thế gian hiểm ác !

“Không phải sao ?” – Hần thấy Ninh Dạ cũng tìm việc như vậy, nhưng mà những thứ rất chuyên nghiệp đó hần không hiểu, không có cách làm giống cô.

Đương nhiên không đúng, thật sự không đúng !

“Cậu có biết làm việc là như thế nào không ? Cậu có biết lúc làm việc phải đối mặt với cái gì không ? Kiểm ăn không đơn giản như cậu tưởng tượng, cậu xác định mình có thể ?”

“Tôi sẽ học !” – Trước kia hần cho rằng chỉ cần ở bên cạnh cô là được, nhưng sau này hần mới phát hiện, cái gọi là cuộc sống, không dễ dàng như hần tưởng, giống như...

Sẽ có một vài người mở miệng thì: “Cô có năng lực, giao cho cô rất yên tâm.” Sau đó quay người lại, bản thân họ lại chạy đi uống cà phê.

Còn có một vài người ở bên cạnh chờ xem cô té ngã, một khi cô biểu hiện tốt, liền giành lấy thành tích của cô, hại cô không thể vươn lên được.

Lòng người, thì ra có một mặt tối gọi là ghen tị. Bởi vì bản tính tham lam, cho nên dần dần học xong cách tính kế. Tuy rằng không phải ai cũng như vậy, nhưng mà không gặp người có lòng tốt, rất nhiều người đều như vậy.

Ngưng Nguyệt... Không dạy hắn việc này. Hắn hoang mang rất lâu, tự mình nghĩ thông suốt, hiểu được.

Ninh Dạ xinh đẹp, thông minh, năng lực tốt, nhưng lại không thích nói chuyện giống như hắn, không thích giải thích, cũng không quan hệ với mọi người, sẽ bị người ta nói là cao ngạo, thực ra cô không có xem thường người khác. Sau khi gặp hắn, cho dù bị uất ức cô cũng nhẫn nhịn, so với lúc cô ở một mình còn vất vả hơn.

Tuy rằng hắn từng nói với cô : “Tôi không ăn cũng sẽ không chết”.

Có một đoạn thời gian rất dài, cái gì hắn cũng không ăn, nhưng vẫn không chết, chỉ khó chịu một chút mà thôi. Ninh Dạ chỉ cười cười trả lời : “VẬY Ạ?”

Nhưng sau đó, cô vẫn chuẩn bị tốt thức ăn cho hắn như cũ.

Cô nói : “Ăn không chỉ là duy trì sinh mệnh, quá trình nhấm nháp thức ăn ngon cũng là một loại hưởng thụ. Giống như chúng ta không xem phim cũng sẽ không chết, nhưng anh vẫn rất thích, đúng không ?”

Đúng.

Cho nên Ninh Dạ vì muốn tốt cho hắn mới làm như vậy, tuy rằng làm vậy cô sẽ vất vả. Nhưng mà, hắn không muốn Ninh Dạ vất vả. Cuối cùng, hắn đã có kết luận –

“Tôi cũng muốn bảo vệ Ninh Dạ”.

Hắn phải làm, không chỉ là làm bạn mà thôi, còn phải bảo vệ cô. Mà bước đầu tiên, chính là gánh vác gánh nặng trên vai cô.

4. Chương 4

“Tôi muốn ra ngoài làm việc.”

Sau khi chủ động không muốn cùng cô đồng tiến đồng lui, hắn lại lần nữa nói như vậy.

Chu Ninh Dạ kinh ngạc: “VÌ SAO?”

Lâm Giang há mồm, ngậm miệng vô số lần, phát hiện nói thế nào cũng sẽ làm cô khổ sở.

“Muốn độc lập một chút.” Lương lự nửa ngày, miễn cưỡng phun ra một câu có vẻ có thể nói.

“Nhưng mà, có rất nhiều chuyện anh không hiểu, tôi –”

“Y Nỉ có dạy tôi, không thành vấn đề.” Sợ cô phản đối, hắn vội vã nói.

“Vậy, tôi giúp anh xem có việc gì thích hợp với anh không nhé?”

“Y Nỉ đã giúp tôi tìm được rồi.” Hắn nhe răng cười, đưa tờ giấy trong tay ra.

Việc làm này là Y Nỉ từng bước từng bước cùng hắn đi phỏng vấn, chọn lọc, cô ở nhân gian nhiều hơn hắn mấy trăm năm, hiểu biết hơn hắn rất nhiều, cô gật đầu hắn là không thành vấn đề.

Chu Ninh Dạ cười yếu ớt.

Hắn đều đã quyết định, mới để cho cô biết, đó không phải thật sự muốn trưng cầu ý kiến của cô, dù cô phản đối cũng không thay đổi được gì.

“Ninh Dạ, cô không thích tôi đi làm sao?” Hắn miễn cưỡng phát hiện, dè dặt cẩn thận hỏi nhỏ.

“Nếu tôi nói đúng, anh sẽ thay đổi chủ ý sao?”

“.....” Hắn khó xử trầm mặc, không nói gì.

Sẽ không.

Hiểu ý của hắn, cô cười cười nói: “Nói giỡn thôi, anh muốn làm gì thì làm, bản thân cảm thấy vui vẻ là tốt rồi.”

“Ừ.” Hắn giúp được Ninh Dạ rất nhiều chuyện, như vậy thực vui vẻ.

Người đàn ông trước mắt nháy mắt biến trở về hình sói, cọ cọ trong lòng cô.

Chu Ninh Dạ bật cười, bị bộ lông sói mềm mại của hắn làm ngứa.

Chỉ cần hắn vui, hay là muốn đòi thứ gì đó sẽ như vậy, xem ra, hắn thực sự rất vui vẻ khi có thể độc lập tự chủ.

Tuy rằng trong lòng có chút chua, cảm thấy không còn được hắn xem trọng một bước cũng không rời giống như ban đầu nữa, nhưng nhìn hắn thỏa mãn sung sướng..... Chu Ninh Dạ nhẹ nhàng thở dài, cô còn có thể nói gì?

Mấy ngày sau, Lâm Giang bắt đầu đi sớm về trễ, ngày nào cũng bận hơn cô, đôi khi cô đã về, hắn vẫn chưa về tới nhà.

Bởi vì hắn không có kỹ năng chuyên nghiệp, lúc đầu chỉ có thể làm vài việc vặt, chỗ nào cần thì làm chỗ đó, nhưng mà Tôn Y Nỉ sẽ giúp hắn chọn lọc, để tránh chuyện hắn bị bắt nạt hoặc gây ngốc bị lợi dụng làm chuyện trái pháp luật.

Như là công nhân chuyển nhà, làm việc tạm thời ở khu triển lãm, làm công ở nhà ăn ngày nghỉ, phát tờ rơi trên đường linh tinh, hắn đều đã làm.

Còn có lúc làm việc ở công trường, tuy rằng rất mệt rất vất vả, chuyển những thứ đó đều rất nặng, đứng ở nơi cao thực ra hắn có chút sợ độ cao, nhưng mà đến ngày lĩnh lương, làm một ngày được những một ngàn tệ, hắn cùng Ninh Dạ có thể xem phim và ăn rất nhiều món ngon ở chợ đêm, cho nên hắn hy vọng mỗi ngày đều có việc làm như vậy.

Sau đó, có một cửa hàng lớn nhân dịp tròn một năm khai trương mà nhập một lượng hàng lớn, cần nhiều nhân lực để chuyển hàng hóa, hắn cũng sẽ đi hỗ trợ. Thân thể hắn cường tráng, chuyện cần đến khí lực hắn đều có thể làm được.

Sau đợt chúc mừng tròn một năm kết thúc, ông chủ cửa hàng đột nhiên hỏi hắn muốn làm nhân viên chính thức hay không? Còn nói bây giờ người trẻ tuổi ăn không hết khổ, người giống hắn chịu làm việc như vậy, hơn nữa còn siêng năng thực sự rất khó, tuy rằng trăm mặc ít lời, nhưng lại làm việc chăm chỉ, cho nên muốn hắn ở lại làm việc.

Nếu là nhân viên chính thức sẽ có rất nhiều phúc lợi, tiền lương lại có vẻ nhiều, có thời gian nghỉ ngơi cố định, không cần tìm việc ở khắp nơi, tiền thu vào cũng càng ổn định.

Ông chủ giải thích rõ ràng cho hắn nghe, nhưng hắn lại không có chứng minh giấy tờ gì, sẽ không có cách nào trở thành nhân viên chính thức của cửa hàng.

Lĩnh tiền lương xong trên đường đi về nhà, hắn lại suy nghĩ, quyết định đi tìm Tôn Y Nỉ nhờ giúp đỡ.

“Này!” Chuông cửa vẫn còn chưa có ản, một cái túi giấy đã lướt qua tường bay xuống, hắn tiếp được, mở ra phát hiện bên trong chính là những thứ hắn muốn, không chỉ có chứng minh thư, bảo hiểm thân thể, còn có bằng tốt nghiệp đại học, ngay cả giấy khai sinh cũng có.

“Vốn tôi muốn làm luôn bằng lái, nhưng lại nhớ cậu chẳng biết lái xe, nếu đi lại sẽ nguy hại đến an toàn của cộng đồng.”

Đúng, gần đây hắn mới bắt đầu học lái xe, học được sẽ có thể có nhiều cơ hội làm việc hơn, nhưng Tôn Y Nỉ ngồi bên tay lái thực âm ỹ, vừa dạy vừa luôn thét chói tai, hại hắn không thể chuyển tâm lái xe được.

Tôi thét chói tai? Tôi thét chói tai?! Có muốn tôi đếm xem cậu đã làm nát mấy chiếc xe của tôi rồi hay không? Tôi thét chói tai?!

Lúc hắn oán trách, cô không chỉ thét chói tai, thậm chí còn có thể nói là rống lên, thật là khủng khiếp, cho nên về sau hắn cũng không dám nữa.

“Gi?” Nhìn cái tên trên hộ khẩu, hắn hoang mang hỏi: “Vì sao lại là Tôn Lâm Giang?”

Ngay sau đó, cửa lớn bị mở ra, kiều nhan nổi giận đùng đùng kề sát mặt hắn chất vấn: “Giọng điệu của cậu như thế là ý gì? Theo họ Tôn của tôi thì sao? Làm em của tôi uất ức cậu lắm sao?!”

Đối diện với tiếng gầm cùng những lời không thiện ý của cô gái trước mắt, đầu Lâm Giang choáng váng một trận, ngốc ngốc nói: “Nhưng mà..... Tôi nhìn có vẻ lớn hơn cô.....”

Hơn nữa, hần muốn cùng họ Chu với Ninh Dạ..... Những lời này vẫn ở trong miệng, không dám phun ra.

Tôn Y Nỉ vỗ vỗ vai hần.“Em à, tin chị đi, tuổi của chị làm bà nội tổ của em cũng không có chiếm tiện nghi của em đâu!”

“À.” Hần không hỏi những thứ chứng minh thư này làm sao có được, bằng năng lực của cô, cho dù muốn làm bằng tiến sĩ cũng không có vấn đề.

Ôm tư liệu đi được hai bước, hần lại quay về, thực thật trọng cú người làm lễ. “Cám ơn cô, chị. Bây giờ em phải về nhà.”

Nhìn theo bóng lưng chậm rãi đi về số nhà 58, Tôn Y Nỉ bùi ngùi cười thán.

“Cậu đấy –” Thật sự là cái khiến cho người ta thương tiếc.

Đợi “nhà” lâu như vậy, chờ mong hạnh phúc lâu như vậy, phải nắm cho chắc nha, đưa em ngốc.

Mở cửa ra, từng trận mùi dầu khói ập đến, trước mắt vẫn không thể phán định có tính là mỹ vị hay không.

Hiển nhiên Lâm Giang hôm nay về sớm hơn cô, hơn nữa tiếng xoong chảo va chạm dứt quãng từ phòng bếp truyền đến, hần là đã chiến đấu hăng hái một lúc rồi.

Chu Ninh Dạ ở cửa thay đôi dép lê, nhìn tivi phòng khách đang bật kênh dạy nấu ăn. Đó là chương trình tuần trước cô thấy Lâm Giang xem rất hứng thú, nhìn hần nghiêm túc vậy, liền thuận tay ghi hình lại.

Bây giờ hần – đang làm món bánh của Nhật chiếu trên tivi này sao?

Xem ra trước mắt phòng bếp còn chưa cháy, cô cũng không vội đi cứu hần, ánh mắt dời đến bên cạnh, dừng lại trên túi giấy đặt trên bàn. Thứ bên trong lòi ra một góc nhỏ khỏi túi giấy, cô mở ra, nhìn sơ lược một chút.

“A!” Tiếng nồi rơi xuống đất, còn có tiếng kêu sợ hãi của hần.

Cô dời bước đi vào phòng bếp, vừa hay nhìn thấy hần đang luống cuống tay chân, vừa nhặt cái nồi lên, vừa tắt lửa trên bếp, trên bồn rửa có nước tương đổ ra ngoài, chai chai lọ lọ hỗn độn chiếm cứ mặt bàn, trong bồn rửa còn có cái nồi cháy đen chưa được cọ rửa, toàn bộ phòng bếp giống như vừa trải qua một hồi thể chiến, tất cả vô cùng thê thảm.

Sau đó, đổi lấy thành quả là đĩa cải trắng xào thịt trên bàn cơm, thịt bò thăn, tôm bóc vỏ nấu trứng, còn có một tô canh bí đao to.

Phát hiện cô đứng cạnh cửa, Lâm Giang theo bản năng nở nụ cười xán lạn với cô, sau đó mới nhìn thấy thứ cô cầm trong tay.

“Đó là Y Nỉ cho tôi, như vậy tôi có thể sinh hoạt giống người thường, nếu không có cô ấy, không biết phải làm sao bây giờ.” Có thân phận hợp pháp, có thể tìm được việc, cũng có thể giúp Ninh Dạ rất nhiều chuyện, đó đều là do Y Nỉ giúp đỡ.

Cô cũng nghĩ vậy.

Trừ Tôn Y Nỉ, ai có năng lực lớn như vậy, giúp một con sói làm chứng minh thư? Những thứ đó, cô không có cách nào làm cho hần.

“Còn có, tôi nói cho cô biết này, ông chủ cửa hàng trước đó tôi làm việc có mời tôi trở thành nhân viên chính thức, sau này tôi sẽ không cần chuyện gì cũng dựa vào cô nữa.” Hần vội vã chia sẻ tin vui với cô. Nói như vậy, sau này cô sẽ bớt đi gánh nặng, mỗi ngày không cần đi làm về mệt còn muốn đi tìm thêm việc làm.

Ngay cả việc làm cũng đã có, hần càng ngày càng giống con người, ở thế giới nhân loại, cuộc sống như cá gặp nước.

Tôi không cần dựa vào cô nữa.

Gần từng tiếng, rõ ràng vang dội vào trong tâm khảm.

Nhận thấy cô trầm mặc lạ thường, hắn dừng lại những lời muốn chia sẻ với cô. “Ninh Dạ, cô không vui sao?”

“Không, sao có thể?” Cô cười cười, hắn lại cảm thấy nụ cười kia không chạm vào đáy mắt cô.

Có phải tâm tình cô không tốt hay không? Hay là làm việc quá mệt mỏi?

“Cái đó..... Tôi làm bữa tối.....”

Chu Ninh Dạ nhìn đồ ăn trên bàn.“Ai dạy anh?”

Những thứ này không phải một người mới học nấu có thể làm được.

“Y Nỉ.”

Sợ sẽ hại cô bị tiêu chảy, hắn học được một thời gian mới dám nấu cho cô ăn, sau đó lại sợ làm phòng bếp cháy nên hắn cũng không dám làm ở nhà, chỉ cần ngượng ngùng một chút với Y Nỉ là được, hại cô ấy phải ăn thử, còn để phòng bếp cho hắn phá hư.

Lại là Tôn Y Nỉ.

Bây giờ hắn không cần cô, cái gì cũng không nghĩ đến cô.

Cũng đúng, Tôn Y Nỉ có thể cho hắn rất nhiều sự trợ giúp, còn cô thì không thể.

Nếu không có cô ấy, không biết phải làm sao bây giờ.

Hắn mở miệng toàn là Y Nỉ dài, Y Nỉ ngắn, một ngày ít nhất cũng nghe đến mấy hồi, hắn có thể không có cô, nhưng lại không thể không có Tôn Y Nỉ.

Hắn ngay cả họ cũng lấy theo họ cô ấy, coi như, hắn là Tôn Y Nỉ.....

“Ninh Dạ, cô có muốn ăn cơm hay không?” Cô cứ nhìn đồ ăn không nói lời nào, rất kỳ lạ.

“Có thể ăn sao?” Cô không có biểu cảm gì hỏi lại.

“À.....” Hắn xấu hổ cúi đầu.“Nhìn không được ngon lắm.....” Nhưng hắn đã cố hết sức nha, này đã là cực hạn trước mắt hắn có thể làm.

“Anh ăn no rồi hơi sao? Không có việc gì lại đem phòng bếp làm thành như vậy!”

“Bởi vì..... Tôi muốn học nấu ăn.....” Ninh Dạ tan làm về quá mệt mỏi, hắn muốn học nấu ăn nấu cơm cho cô, tuy rằng bây giờ chưa ngon lắm, nhưng nhất định sẽ tiến bộ. “Lúc trước làm bên nhà Y Nỉ đều bị cháy hết, bây giờ thực sự đã có tiến bộ rồi, không tin tôi gọi Y Nỉ sang đây.....”

“Đó không phải trọng điểm!”

Vậy..... Trọng điểm là cái gì?

Hắn hoang mang nhìn cô, không rõ.

“Nấu ăn cũng có thể đem phòng bếp làm thành như vậy? Anh đang nấu ăn hay là đang gây chuyện cho tôi làm?”

Hắn đã hiểu, bởi vì hắn làm loạn phòng bếp, cho nên cô tức giận.

“Tôi, tôi sẽ dọn.....” Vì vẫn chưa làm xong món bánh, chờ làm xong rồi hắn sẽ dọn dẹp sạch sẽ.

“Không cần, anh đi ra ngoài, bây giờ tôi không muốn nhìn thấy anh.”

Cô quay lưng lại.

Phía sau, tiếng bước chân xa dần, sau đó là tiếng cửa được mở ra, lại được đóng lại.

Hắn hắn là đi tìm Tôn Y Nỉ khóc lóc kể lể rồi!

Chu Ninh Dạ bắt đầu dọn dẹp chai chai lọ lọ trên mặt bàn, đặt tất cả về vị trí cũ, sau đó chà lau mặt bàn, sàn nhà, rửa hết nồi niêu chén bát trong bồn rửa, từ từ, đem những cái nồi bị cháy đen chà chà, chà chà, cũng đem khuôn mặt không chút biểu cảm của cô chà ra một cái khe –

Trọng điểm là cái gì?

Trọng điểm là, hần muốn học nấu cơm, không để cô dạy.

Trọng điểm là, thành quả lần đầu tiên hần nấu cơm, không phải do cô ném.

Trọng điểm là, hần xem trọng Tôn Y Nỉ hơn tất cả, chuyện gì cũng muốn đi tìm cô ấy đầu tiên, như thể không thể thiếu.

Trọng điểm là, với năng lực của Tôn Y Nỉ có thể giúp hần làm rất nhiều chuyện, còn cô cái gì cũng không làm được, hần rõ ràng..... Là của cô! Là cô dẫn hần về nhà, nói muốn trở thành người nhà của hần, mấy chuyện này phải là do cô làm!

Trọng điểm là, trọng điểm là..... Cô thực sự đang ghen tị.

Cô nhắm chặt mắt, rút cuộc thừa nhận.

Giống như hai nhà hàng xóm ngày nào cũng chơi với nhau, tình cảm của cậu bé và cô bé rất tốt, đột nhiên có một ngày, cậu bé chạy đi chơi với cô bé xinh đẹp với chuyển đến, sau đó cô bé kia không vui, giận dữ với cậu bé vô tội.

Thực ngây thơ, nhưng lúc đó, thực sự không thể khống chế cảm xúc trong lòng, càng ngày càng ghen tuông và phiền chán, nóng nảy với hần.

Cô không ngờ lòng dạ mình lại hẹp hòi như thế, có việc có thể đi hỏi Tôn tiểu thư là do cô nói, nhưng bây giờ mọi chuyện hần đều đi tìm Tôn Y Nỉ, làm ba năm chủ nhà của cô nhưng cô cũng chưa thân thiết với Tôn Y Nỉ như hần. So với cô, hần có vẻ càng ý lại Tôn Y Nỉ, bây giờ ngay cả họ cũng lấy theo cô ấy, điều này làm cho cô..... Không có cách nào không để ý.

Đầu tiên là không muốn dính cô như hình với bóng, sau đó đi tìm việc làm, trở nên tự chủ, rồi tích cực học tập càng nhiều tri thức trong sinh hoạt, bây giờ ngay cả nấu cơm cũng học.

Hần càng ngày càng độc lập, càng ngày càng không cần dựa vào cô, có thể có một ngày, hần sẽ chán ở với cô, muốn rời đi hay không?

Sau tức giận, thực ra chính là hoảng hốt.

Cô sợ mất đi hần.

Dừng lại động tác cọ rửa nồi, cô quay lại bàn, bới một chén cơm trắng, ngồi xuống thong thả ăn từng món.

Đây là lần đầu tiên hần nấu cơm chiều cho cô.

Thịt bò rất dai, rất khó cắn, nhưng mà gia vị nêm không sai, có ba phần ngon miệng; Tôm bóc vỏ quên rửa lại, nhưng trứng chín vừa, trơn bóng mềm mại; cải trắng xào thịt cho thêm một chút muối nữa thì ngon hơn, nghêu chưa nhả hết cát, cho nên dưới đáy tô canh có cát đọng lại, nhưng nước dùng cũng trong veo ngon miệng.

Cô vừa khen vừa ăn hết một nửa, để lại một nửa cho hần.

Sau đó, lại lấy cái bánh hần chưa làm xong ra.

Rửa xong bát đĩa, nhìn đồng hồ một cái, gần tám giờ, hần cũng nên trở về rồi chứ.

Cô vào phòng tắm rửa, tắm xong rồi, hần vẫn chưa về.

Vì thế cô lên mạng kiểm tra mail, hơn phân nửa là do ngân hàng gửi tin mời đến phỏng vấn, nhưng bây giờ cô không cần tìm thêm việc.

Xóa những cái mail mời đến phỏng vấn, lại lướt web một chút, thấy có vài bộ quần áo không tệ, cô thuận tay đặt size thích hợp cho Lâm Giang, lại xem thử gần đây có phim gì mới mà hay hay không, cũng đặt hai tấm vé, chủ nhật có thể đi xem với Lâm Giang.

Tất máy tính, đã qua mười giờ, hần vẫn chưa về.

Vui đến quên cả trời đất rồi sao? Thường ngày cứ suốt ngày chạy tới chỗ Tôn Y Nỉ, bây giờ ngay cả nhà cũng không muốn về!

Hay là..... Bây giờ ở trong lòng hần, nơi Tôn Y Nỉ mới là nhà của hần?

Cô buồn bực lên giường ngủ, khóa luôn cửa phòng ngủ, đổi không đợi hần.

Đã không muốn về, ngay cả cửa phòng cũng không cho vào.

Cô lăn qua lộn lại hai tiếng trên giường, ngủ không được.

Có lẽ là do trời lạnh, rõ ràng là đầu mùa xuân, đột nhiên trời nổi gió, đêm xuống gió lạnh thấu xương, đã quen có người bên cạnh để kê sát sưởi ấm, một mình làm sao cũng không đủ ấm.

Cô ngồi dậy, không cốt khí mở cửa, cho rằng sẽ thấy hần ngồi cạnh cửa, dùng cặp mắt đáng thương nhìn mình, nhưng lại chỉ có cơn gió lạnh lẽo thổi tới, ngoài cửa trống không.

Cô đi một vòng trong nhà, không thấy hần đâu.

Hơn mười hai giờ, hần thực sự không tính trở về sao?

Rót chén trà nóng ngồi ở phòng khách, đấu tranh xem có nên bỏ xuống mặt mũi chịu thua hần, đến nhà họ Tôn đem người về –

Không đúng!

Cô đột nhiên dừng lại động tác, nhận ra chỗ không thích hợp.

Bây giờ tuy Lâm Giang đã học được rất nhiều thứ, nhưng hần vẫn chưa học được cách giận dỗi, nhất là chưa từng giận dỗi làm bộ làm tịch gì với cô. Cô nói gì, hần chỉ biết ngoan ngoãn nghe theo, hơn nữa cũng chưa từng thay đổi.

Giống như lần trước cùng hần đi dạo phố, cô đột nhiên phát hiện quên một túi hàng ở quầy thanh toán, nói hần ở tại chỗ chờ, cô đi lấy rồi lập tức quay lại, không được chạy loạn.

Không ngờ trời đột nhiên đổ cơn mưa rào, còn có sấm chớp, hần thật đúng là không nhúc nhích đứng ở trên vỉa hè, mặc kệ mưa ướt hết người.

Cô trở về, đau lòng nhìn hần ướt sũng, hỏi hần sao không đến chỗ gần đây trú mưa?

Hần nói – cô bảo tôi chờ.

Bởi vì cô nói hần chờ, hần liền ngoan ngoãn chờ, một bước cũng sẽ không rời.

Tính hần là vậy.

Khi mới gặp hần, tuyệt có rơi xuống hần cũng không chịu đi, luôn chờ người trong lòng.

Đã đồng ý nghe lời của cô, sẽ không bao giờ làm trái ý cô, người như vậy làm sao có thể vì cô nhất thời nóng giận, nổi cáu với hần hần liền cáu kỉnh không trở lại?

Anh đi ra ngoài, bây giờ tôi không muốn nhìn thấy anh.

Trong óc không báo động trước đột nhiên vang lên câu nói trước khi hần đi, nháy mắt Chu Ninh Dạ hiểu ra nhảy dựng lên, vừa xót xa vừa hoảng hốt lao ra ngoài tìm người.

Chưa kịp nghĩ nên đi nơi nào tìm hần, cửa lớn vừa mở, thân hình ngồi tựa vào cửa không phòng bị đổ vào trong.

“A!” Lâm Giang vội vàng đứng lên, nhưng ngồi lâu lắm, chân đã tê rần, lại ngã ngồi xuống. Hần ngẩng đầu lên, dè dặt cẩn trọng hỏi, “Ninh Dạ, tôi có thể về nhà rồi sao?”

Bên ngoài thực sự rất lạnh, Ninh Dạ còn nói ở bên ngoài không thể biến trở thành hình sói, sẽ dọa người khác.

Nhìn thấy toàn bộ đèn trong nhà đều tắt, hần tưởng, Ninh Dạ có phải không cẩn thận quên hần rồi không? Hần luôn đợi cô gọi hần về nhà.....

Một trận sóng nhiệt xông lên hốc mắt, cô khom người dùng sức ôm lấy người ngồi ngoài cửa hứng gió lạnh một đêm.“Thực xin lỗi.....”

Gáy truyền đến cảm xúc ấm nóng ẩm ướt, Lâm Giang hoảng hốt vươn tay, vụng về vỗ về an ủi. “Đừng khóc, Ninh Dạ đừng khóc –”

“Ngu ngốc! Anh thật ngu ngốc!”

“Ừ.” Hần không có phản bác, so với Ninh Dạ, hần thực sự không đủ thông minh.

Cho rằng cô vẫn còn tức giận, nhưng mà cô lại ôm hần rất lâu, rất dùng sức, sau đó kéo hần vào nhà, nói hần ăn hết đồ ăn cô để lại trên bàn cho hần.

Cô ngồi bên cạnh hần, nói cho hần nghe: “Sói ngốc, sau này không cần nghe lời như vậy.”

“Hả?” Cô nói gì đều phải nghe, đây không phải ngay từ đầu đã nói rồi sao?

“Câu này không cần, ít nhất câu tôi nói anh tránh ra về sau đều vô dụng nghe. Đó là đang giận lẫy, không phải thực sự không muốn thấy anh.”

Hần nghe không hiểu lắm.“Không phải vì tôi làm phòng bếp dơ sao?” Cho nên chọc giận cô.

“Không phải, không liên quan đến phòng bếp.”

“Vậy liên quan đến cái gì?”

“Là.....” Ghen tị.

Loại chuyện xấu hổ này sao có thể nói ra miệng được!

“Anh vì sao..... muốn làm việc? Tôi đối với anh không tốt sao?”

“A!” Nói đến đây, đột nhiên hần nhớ tới cái gì, chạy đến phòng khách, ôm cái bình thủy tinh đặt trên tủ.“Thiếu chút nữa quên, này cho cô.”

Đó là bình thủy tinh đựng mơ. Ăn xong, hần rửa bình thủy tinh nói muốn dùng, thì ra là để cất tiền.

Bên trong có các tờ tiền đủ loại, tiền xu cũng có, tiền lương có, vài tờ tiền mặt có, tất cả đều bỏ vào.

Cô ngốc ngốc nhận lấy, hần cảm thấy thỏa mãn ngồi lại bàn ăn cơm tiếp.

“Đây, đây là –”

“Tiền lương.” Hần đều không dùng.

“Anh đưa hết cho tôi, vậy anh thì sao?”

“Tôi không cần.” Dù sao hần cần cái gì, Ninh Dạ đều sẽ cho hần.

Cho nên..... Hần đi làm, không phải vì muốn độc lập, không phải muốn về sau không cần cô cũng có thể sinh tồn.....

“Ngu ngốc!” Cô cười mắng.“Ngay cả tiền để dành cũng không có, ngày nào cũng cố gắng làm việc như vậy, rốt cuộc là vì sao hả!”

Vì sao? Hần nghiêng đầu nghiêm túc nghĩ nghĩ.

“Bởi vì muốn để Ninh Dạ vui vẻ thật nhiều thật nhiều.” Có đáp án, tâm cũng kiên định, hần thỏa mãn ăn một miếng cơm cùng tôm to, lại gắp một khối bí đao bỏ vào miệng.

Vui vẻ thật nhiều thật nhiều, đó chính là hạnh phúc.

Hắn nói, muốn cho cô hạnh phúc.

Hắn là người duy nhất nói với cô những lời này.

Chu Ninh Dạ nghiêng người về phía hắn, hôn lên môi hắn.

Lâm Giang mở lớn mắt, trừng mắt nhìn dùng nhan xinh đẹp gần trong gang tấc, hoàn toàn không phản ứng kịp.

Cô, cô đang làm gì?

Cái này gọi là hôn môi, hắn biết, nhưng mà chuyện thân mật này chỉ có bạn đời mới có thể làm, hơn nữa, hơn nữa..... bây giờ miệng hắn còn có một khối bí đao, hai má phồng lên giống ếch.....

Cô cái gì cũng không có làm, chỉ là môi dán môi, cảm thụ hơi ấm của nhau, sau đó lùi lại.

Hắn cương cứng hóa thành tượng đá, ngốc ngốc nhìn cô.

Thì ra hôn môi con gái là cảm giác này, mềm mềm, mùi vị của cô lưu lại trên miệng hắn, sau đó..... A! Dầu mỡ trên miệng hắn cũng dính lên môi cô.

Hắn vội vội vàng vàng vươn tay giúp cô lau.

Cô cười cười, nghiêng người hôn thêm một lần nữa.

Hắn vươn tay lần hai, do dự lau cũng không phải, không lau cũng không phải.

Nếu lau tiếp, cô có thể hôn lại lần thứ ba hay không?

Hắn rất muốn làm vậy, nhưng đó lại rất ti bi.

Chu Ninh Dạ không giải thích nhiều, rất dịu dàng nghiêng người thúc giục hắn: “Mau ăn, đừng ngăn người.”

Cơm nước xong, hắn đi tắm, cô rửa xong bát đĩa trở về phòng, để lại nửa giường chờ hắn.

Lâm Giang tắm rửa xong đi ra, muốn đổi về hình sói lên giường lại bị cô ngăn cản. “Không, cứ duy trì như vậy, trước khi ngủ tôi muốn nói chuyện phiếm với anh.”

Nhưng mà..... Như vậy có vẻ không tốt lắm, trước kia Ngưng Nguyệt có nói.....

“Mười năm tu mới chung thuyền, trăm năm tu mới chung giường.”

“Tôi đây tu trăm năm rồi, có thể ngủ với anh được chưa?”

Cô nhẹ nhàng nở nụ cười, gò má hơi ửng đỏ xinh đẹp làm hắn nhìn đến mất hồn. “Không được, ý câu nói kia là nói, tình cảm vợ chồng rất khó.”

Về sau, có người đàn ông khác dùng năm trăm năm phúc, đổi lấy một đời kết làm vợ chồng với cô.

Cùng cô chung gối mà ngủ, tóm lại không phải là hắn.

Hắn hiểu, từ lâu đã hiểu.

Chỉ có vợ chồng, mới có thể một nam một nữ ngủ cùng giường, cùng tu trăm năm mới có phúc này. Hắn và Ninh Dạ không phải vợ chồng, vĩnh viễn không có khả năng. Lấy hình sói thân cận cô, hắn thuyết phục chính mình, không phải một nam một nữ là được, mặc dù lúc ngủ sẽ biến thành hình người, hắn vẫn là làm bộ ngu muội nghĩ không cần thận cho nên không sao, nhưng bây giờ hắn vẫn thanh tỉnh, không thể giả bộ không cần thận.

Nhưng..... Thực sự rất muốn.

Đấu tranh rất lâu, vẫn không kháng cự được khát vọng trong nội tâm, từ từ trèo lên giường, ngủ thẳng tắp, một góc áo cũng không dám đụng vào cô.

Chu Ninh Dạ nằm nghiêng lại, cười cười đánh giá tư thế ngủ không được tự nhiên của hắn, cũng không sửa lại cho đúng, bắt đầu nói chuyện phiếm. “Sau này anh có thể ít đi tìm Tôn tiểu thư được hay không?”

“Hà? Vì sao?” Chỉ có người không tốt, Ninh Dạ mới yêu cầu hắn dừng tiếp cận, nhưng Y Nỉ đối với hắn tốt lắm.

“Tôi không nói cô ấy sẽ hại anh, mà là..... Tôi sẽ để ý.” Cô thản nhiên thừa nhận. “Tuy rằng như vậy rất quá, nhưng tôi sẽ để ý anh ý lại cô ấy hơn tôi, chỉ cần chuyện tôi có thể làm, tôi hy vọng anh sẽ tìm tôi dạy anh.”,

“Phải không?” Thì ra Ninh Dạ hy vọng hắn ý lại cô, hắn còn tưởng rằng sẽ làm cho cô rất vất vả.....

“Được, về sau sẽ không đi.” Nếu làm Ninh Dạ không vui, hắn sẽ không đi tìm Y Nỉ.

Cô mỉm cười, nhích tới gần hắn một chút, nắm lấy tay hắn dưới chân. “Cũng không phải nói anh không được đi, chỉ là..... Không cần thường xuyên như vậy là được.”

“Vây.....” Nếu không phải tức vì chuyện phòng bếp. “Sau này tôi có thể nấu cơm nữa không?”

Nếu Ninh Dạ không ăn, hắn học nấu cơm sẽ không có ý nghĩa, nhưng cô ăn, vậy hắn có thể tiếp tục làm cơm cho cô ăn được không?

Chu Ninh Dạ hừ nhẹ một tiếng, tựa đầu lên vai hắn, điều chỉnh góc độ thoải mái nhất, có chút buồn ngủ. “Lần sau trứng tôm nhớ phải rửa sạch, nghêu mua về phải ngâm nước trước để nó nhả cát..... ừm, đúng rồi, ăn ngon lắm.”

Bọn họ nói một số chi tiết nhỏ phải chú ý khi nấu cơm, sau đó nói tới vài việc vặt trong cuộc sống, chẳng đến khi ngủ hoàn toàn, cô đã bỏ qua gối, gối lên vai hắn, cánh tay hắn vắt ngang eo nhỏ ôm cô thật chặt.

Trước khi mơ mơ màng màng đi vào giấc ngủ, hắn nhớ cô nói một câu cuối cùng là ngày cuối tuần đi xem phim.....

5. Chương 5

Giờ cơm trưa, Chu Ninh Dạ đi mua cơm hộp, khi trở về chỗ, cô liền gọi điện thoại cho Lâm Giang. Hôm nay là ngày đầu tiên hắn đi làm chính thức, không biết tình hình như thế nào rồi?

Từ khi hắn bắt đầu đi làm, cô liền mua cho hắn một cái điện thoại di động, để đảm bảo cô có thể liên lạc với hắn bất cứ lúc nào, xác định hắn vẫn khỏe. Lâm Giang nói, mọi người đối với hắn tốt lắm.

“Anh sẽ tự lo ình, Ninh Dạ không cần lo lắng”.

“Ừ” – Để thưởng cho hắn, cô đồng ý tối sẽ làm món bò beefsteak mà hắn thích. Kể từ lần đầu tiên được ăn món bò beefsteak, hắn liền nhớ mãi không quên, nhìn bộ dáng hắn muốn ăn lại không dám mở miệng nói với cô thật đáng yêu. Trêu chọc hắn đủ, cô mới đồng ý hôm nay tan việc sẽ làm cho hắn ăn.

Cúp điện thoại, cô yên lặng vui đầu ăn cơm hộp.

Đồng nghiệp phòng kế toán của cô đều tranh thủ thời gian nghỉ trưa làm việc theo nhóm. Trong văn phòng thường có mua bán một số sản phẩm tốt với số lượng lớn, từ mỹ phẩm đến các sản phẩm ăn vặt nổi tiếng đều có. Cô chưa từng tham dự, nhưng bây giờ hình như đang có món thịt bò ngon chất lượng cao a. Đúng rồi, Lâm Giang thích ăn món này, nếu mua về, hắn nhất định sẽ rất vui vẻ.

“Vây... có thể mua dùm tôi một phần hay không ?”

Toàn văn phòng lặng ngắt như tờ, mọi người nhìn trái nhìn phải mới xác định được tiếng nói từ chỗ cô vọng lại.

“Cô... muốn tham gia ?”

“Ừ, có thể không?”

“À..... ừ..... Có thể chứ.....” – Đồng nghiệp sững sốt trả lời.

Một người bình thường lạnh lùng, cao ngạo, đối với hoạt động của bọn họ hoàn toàn không có hứng thú, hôm nay đột nhiên dùng giọng điệu mong đợi khẩn cầu các cô, khó trách cả đám bị dọa đến kinh ngạc.

Ngày đồ đạc được đưa đến, các đồng nghiệp tuy rằng cảm thấy cô lạnh lùng khó gần nhưng vẫn nhin không được chia sẻ vài bí quyết nhỏ cho cô. Ngày hôm sau liền thấy cô đem một ít bánh ngọt đến, thật trọng nói cảm ơn.

“Tôi làm theo phương pháp của cô, thịt rất non, anh ấy ăn rất vui vẻ, thật sự cảm ơn cô”.

Từ trước tới nay sao họ không phát hiện Ninh Dạ là người rất có nề nếp, làm việc gì cũng rất nghiêm túc ? Không những thế còn rất đáng yêu. Vì thế, các cô lại dạy cho cô ấy vài cách làm thịt bò khác. Nghe nói người đàn ông trong nhà Ninh Dạ là người cuồng yêu thịt bò, nhìn bộ dáng cô ấy nghiêm túc ghi chép, đột nhiên cảm thấy người này thật ra không lạnh lùng, khó thân cận như vậy.

Sau này, có mua đồ, mọi người đều thuận tiện hỏi cô một chút : “Cô có muốn mua tôm không ?”. Sau khi cô cúp máy liền trả lời : “Anh ấy muốn ăn, cho tôi hai phần”.

Vì thế dần dần, mọi người đã có thể cùng nhau tán gẫu vài câu, ngẫu nhiên còn hẹn nhau ra ngoài dùng cơm.

“Cô thật cưng chiều người đàn ông nhà cô nha” – Căn cứ theo quan sát của mọi người, cô ấy còn cưng chiều người đàn ông kia lên đến trời.

Cô cười cười, không phản bác.

“Cô có biết trước kia, vì sao mọi người đều xa cách cô không ?” – Một đồng nghiệp đột nhiên nói : “Cô không bao giờ cười, cũng không cùng mọi người qua lại, sẽ làm người ta cảm thấy cô thật lạnh lùng cao ngạo, không đem ai để vào mắt”.

Cô ngửa đầu. “Không có chuyện gì có thể cười.”

Đúng, vấn đề chính là ở đây.

Có một số người trời sinh tính tình điềm đạm, thiếu thốn tình cảm, người ngoài không dễ tiếp xúc với cô. Bởi vì cô đơn, ít có chuyện gì đáng để vui vẻ nên cô không cười, người ngoài liền xa cách cô, như thế cô lại càng thêm cô đơn, cứ vậy làm thành một vòng tuần hoàn.

Nhưng mà, bây giờ cô có niềm vui.

Bây giờ, cô có thể cảm nhận được trái tim của mọi người, cuộc sống có mục tiêu, ánh mắt dịu dàng hơn, trên môi luôn là nụ cười nhẹ, khắp nơi đều là biểu hiện của sự thay đổi của cô. Cô có niềm vui, hiểu được mỉm cười là như thế nào.

“Trước kia không biết cô, cách nhìn lại dễ chịu ảnh hưởng của dư luận bên ngoài, sau này từ từ phát hiện, rất nhiều chuyện thấy vậy chứ không phải như vậy. Cô không oán hận người hãm hại cô kia sao ?”

Chuyện đó đã không phải là bí mật ở công ty này. Năm đó công ty tổ chức thi tuyển nhân viên, Chu Ninh Dạ thi vào phòng tiêu thụ với điểm cực cao, tất cả quản lý phỏng vấn đều đánh giá cao, thành tích đầu vào đã như vậy, biểu hiện sau đó của cô quả thật là xuất sắc tỏa sáng, một đường lên tới trưởng phòng phòng tiêu thụ, chức quản lý ở ngay trước mắt, ai dè lại xảy ra chuyện kia.....

Kế hoạch là sao chép, đây là chuyện đặc biệt nghiêm trọng, nhất là sao chép của công ty khác! Tất cả hoạt động chuẩn bị cho tuyên truyền đều bị dừng lại khẩn cấp, cuối cùng công ty chọn kế hoạch của một đồng nghiệp khác, mà cô bị giáng chức xuống làm trợ lý, nhưng thực ra không khác nhân viên sai vặt là mấy.

Nhưng những người đã từng tiếp xúc với cô, thật sự không tin cô là người làm ra loại chuyện sao chép này. Cho tới nay, biểu hiện của cô đã khẳng định một điều, có thực lực như vậy cần gì phải sao chép? Tin tưởng cấp trên cũng hiểu được điểm này, luyện tiếc nhân tài xuất sắc nổi trội như vậy, nhưng phạm lỗi là sự thật, không thể không luận xử, bằng không, cô phạm lỗi sao chép tới kỳ như vậy, họ đã sớm đuổi việc cô.

“Không trách ai được cả, không cẩn thận là sơ suất của tôi, làm công ty bị tổn thất cũng là sự thật” – Cô thần nhiên nhận trừng phạt.

Chính là vậy. Cho tới nay, mọi người đều chỉ nghe được lời của vị đồng nghiệp nhờ việc đó mà được thăng chức, bản thân cô lại rất lạnh nhạt, không tranh không biện, bị ai hãm hại cũng không muốn đi tìm tội

ngiên cứu, khó tránh khỏi miệng lưỡi của những người có định kiến với cô, càng góp phần chứng thực tội danh.

“Tôi cảm thấy cô phải tích cực một chút, trước kia một mình cô có thể không để ý, về sau cô sẽ phải kết hôn đúng không ? Nếu cô có thực lực như vậy, chẳng lẽ cô không muốn có cuộc sống tốt hơn sao ?” – Đồng nghiệp hỏi lại cô.

Cuộc sống tốt hơn ?

Lời của đồng nghiệp, làm cho cô suy nghĩ sâu xa.

Có liên quan đến “Tiền”, đôi khi thực tế làm cho người ta cắn răng thâm hận, cô không có cách nào phản bác.

Buổi tối, cô ngồi ở trong phòng, một mặt suy nghĩ, một mặt chờ Lâm Giang về. Hắn hôm nay tăng ca.

Qua tám giờ, hắn đã về, đi vào phòng tắm tắm rửa xong, dùng khăn tắm vây quanh người rồi đi ra, khi mở tủ quần áo ra lấy quần áo, cô nhìn thấy vết bầm sau lưng hắn.

“Bả vai làm sao vậy ?”.

Hắn quay đầu ra sau nhìn, thế nào cũng nhìn không được: “Chắc là lúc chuyển đồ không cẩn thận đụng vào” – Ba ngày sẽ tan hết.

Chu Ninh Dạ mở ngăn kéo đầu giường lấy cao thuốc, vỗ vỗ đùi gọi hắn lại.

Đã lâu không dựa vào đùi mềm mại của cô, bởi vì phải đi làm, ở bên ngoài đều là hình người, không thể biến về bộ dáng sói thân cận cô, thời gian để ở bên cô ít đi hẳn. Hắn hất xì một cái, được cô dịu dàng dùng tay xoa thật thoải mái, rất muốn ngủ –

Đúng rồi, hôm nay lĩnh lương. Hắn dụi dụi mắt bò xuống giường, lấy tiền lương trong túi áo khoác đưa cho cô. Cô nhìn thấy lòng bàn tay hắn có vết thương bị xước da nho nhỏ.

Đây là điều khó tránh khỏi, khi chuyển vật nặng ngẫu nhiên sẽ bị trầy xước như vậy, cô giữ chặt cánh tay hắn muốn kéo về, đem mặt vùi vào vào lòng bàn tay kia, từ từ hôn.

“A !” – Má hắn nóng lên, tai đỏ hồng, lại không rút tay về, ngượng ngùng để cho cô hôn lòng bàn tay mình.

“Đây..... Là phần thưởng sao?” – Hắn ngơ ngác hỏi. Giống như lần trước vậy, nhưng mà lần đó là hôn môi, bắt đầu từ ngày đó về sau, hắn luôn luôn ôm cô ngủ, mỗi đêm trước khi ngủ, hai người sẽ làm một số chuyện. Cô nói, không cần biến về hình sói. Cho nên hắn cố gắng kiếm tiền, làm cho cô hạnh phúc quả nhiên là đúng !

“Ngu ngốc, không liên quan đến tiền”.

Vậy, liên quan đến cái gì ?

“Bởi vì anh muốn làm cho em hạnh phúc”.

“Chẳng lẽ không phải sao?” – Hắn đáp đương nhiên.

Cô mỉm cười dịu dàng, khẽ vuốt tóc hắn, mặt hắn : “Ừ, đúng vậy”. Giống như cô cũng muốn làm cho hắn hạnh phúc. Muốn bảo vệ một người, nên tích cực một chút.

“Hôm nay em không về nhà ăn cơm, tủ lạnh có soup, nếu anh đói nhớ hâm lại rồi ăn, tối nay em sẽ mua bữa ăn khuya về”.

Đây là giọng của Ninh Dạ nhấn lại trong hộp thư thoại. Một người có chút cô đơn, hắn hâm nóng bánh sủi cảo, vừa ăn vừa xem tivi chờ cô. Kim đồng hồ gần chỉ đến số chín, cô đã về, còn mua cho hắn bánh cuốn thịt bò để ăn khuya.

“Ăn ngon không ?” – Cô ngồi bên cạnh, nhìn hắn ăn với khuôn mặt thỏa mãn.

Hắn gật đầu, đem bánh cuốn đút đến bên miệng cô : “Muốn ăn không ?”

Chu Ninh Dạ liền cắn một miếng nhỏ nơi hắn đã ăn qua: “Ừ, cũng không tệ, lần sau lại mua về cho anh ăn”.

“Không cần, rất đắt” – Bây giờ hẳn đã biết thưởng thức thức ăn, mùi vị tinh xảo như vậy, nhất định không rẻ.

“Hôm nay là quản lý mời cơm, không phải em thanh toán” – Bởi vì đối phương kiên trì không cho cô tự trả, cô cũng không muốn cùng hắn giằng co trước mặt mọi người.

“Là người thích em kia sao ?” – Hắn nhớ vị quản lý đó thực thích cô.

“Chỉ bàn chuyện công việc mà thôi”.

“Ừ” – Nhìn ra hẳn có chút buồn, vì thế lần sau chuyện tương tự, cô liền quyết định không nói cho hắn, nhưng mà khi quản lý đưa cô về, hẳn đứng trên ban công vẫn thấy.

“Quản lý mời cơm, em không có cách từ chối” – Đây là lời giải thích của cô.

Vậy trước đó vì sao có thể ?

Hắn nghe không hiểu, lại không hỏi ra miệng.

“Lâm Giang, bây giờ em chỉ là một trợ lý nho nhỏ mà thôi” – Nếu quản lý muốn chèn ép, cô hẳn là không có cơ hội thắng tiến nào.

“Trợ lý..... Không tốt sao ?” – Có lẽ hẳn thực sự quá ngu ngốc, vẫn nghe không hiểu lời của cô.

“Trợ lý không phải không tốt, nhưng mà với năng lực của em, có thể kiếm được tiền lương cao gấp đôi, gấp ba, thậm chí gấp nhiều lần bây giờ, anh không cảm thấy em thật uất ức sao ?”

Lấy quy định công ty mà nói, rời đi nơi này cô không hẳn sẽ có điều kiện phát triển tốt, nếu muốn ở lại, cô chỉ có thể là một trợ lý nhỏ, luôn phải làm việc sửa sang lại các số liệu, đánh máy, cùng với một vài việc buôn bán nhỏ, vĩnh viễn là một trợ lý phụ việc có cũng được mà không có cũng không sao. Muốn có cơ hội tham dự kế hoạch lớn một lần nữa, trở lại lĩnh vực chuyên nghiệp của cô, quản lý là người có quyền điều phối nhân viên. Quản lý là người thông minh, hẳn rất có con mắt nhìn người.

“Công ty có sản phẩm muốn bao bì, tôi nghĩ em có thể hoàn thành tốt, tư liệu liên quan tôi để ở nhà rồi. Nhưng mà em không cần quá lo, bên cạnh nhà tôi có quán cà phê, chúng ta có thể vừa uống cà phê vừa bàn bạc chi tiết”.

Cùng cô uống một ly cà phê, giải tỏa áp lực căng thẳng, trong hoàn cảnh không áp lực đó nghe cô nêu vài ý tưởng kế hoạch, ai có thể nói hẳn không đúng ? Hắn rất biết cách lợi dụng quyền chức, lại không thể nói hẳn quấy rầy người khác.

Một mặt đen tối như vậy, cô không muốn để cho hắn biết.

Trước kia cô có thể không để ý tới, dù sao một mình không chết đói là tốt rồi, nhưng mà bây giờ cô có Lâm Giang. Cô muốn ở bên cạnh hắn, muốn đem hạnh phúc bây giờ kéo dài, càng lâu về sau, cô muốn có tương lai, hẳn hiểu không?

Về sau, Lâm Giang dường như cũng không hỏi lại những chuyện này.

Cô về nhà trễ, hắn liền tự mình nấu ăn, nói cô không cần lo lắng, sau đó ngoan ngoãn chờ cô về.

Có đôi khi, Y Nỉ gọi hắn qua cùng nhau đi ăn, dạy hắn chơi những trò chơi giết thời gian, nhưng mà cũng không thường xuyên, hắn đã đồng ý với Ninh Dạ rồi, không thể làm cho Ninh Dạ buồn.

Ngẫu nhiên, lúc ở một mình, hắn sẽ suy nghĩ. Ninh Dạ hai mươi bảy tuổi, ở thời đại này, cô là gái đã đến tuổi nên gả, sẽ có rất nhiều người đàn ông theo đuổi cô, quản lý theo đuổi rất nồng nhiệt, sau đó từ từ, nói không chừng cô sẽ động lòng.....

Ninh Dạ có nhân duyên của cô, khi cơ duyên đến, có ngăn cản thế nào cô vẫn sẽ kết hôn. Hắn không hiểu, có phải chính là người đàn ông này hay không?

Nói thẳng ra, hẳn vẫn sợ.....

Hắn cho rằng có thể làm bạn với cô thật lâu. Ít nhất, ít nhất đừng nhanh như vậy, vẫn chưa đến nửa năm mà..... Là hẳn tham lam sao ?

“Sói ngốc, cậu đang buồn cái gì vậy?” – Tôn Y Nỉ nhin không được, chăm chọc hấn hai câu. Cùng cô ăn bữa cơm chiều thực sự uất ức có phải không ? Trên bàn là khay bánh bao nhỏ, khuôn mặt trước mắt cũng nhần thành cái bánh bao, trong thời gian ngắn cô nhìn thấy bánh bao liền buồn nôn a.

Hấn vậy mà muốn kéo dài nhân duyên của Ninh Dạ, hại cô biến thành bà cô già, hấn tự nhận thấy suy nghĩ ấy rất đáng xấu hổ, không mặt mũi nói ra miệng, đành phải tiếp tục trầm mặc.

“Có cần kêu bà bà đi dọa hấn hay không?” – Tôn Y Nỉ đương nhiên cũng biết điều mà hấn do dự, dám theo đuổi người của phổ bọn họ, cũng phải xem tên kia có đủ bản lĩnh hay không, bà bà đã muốn “Chào hỏi” hấn ta lâu rồi!

“Không cần !” – Nếu đây là dây tơ hồng nguyệt lão buộc, an bài cô gả cho quản lý mới có thể hạnh phúc vui vẻ cả đời,vậy hấn tuyệt đối không thể phá hư !

“Cậu, cậu, cậu...” – Tôn Y Nỉ tiếc nuối, quả thực muốn bóp chết hấn. Xem hấn uất ức thành ra như vậy, người con gái của mình bị người ta dòm ngó cũng không hé răng, có phải óc heo không chứ ?

Bị hấn làm tức đến sắp nội thương, tức giận, cô giận chó đánh mèo : “Cậu! Điều là lỗi của cậu! Người ta cũng là yêu tinh tu luyện thành người, rồi hấp thu tinh hoa của nhật nguyệt, hái âm bổ dương, người người không phải xinh đẹp bức người thì chính là anh tuấn mị hoặc, nhưng còn cậu thì sao?! Cậu thì sao?! Cậu sao có thể thành như vậy, rốt cuộc là sai lầm ở đâu a a a –”

“Tôi, tôi cũng không biết” – Hấn khê đáp, bị cô hung hăng mắng như vậy, hấn không dám tranh cãi với cộp mẹ đang nổi bão.

Sau khi biến đổi hấn chính là cái dạng này a, hấn cũng không biết vì sao hồ yêu, xà yêu, hoa yêu..... Ngay cả cô đều đẹp không thể tin được, cũng chỉ có hấn là như vậy.....

Hơn nữa..... Hấn hoàn toàn không nhớ rõ mình từng tu luyện.

“Cậu, cậu là con sói ngốc mơ mơ hồ hồ !”

Có yêu quái ngốc như vậy sao ? Tu luyện thành người thế nào cũng không biết, bảo hấn làm vài chiêu yêu pháp thì lại thấy hấn mê mê mang mang, nếu đem hấn đẩy xuống ban công không khéo còn té gãy xương, sở trường chủ yếu là từ sói biến thành người, sở trường thứ yếu là từ người biến thành sói, chuyện hấn giỏi nhất là làm cho Ninh Dạ vui vẻ còn có cố gắng làm việc kiếm tiền..... Chưa thấy qua yêu quái nào thất bại hơn hấn, một ngày nào đó cô sẽ bị hấn làm tức chết !

“Tôi không biết anh ấy như bây giờ có gì không tốt” – Tiếng nói trong trẻo từ cửa truyền đến, Chu Ninh Dạ đẩy cửa phòng ra, chậm rãi đi vào: “Xin lỗi, tôi tới đón Lâm Giang, cửa không khóa nên tự mình vào”.

Sau đó vừa khéo nghe thấy Tôn Y Nỉ phê bình diện mạo của hấn.

Yêu quái tu luyện thành người là dạng gì cô không rõ, nhưng cô cảm thấy Lâm Giang tốt lắm. Là loại mà bất cứ cô gái nào thấy cũng đều động tâm, tướng mạo đoan chính, ánh mắt rõ ràng, đáng người tỉ lệ hoàn mỹ, cho dù không phải quá đẹp, đi ra ngoài cũng tuyệt đối là một người đàn ông hấp dẫn ánh mắt các cô gái, cô không dám sảm sưa nhiều cho hấn, sợ sẽ làm một đám ong bướm bu tới, đó là một chút tâm cơ cần thận của cô.

Hôm nay Ninh Dạ đón hấn về nhà !

Lâm Giang buông bánh bao đang ăn một nửa đứng dậy, bị Tôn Y Nỉ bắt lấy tay, hấn hoang mang nhìn lại cô.

Ngồi xuống! Ăn bánh bao của cậu, chị đây muốn làm rõ vài chuyện! – Cô dùng ánh mắt ra lệnh.

Vừa thấy Chu Ninh Dạ mắt liền sáng rực, chỉ kém không biến thành hình sói, vui vẻ ngoắc đuôi chạy vội qua, thật không có tiền đồ a !

“Chu Ninh Dạ, tôi có thể hỏi cô một chút hay không, bây giờ cô đang làm gì ?” – Biết rõ Lâm Giang sẽ khó chịu còn cùng người đàn ông khác đi ăn cơm, nếu cô thực sự để ý cảm nhận của Lâm Giang như biểu hiện bên ngoài, vậy vì sao còn làm chuyện hấn không thích ?

“Tôi cho rằng, cô rất rõ quy tắc ngầm của xã hội này. Rất nhiều chuyện, không phải chúng ta muốn là có thể làm được” – Việc dù không muốn làm vẫn phải làm có rất nhiều, Lâm Giang không hiểu, cô cũng không hiểu sao ?

“Vậy cô cho rằng cô có lý do mình không muốn làm sao?” – Người có điều cầu, mới có thể bị người không chế.

Chu Ninh Dạ cười cười : “Không phải là vậy sao ?”

Danh, lợi, địa vị xã hội.

“Tôi nghĩ, cô không thềm để ý đến những thứ đó.” – Khi mới gặp, cô tiếp xúc với bên ngoài cực ít, vì sao hôm nay lại thay đổi suy nghĩ, thậm chí còn không thềm để ý đến tâm trạng của Lâm Giang ?

“Không phải không để ý, trước kia là không cần dùng đến” – Trước kia, cho dù có được toàn thế giới, đối với cô mà nói cũng không có gì khác, nhưng bây giờ cô có Lâm Giang, tâm học được cách tham lam.

“Tiền quan trọng như vậy sao ?”

“Ở giai đoạn này mà nói, quả thật là vậy”.

“Tốt lắm, bỗng cô nương rất hợp ý Lâm Giang, bán hẳn cho tôi đi ! Mười triệu có đủ hay không ?”

Cô yêu tiền, tôi cho cô yêu đủ !

Chu Ninh Dạ không thể tin tưởng cô: “Cô xem Lâm Giang là cái gì ?”

“Không đủ sao ? Tôi có thể trả thêm !” – Tôn Y Nỉ ngoài cười nhưng trong không cười.

“.....”

“Cộng thêm căn nhà cô đang ở, được không?” – Càng nói càng cố ý.

Lâm Giang ở phía dưới bàn ăn giật nhẹ ống tay áo cô, ám chỉ cô không cần làm quá nữa, Ninh Dạ rất tức giận. Chu Ninh Dạ lạnh lùng liếc cô một cái, trực tiếp quay qua hắn: “Lâm Giang, chúng ta về nhà.”

“Ừ !” – Hắn chậm rãi đến bên cạnh cô, để cô nắm tay hắn đi về nhà, âm thầm quay đầu lén nhìn Tôn Y Nỉ một cái.

Y Nỉ rõ ràng không có ý như vậy, vì sao lại cố ý nói những lời này chọc giận Ninh Dạ ?

Trắng mắt — hắn nghe được từ này ở trên tivi, khi đó Ninh Dạ không giải thích ý nghĩa xác thực của nó, nhưng mà bây giờ hắn cảm thấy hành vi của Y Nỉ hoàn toàn giải thích cho hai chữ này.

Trên đường về nhà, hắn cảm giác bàn tay kia nắm lấy hắn rất chặt.

“Lâm Giang, em sẽ không bán anh, cho dù nghèo hơn nữa cũng sẽ không.” – Cô nhẹ nhàng nói.

“Ừ” – Hắn biết.

Cô đột nhiên dừng bước, hắn không hiểu nghiêng đầu đang muốn đặt câu hỏi, thân thể mềm mại thơm ngát không hề báo trước nhào vào ngực hắn, thắt lưng cũng bị cô ôm thật chặt.

Hắn bị dọa giật mình : “Ninh Dạ –”.

“Anh đối với em, rất quan trọng” – Gương mặt trong ngực hắn thấy không rõ biểu cảm, mơ hồ truyền ra tiếng nói khẽ, tăng ngữ khí nhấn mạnh: “Em tuyệt đối, tuyệt đối sẽ không đem anh bán đi”.

Ngực ấm áp, ánh mắt cũng nóng nóng, hắn vươn tay, rất nhẹ, thực dụ dàng vuốt ve mái tóc dài của cô, học cách cô vuốt ve hắn, từ từ trấn an cô.

“Hay là, anh lại tìm thêm việc.....” – Buổi tối còn có thời gian, bây giờ công việc đang làm cũng có vài ngày nghỉ có thể tranh thủ.....

Người trong lòng giữa đầu trừng hắn : “Anh không tin em ?”

“Không phải.....” – Bởi vì cô nói, tiền rất quan trọng.

Những lời cô cùng Y Nỉ nói, đa số hấn vẫn nghe không hiểu, nhưng mà câu này hấn nghe hiểu.

Giữa tiền và hạnh phúc có quan hệ gì, hấn vẫn không hiểu lắm, nhưng mà cô vẫn không đủ hạnh phúc, cho nên thực phiền não.

Hấn nghĩ, hấn hấn là phải cố gắng thêm.....

“Không cho ! Việc này em sẽ xử lý, anh ngoan ngoãn, chăm sóc tốt bản thân là được”.

Hấn nhìn cô, không lên tiếng trả lời.

“Lâm Giang, anh đã đồng ý sẽ nghe lời em !”

“..... Ừ.”

Hấn đã từng đồng ý, cho nên, cái gì cũng sẽ nghe theo cô.

6. Chương 6

Tối hôm đó, cô còn nói với hấn rất nhiều.

“Công việc là công việc, quản lý là quản lý, em tuyệt đối sẽ không thích anh ta, cho nên anh không cần khổ sở.”

“Anh ta không có khả năng quan trọng hơn anh, em vì anh nên mới cố gắng.”

“Chúng ta sẽ ở cùng nhau cả đời, anh quên rồi sao?”

Cô còn nói rất nhiều, nghe xong lời của cô, hấn có vẻ an tâm, mấy ngày nay ngủ rất ngon. Mỗi ngày cô đều nắm tay hấn ngủ, đầu cũng sẽ gối lên bờ vai của hấn.

Mấy ngày sau, hấn mang theo một túi đồ ăn to trở về.

Bên trong có hoa quả đồng nghiệp cho, có vài món ăn của hàng hôm nay giảm giá đặc biệt.

Rất kỳ lạ, mọi người có vẻ đều đối tốt với hấn, nhưng hấn rõ ràng không làm gì cho bọn họ cả, ngay cả miệng cũng ngốc, nói chuyện phiếm, không nghe mà cũng sẽ không nói, nhưng mọi người vẫn đối tốt với hấn.

Trong nhà có hoa quả gì đồng nghiệp vẫn thường thường để lại quả to ngọt nhất cho hấn, ông chủ biết hấn thường đi xem phim với Ninh Dạ, còn để lại vài tờ phiếu chiêu đãi miễn phí cho hấn.....

– làm việc chăm chỉ, không đầu cơ trục lợi.

– không hút thuốc lá, không uống rượu, vừa tan làm liền ngoan ngoãn về nhà.

– đồng nghiệp liên hoan, nhất định sẽ đưa bạn gái đến, không thể thì sẽ về nhà cùng cô.

– người đàn ông thành thật giống hấn, đầu năm nay tìm không ra vài người.

– hấn đơn thuần giản dị làm cho người ta nhìn không được muốn quan tâm hấn nhiều một chút.

Đây đều là bọn họ nói, thực ra hấn rất chột dạ, hấn che giấu rất nhiều việc thật, cũng không thành thật như bọn họ nói.

Ông chủ có hỏi qua hấn: “Cậu có vẻ không quá quen thuộc với thế giới này?” Bao gồm quan hệ giữa người với người, cách sinh sống trong xã hội, quả thực giống như có ngăn cách, trước kia hấn sống như thế nào?

Hấn nói, trước kia thân thể không được tốt, rất ít tiếp xúc với bên ngoài nên có rất nhiều chuyện không hiểu.

Không thể nói hấn không phải người, cũng không thể nói ra chuyện trước kia, Y Nỉ nói, con người có rất nhiều tập tục xấu, có đôi khi để đạt được mục đích, sẽ làm một số chuyện trái với lương tâm, nói dối chính là một chuyện nhỏ bé không đáng kể, nhưng có nhân tất có quả, cuối cùng vẫn sẽ bị báo ứng.

Bây giờ hắn cũng học được cách nói dối, để đạt tới được mục đích có công việc, hắn đã lừa gạt người khác, nhưng mọi người vẫn đối tốt với hắn như vậy, hắn cảm thấy sau này nhất định mình sẽ bị báo ứng.

Nhưng bây giờ, hắn thực sự rất vui.

Trái phải hai tay mang theo một túi đồ ăn thật to, hắn rẽ vào ngõ 44, xa xa liền thấy trước cửa nhà có một chiếc xe. Hắn nhận ra đó là xe của quản lý Ninh Dạ, hắn thấy qua vài lần.

Cách một khoảng cách, nghe không rõ bọn họ nói gì, chỉ thấy quản lý đưa ra một hộp quà được đóng gói đẹp đẽ cho cô, cô vươn tay, hắn liền kéo cô vào lòng, cúi đầu hôn cô.

Ngực, đau nhói.

Lâm Giang ôm lấy ngực, phân không rõ là đau, hay chỉ cảm thấy dưới lòng bàn tay, chỗ gọi là “tim” rất nặng, nặng đến nỗi không chịu được, không thể hô hấp –

Hôm nay, là sinh nhật Ninh Dạ.

Ninh Dạ nói, sinh nhật muốn ở cùng người quan trọng nhất, sau đó, cô cùng người quản lý đó ở đây.....

Vậy — vậy hắn làm sao có thể quấy rầy cô?

Hắn xoay người, từng bước một trở về, mang theo hai túi to, cũng không biết mình muốn đi đâu.

Ôm hôn nhau là chuyện những người yêu nhau mới có thể làm, quản lý chẳng những ôm cô, còn hôn cô.

Ninh Dạ rõ ràng nói, cô sẽ không thích quản lý, cô nói cô vì hắn mới cố gắng, còn nói bọn họ sẽ vĩnh viễn cùng nhau..... Những điều đó đều là lừa hắn sao?

Hắn biết con người sẽ nói dối, đôi khi lời nói ra không nhất thiết là lời nói thật tâm, nhưng hắn không tin Ninh Dạ sẽ lừa hắn.....

Y Nỉ nói đúng, thực sự sẽ có báo ứng. Hắn lừa gạt người khác, kết quả Ninh Dạ, người hắn để ý nhất cũng lừa hắn.....

Nên làm gì bây giờ? Hắn hoàn toàn không hiểu, nếu Ninh Dạ không cần hắn, hắn còn có thể đi nơi nào? Giống như trước kia, an tĩnh chờ, chờ người mỉm cười với hắn, vươn tay, lòng bàn tay ấm áp nắm lấy tay hắn, nói muốn dẫn hắn đi sao? Còn phải chờ thêm bao lâu?

Bất tri bất giác về nơi làm việc, hắn không đi vào mà ngồi bên cạnh tường kho hàng xuất nhập khẩu, suy nghĩ hỗn loạn tìm không thấy đường ra.

Ngực hơi chấn động, trở nên rất nặng.

Hắn không có tim, sẽ không đau, đáng lẽ phải không khó khăn như vậy mới đúng, trước kia đau đớn hơn hắn vẫn sống, nhưng vẫn thật khó chịu, khó chịu muốn tiếp tục ngủ say, không cần tỉnh lại.....

Mười một giờ đêm cửa hàng đóng cửa, ông chủ đóng cửa lại, theo thường lệ đi kiểm tra mới phát hiện hắn ngồi bên cạnh kho hàng.

“Lâm Giang? Không phải cậu đã về từ sớm rồi sao?” Trước khi tan làm tâm tình còn vui vẻ nói hôm nay là sinh nhật Ninh Dạ, phải về nấu cơm cho cô ăn, sao lại chạy đến đây?

Lâm Giang ngửa đầu, không nghe thấy câu hỏi của ông chủ, trong nháy mắt hoảng hốt không biết mình đang ở đâu.

“Cậu làm sao vậy? Quên mang chìa khóa? Hay là cãi nhau với bạn gái?”

Hắn không gạt đầu, cũng không lắc đầu, vẫn kinh ngạc nhìn.

Ông chủ liền thấy không ổn, lập tức quay đầu đi tìm người quản lý nhân viên, gọi điện thoại thông báo cho Chu Ninh Dạ tới đón người.

Chu Ninh Dạ chờ cả đêm, nhận được điện thoại lập tức chạy tới.

“Lúc đi còn vui vẻ tỉnh táo, vài giờ sau lại thấy hần ngồi xồm ở đây, cũng không hiểu xảy ra chuyện gì, cô hỏi hần thử xem!” Ông chủ chào hỏi cô rồi rời đi trước.

Cô chậm rãi đi đến, ngồi xồm trước mặt hần. “Lâm Giang?”

Gương mặt chôn giữa hai tay nâng lên, ánh mắt mê mang nhìn cô.

“Làm sao vậy, Lâm Giang? Không phải nói cùng nhau mở tiệc sinh nhật sao? Em ở nhà chờ rất lâu, vì sao không về nhà?”

Về nhà.....

Cô..... Chờ hần về nhà?!

Hần chăm chú nhìn cô, muốn xác nhận những lời này có phải cũng là lời nói dối hay không.

Chu Ninh Dạ thấy hần trầm mặc, lại nói: “Anh không muốn nói cũng không sao, chúng ta về nhà trước đã.”

Đúng, đã khuya, phải về nhà.

Hần đứng dậy, ngoan ngoãn nắm tay cô, đi được hai bước lại dừng lại.

“Sao vậy?” Cô không hiểu nhìn lại.

Người kia..... Còn ở đó không? Nếu còn.....

“Trong nhà..... Có ai không?” Cổ họng khàn khàn, cúi đầu hỏi.

“Không có, sao lại có –” Cô ngừng lại, chớp mắt liền hiểu ra điều gì. “Anh thấy đúng không?”

Hần ngậm chặt miệng không chịu trả lời, thật lâu hần mới nói: “Anh muốn về nhà.”

“Lâm Giang!”

Hần bước nhanh đi về trước, về nhà rồi, đầu tiên là tắm rửa, lại giặt quần áo, lau bàn, đông sò tây soạng một giờ, chính là không chịu đối mặt với cô.

“Lâm Giang, anh đang giận sao?”

Ngồi xồm trước bàn phòng khách, Lâm Giang đang chà lau mặt bàn, tầm mắt dừng lại nơi hộp quà xinh đẹp đặt trên tủ giày ở cửa vào, lại nhanh chóng dời đi.

Cô trực tiếp tiến lên, cướp lấy cái khăn trong tay hần. “Nhìn em, không vui thì nói ra, không sao đâu.”

Hần nghe lời dời ánh mắt về phía cô, nghiêm túc nhìn chăm chú một hồi lâu, nhẹ giọng trả lời: “Không có, không tức giận.”

Không tức giận, chỉ là ngực giống như có một tảng đá rất nặng đè lên, đẩy không được, rất nặng không biết nên làm gì bây giờ.

Không có. Hần nói hần không tức giận.

Lâm Giang chưa bao giờ nói dối cô, hần nói không có, chính là thực sự không có, hoặc là, chính hần cũng không biết cảm xúc này nên hình dung như thế nào.

Chu Ninh Dạ từ mắt hần đọc ra bi thương rất đậm rất đậm.

Đó không phải phần nộ, là bi thương, lúc này cô thực sự thương hần.

Bề ngoài nhìn hần có vẻ bình thản, là vì không biết làm sao để biểu đạt cảm xúc, không ai dạy, hần chỉ có thể từng giọt từng giọt chất chứa trong lòng, đau đến không biết làm sao, ngay cả nói cũng không biết nên nói với cô thế nào.....

Trái tim đau đớn, cô vươn tay dùng sức ôm chặt hần. “Thực xin lỗi, Lâm Giang, thực xin lỗi!”

Cô xin lỗi hần, chỉ có người làm sai, mới có thể nói xin lỗi. Lâm Giang cười cười, vỗ vỗ cô. “Không sao.”

Nụ cười kia, cô thấy càng đau. “Em đối với anh ta một chút cảm giác cũng không có, người em thích là anh, Lâm Giang.”

“À.”

“Em không biết hôm nay anh ta sẽ đến, anh ta tới cửa mới gọi cho em, em không thể không mở cửa, nhưng rất nhanh liền để anh ta đi, em thực sự luôn luôn chờ anh, em nói rồi, sinh nhật muốn ở cùng người quan trọng.”

“Ừ.”

“Quà em vốn muốn từ chối, em cũng không ngờ anh ta sẽ làm vậy, lập tức đẩy anh ta ra, em nói với anh ta, loại hành vi này là quá nhiều tình dục, em có thể kiện anh ta. Cho nên, về sau sẽ không để loại chuyện này xảy ra nữa.”

Hắn gật đầu, tỏ vẻ nghe lọt, xoa xoa mắt, có chút mệt.

“Anh muốn ngủ, được không?” Không biết vì sao, hôm nay rất mệt mỏi.

Hắn nghe có hiểu không? Vì sao cô giải thích rõ ràng như vậy, ánh mắt hắn vẫn lộ ra vẻ tuyệt vọng nồng đậm? Rốt cuộc là vấn đề ở đâu?

Cô ảo não ngồi chồm hổm trên sàn, cố gắng suy nghĩ lại –

Dưới tình thế cấp bách, cô nhảy dựng lên, về phòng ngủ, không nói hai lời liền ôm lấy mặt hắn, hôn lên đôi môi hắn.

“Người em muốn là anh, Lâm Giang!”

Lâm Giang đang vui trong chăn bị cô dọa, không phòng bị ngã ngồi trên giường, ngốc ngốc nhìn cô.

“Em thích anh, em yêu anh, tình yêu anh có hiểu không? Đó là thứ độc nhất vô nhị, đời này chỉ vì người kia động lòng, đau lòng, thế nào cũng không rời được, như vậy anh nghe có hiểu không?” Cô nghiêng người hôn xuống, khác với quá khứ, cô hôn thật sự sâu, rất sâu, dùng sức mút lấy cánh môi hắn, thậm chí còn hơi cắn môi hắn, hắn cảm thấy hô hấp khó khăn, há miệng muốn tìm đường khí, lưỡi mềm mại đã dây dưa vào. Hắn dựa vào bản năng, nhẹ nhàng liếm một chút, cô thẹn thùng thoáng lui bước, lại nghiêng đón hắn.....

Vừa hôn, giằng co thật lâu thật lâu, giúp nhau lúc hoạn nạn, truy đuổi triền đũa, giao hòa hơi thở lẫn nhau.

Lúc kết thúc, cô thiếu đường, cả người nhũn ra đổ nằm trên người hắn.

“Em vừa mới nói, cái này gọi là quá nhiều tình dục.” Bị đẩy ngã lên giường, Lâm Giang nói.

“Anh muốn kiện em?”

Hắn lắc đầu. Không nghĩ, hơn nữa, hắn thích bị cô quá rầy.

Lén nhìn cánh môi ướt át sưng đỏ của cô một cái, giống như đều là nước miếng của hắn.....

Hắn nhanh chóng vươn tay lau đi.

Cô mỉm cười, hôn nhẹ mắt, mi, mũi, môi của hắn, thì thầm: “Nếu anh cũng thích, vậy không gọi là quá rầy..... Lâm Giang, anh thích không?”

“Thích.” Hắn nhắm mắt lại, cảm nhận cánh môi mềm của cô, ấn lên khuôn mặt hắn vô số cái hôn, đáy lòng mơ hồ biết như vậy không tốt, sẽ làm hỏng nhân duyên của cô, lại tuyệt không muốn ngừng.

“Thích cái gì? Em? Hay là hôn?”

“Hôn, còn có em.” Thích cô hôn, càng thích cô.

Ôm chặt vòng eo nhỏ, hắn ở trong lòng thuyết phục chính mình: Một chút là tốt rồi, thêm một chút là tốt rồi, dù sao cũng không ai biết.....

Cô kiên nhẫn dùng đôi môi mềm nhẹ hôn lên, trừ khử vẻ lo lắng trong mắt hắn, tuy rằng không biết nỗi sợ hãi ẩn sâu dưới đáy lòng hắn là cái gì, nhưng hắn rất bất an.

Thẳng đến hôm nay, cô mới phát hiện mình căn bản không đủ quan tâm hấn, bề ngoài, mỗi ngày hấn đều rất vui vẻ, nhưng đó là bên ngoài, ngăn ngủi, giấu sâu bên trong lại là nỗi lo sợ nghi hoặc bất an.

Hấn chưa từng cho rằng chính mình có thể có được cô, có được hạnh phúc yên bình như bây giờ, hấn luôn mang tâm trạng lúc nào cũng có thể kết thúc tất cả mọi chuyện trước mắt. Thực chất, hấn vẫn là con sói cô đơn chờ đợi dưới màn đêm lạnh lẽo tuyết rơi kia, hấn như vậy, làm sao có thể vui vẻ? Hạnh phúc như vậy, làm sao có thể chân thật?

Cô không hiểu rốt cuộc hấn đã trải qua điều gì, sao sự cô đơn trong mắt hấn lại đậm như vậy, sâu như vậy ưu thương như thế, nhưng cô muốn dùng nhiệt độ cơ thể chân thật của mình sưởi ấm hấn –

Có vẻ, càng ngày càng không đúng, thực sự phải dừng lại — Lâm Giang rên nhẹ một tiếng, một đường từ gáy đến cổ họng, hôn tới trước ngực, làm hấn cả người nóng lên, ý thức mê mang.

“Ninh Dạ.....”

“Hửm?” Ánh mắt bất lực lại khát vọng của hấn, thực chọc cho người động tâm.

“Anh, chúng ta, em—”

Không cần phải nói ra miệng, cô là con gái, làm sao có thể không rõ thứ căng cứng giữa hai chân hấn đang áp lên người cô là cái gì?

Có người bị khơi mào tình dục.

Nhưng chỉ biết giây dựa mê vông nhìn cô, thật sự là đồ sói gốc không có tính xâm lược!

Cô chủ động mở nút áo ngủ của hấn, lòng bàn tay non mềm mơn trớn thân thể nóng bừng, thoáng trần an ngọn lửa xao động trong cơ thể hấn. Hấn không thể tự chủ được, kề sát lại gần cô, tâm muốn nhiều hơn. Trước khi ý thức được hành vi của chính mình, hấn đã xoay người áp chế cô, tay thâm nhập vào áo ngủ của cô, phủ lên thân thể mềm mại như nước.

Vô luận là người hay là thú, đều có bản năng dục vọng, sẽ chủ động tìm kiếm thỏa mãn. Hấn hoàn toàn không thể khống chế được bản thân, tham lam mút, âu yếm, tứ chi cọ xát, nôn nóng không thôi –

“Dừng nóng vội, từ từ sẽ đến.” Tiếng nói dịu dàng như nước trần an hấn, thân thể mềm mại chủ động đón ý, bao dung nhiệt năng của hấn xâm lược, một tắc một tắc lấp đầy cô.

“A!” Tiếng kinh hô tinh tế, mềm mại như tơ, mang theo càng nhiều quyến rũ nói không nên lời, mê hoặc tâm thần hấn. Hấn khó có thể tự áp chế, chiếm cứ cô, tần suất tăng nhanh, một lần, lại một lần xâm nhập cô, mất khống chế chỉ còn lại dã tính dầy dụa.....

“Em chảy máu —” Hồi lâu, lý trí thoáng trở lại, hấn phát hiện giữa hai chân có vết máu. Hấn không bị thương, thì là của cô?

Dù sao cũng là chuyện rất tư mật của nam nữ, không ai dạy hấn, chưa hiểu rõ hết nên hấn hoảng sợ.

“Không sao.” Cô kéo hấn lại, trấn an hôn hôn. “Đó là minh chứng của lần đầu tiên mà thôi.”

Chính là — lạc hồng sao?

Hấn nhớ rất lâu rất lâu trước kia có xem qua nhà giàu rước dâu, pháo nổ liên tục, rất náo nhiệt, hấn cũng thay người đó cảm thấy thực vui vẻ, nhưng đêm tân hôn, tân nương mới gả không có lạc hồng biểu tượng của trình tiết, đêm đó liền ngồi lên kiệu bị trượng phu đuổi về nhà mẹ đẻ. Nhà mẹ đẻ cũng cảm thấy thực mất mặt, đem đứa con gái không trinh không khiết này nhốt trong phòng một bước cũng không cho ra cửa, miễn bị láng giềng chê cười. Nghe nói không bao lâu sau, tân nương tử liền treo cổ thắt cổ tự tử.

Vốn nên vui, nhưng sau khi nói chuyện với nhau mấy câu, Chu Ninh Dạ lại phát hiện hấn dị thường trầm mặc, hỏi: “Làm sao vậy?”

“Làm sao bây giờ?” Hấn gặp rắc rối! Hấn phá hỏng trong sạch của cô rồi! Đó phải để lại cho chồng của cô, như vậy về sau, cô phải nói với chồng như thế nào đây? Hấn phá hỏng nhân duyên vốn có của cô rồi!

Hắn cũng không hiểu vì sao mình lại không khống chế được như thế, cô vừa hôn hắn, chạm vào hắn, hắn liền hoàn toàn không có cách nào suy nghĩ. Nếu, nếu lần sau còn như vậy –

Hắn ngồi dậy, ôm gối xuống giường.

“Anh đi đâu?”

“Phòng khách.”

Trước kia thà rằng ngủ ở ngoài cửa phòng cô, nói cái gì cũng không muốn ngủ một mình, thế mà giờ lại ngoan ngoãn nói muốn tới phòng khách? Chu Ninh Dạ hơi ngoài ý muốn, nhướn cao đôi mi thanh tú, “Vì sao?”

“Anh, anh sẽ bắt nạt em—”

“Vậy thì bắt nạt đi a.”

“Nhưng mà —”

Chu Ninh Dạ trực tiếp đoạt lại gối, vươn tay ấn hắn nằm xuống giường, không đợi hắn lên tiếng lần nữa, chặn trước một bước: “Là em bắt đầu trước. Lâm Giang, em rất vui vì người đàn ông đó là anh.”

“Em không hiểu.” Hắn cau mày, sấm hối tự trách: “Em có sợi tơ hồng của chính mình, ngay trên ngón út, cùng một người nữa trên thế giới yêu nhau, sau này em sẽ hối hận.” Nếu cô không hạnh phúc, đều là lỗi của hắn!

“Phải không?” Cô vươn ngón út nhìn nhìn. “Anh thấy không?”

Hắn lắc đầu: “Anh không thấy, nhưng Y Nỉ hẳn là có thể, em muốn biết là ai, ngày mai anh đi tìm Nỉ Nỉ.”

Tìm được rồi, hắn liền ra đi.

“Không cần phiền phức như thế.” Cô đem thân thể dựa vào hõm vai hắn: “Có nói, cũng chỉ có thể là anh.”

“Không có khả năng.” Hắn cúi mắt, ảm đạm nói: “Anh hỏi rồi, chúng ta không có dây tơ hồng.”

Bởi vì thiên địa quy định, người cùng sói vốn không thể có duyên phận vợ chồng, không thể cưỡng cầu.

“Vậy cũng không sao.” Cô đem ngón út nhẹ nhàng nắm tay hắn, bắt chước cách ngày thường hắn nắm tay: “Cho dù không có sợi tơ hồng của nguyệt lão, chúng ta cũng có thể cuốn lấy nhau thật chặt, nếu có dây tơ hồng với người khác thật, em sẽ cắt đứt nó.”

Hắn nhìn hai ngón út cuốn lấy nhau thật chặt, lại nhìn nhìn cô.

“Lâm Giang, anh nhớ kỹ, đời này em chỉ muốn cùng với anh, có nhân duyên hay không em căn bản không để ý.”

Cô nói, không cần nhân duyên, chỉ cần hắn.

Cô nói, cô chỉ có hắn, hắn có thể độc chiếm cô.

Ánh mắt chậm rãi dời về phía trước ngực lồ lộ của cô, lòng bàn tay phủ lên trên –

“Anh, anh sờ loạn cái gì!” Cô đỏ bừng mặt. Nhanh như vậy đi đã học được cách không thành thật!

Hắn không lui bước, thân mình dời xuống, áp vào ngực cô, lắng nghe tiếng tim đập.

Hắn rất vui, trái tim này vẫn đập, quy luật này, làm cô khỏe mạnh, nhưng hắn chưa từng nghĩ, cô sẽ dùng trái tim này để thương hắn.

Chu Ninh Dạ rất nhanh phát hiện, hắn không có ý đồ tình dục gì. Nước nóng nóng nhỏ giọt lên ngực, ý thức được đó là cái gì, cô vươn tay thương tiếc ôm lấy đầu của hắn, từ từ khẽ vuốt ve.

Hắn đem mặt chôn vào ngực cô, chớp chớp hốc mắt nóng nóng, giấu nước mắt đi.

Tình yêu trân quý như vậy, còn có hứa hẹn cả đời, cô đều cho hắn, hắn thực sự — rất vui.

“Ngắn ngủn, cũng không sao, đúng không? Đây là anh nói. Quan trọng là không làm người mình yêu không vui.” Xem hiểu bộ phim đầu tiên bọn họ xem, hấn nói thế, cũng vì điều này, cô hiểu được hấn muốn gì, cho dù hạnh phúc ngắn ngủi, có được rồi, từng vui vẻ là được.

“Quà không vất, vì ngày mai còn phải trả lại, anh không thích, ngày mai em liền từ chức.” Cô ngừng lại. “Nhưng mà, quà người khác đó, còn quà của anh đâu?”

Hấn xuống giường, đi rồi trở về, trên tay đã nhiều hơn hai tờ vé xem phim nhãn nhúm.

Không có hộp quà xinh đẹp như quản lý, cũng không có vật chất gì, hấn gom hết tiền lẻ trong nhà, còn mượn Y Nỉ bốn mươi tám tệ mới mua được. Tiền lương của hấn giao hết cho Ninh Dạ rồi, có cần mới nói với cô, nhưng quà sinh lại không thể nói, nghĩ lâu lắm nhưng chỉ có thể mua được thứ này.

Thứ quà rẻ tiền như vậy, lại làm cô rất vui vẻ nở nụ cười, tươi cười kia còn có mị lực hơn gấp trăm lần so với khi nhận được quà của quản lý. “A, là bộ phim em luôn muốn xem nhất!”

“Còn có hai túi đồ ăn cùng hoa quả to.....” Miễn cưỡng cũng có thể làm quà sinh nhật, tuy rằng hoa quả là miễn phí, đồ ăn cũng chưa nấu. “Chỉ là..... anh quên ở cửa hàng rồi.”

“Ngày mai nhớ cầm về. Còn có, về sau anh có chuyện gì, trực tiếp nói cho em, không được chạy loạn, trốn đi làm em tìm không thấy, sẽ rất lo lắng.”

“Ừm—” Hấn nhìn cô, do dự hỏi: “Thực sự có thể chứ?” Hấn chỉ từ chức.

“Có thể.” Cô có thể bắt đầu một lần nữa, chuyện gì cũng có thể từ từ đến, chỉ có niềm vui của hấn, không thể chậm, không thể chờ. Cái gì cô cũng có thể buông tay, chỉ luyến tiếc một chút ít vui vẻ của hấn.

“Anh sẽ cố gắng kiếm tiền nuôi em!”

Cô nhẹ nhàng nở nụ cười. “Tốt, để anh nuôi.”

7. Chương 7

Khi tiết trời dần ấm lên, Chu Ninh Dạ lại sinh bệnh.

Đưa đơn xin từ chức, từ ngày làm việc cuối cùng, ngày hôm sau cô bắt đầu phát sốt, bệnh kéo dài một tuần vẫn chưa khỏe lại.

Có lẽ là do buồng lỏng bản thân! Năm tuổi mất đi cha mẹ, lớn lên trong cô nhi viện cho tới nay cô đã quen việc gì cũng dựa vào chính mình, chưa bao giờ có một ngày nghỉ ngơi thật sự, ngay cả tư cách tùy hứng sinh bệnh đều không có.

Nhưng mà người đàn ông nói nhiều bên cạnh dường như không nghĩ như vậy.

Không biết đây là lần thứ mấy hấn vào phòng kiểm tra nhiệt độ của cô, Lâm Giang nhíu mày : “Sao vẫn nóng như vậy ? Thật là kỳ lạ, lúc trời lạnh nhất thì không bị cảm, ngược lại khi khí hậu tốt lên lại sinh bệnh.....”

Chu Ninh Dạ liếc hấn một cái, giọng điệu mang chút tà mị : “Có cần em nhắc nhở anh là lỗi tại ai không ?”

Thời tiết dù lạnh, có hấn ôm ấp áp, nằm bên cạnh là một con sói lớn lông xù, ai còn có thể bị lạnh ? Còn bây giờ? Động một chút liền cởi quần áo của cô, rất nhiều lúc cô căn bản không hiểu được mình trêu chọc đến hấn khi nào, chọc cho thú tính của hấn trỗi dậy, trực tiếp nhào đến ăn cô sạch sành sanh.

Quả thực được đăng chân lên đăng đầu* ! (*: tương tự như được voi đòi tiên)

“Ừm !” – Nhìn xem, chính là như vậy, hấn lại sắp tới! Hôn cô không thở nổi, bàn tay to tiến vào quần áo tùy ý làm bậy.

Cô hoàn toàn không hiểu được, một ánh mắt của cô, một cái liếc nhẹ nơi khoe mắt, một cái mỉm cười nhợt nhạt, thậm chí là tiếng nói dịu dàng mang theo chút tà mị, đều có thể làm cho hấn mê muội đến mất hồn ...

Hấn tiến vào trong chăn theo, quần quít lấy thân thể cô, vuốt ve an ủi.

Cô khẽ than nhẹ, mở rộng tứ chi, ngằm đồng ý tác cầu của hắn, dung túng hắn không giới hạn.

Hắn trực tiếp tiến vào cô, theo luật động nguyên thủy, thở dốc, cũng nhau đạt đến cực hạn.

Cao trào qua đi, hắn nằm trên người cô, thở nhẹ, sờ sờ gương mặt đỏ ửng của cô, thay cô lau mồ hôi.

“Anh có hưng trí như vậy sao ?” – Cô còn đang sinh bệnh, hơn nữa ngay cả quần áo đều chưa cởi ra đã trực tiếp đến, gấp như vậy sao ?

“Không phải..... Bởi vì Y Nỉ nói phải để em đổ mồ hôi.....” – Cô vẫn luôn sốt, hắn thực lo lắng, đành phải đi hỏi Y Nỉ, sau đó Y Nỉ nói ...

Vậy cùng cô làm một chút “vận động kịch liệt”, đổ nhiều mồ hôi một chút, sau đó tự nhiên sẽ hạ sốt.

Ấm chỉ không có ý tốt, mà hắn có thể nghĩ đến, hơn nữa muốn cô đổ thật nhiều mồ hôi, cũng chỉ có cách này.

Hắn rất có nhẫn nại không cởi quần áo của cô, tuy rằng rất muốn dán lên da thịt của cô, nhưng lại sợ sẽ làm cô bệnh nặng hơn.

Chu Ninh Dạ quả thực dở khóc dở cười.

Tôn Y Nỉ này căn bản chính là muốn xúi giục hắn làm cầm thú !

“Nếu chiêu này hữu dụng, bác sĩ trên thế giới này đều vô dụng hết rồi”.

“À” – Cho nên là không đúng sao ? Ừm..... Cũng không tính là không đúng, dù sao, hắn vô cùng thích cùng Ninh Dạ làm chuyện này.....

Chu Ninh Dạ cười dịu dàng, khẽ hôn môi của hắn : “Cám ơn anh, Lâm Giang”. Cô biết, hắn thực sự rất lo lắng cho cô.

Kết quả, ngày hôm sau cô thật sự hạ sốt.

Đo xong nhiệt độ cơ thể, xác định chưa đến ba mươi bảy độ, hắn khó được cùng cô tranh luận nho nhỏ : “Em xem, còn nói vô dụng !”

“Vâng vâng vâng, bác sĩ cầm thú, nhanh đi làm đi, anh bị muộn rồi”.

Lâm Giang ôm ôm ấp ấp cô một lát mới cảm thấy mỹ mãn đi ra ngoài.

Hắn thực sự dính lấy cô a ! Ngày thường mở miệng trái một câu Ninh Dạ, phải một câu Ninh Dạ, lời nói bộc trực khiến người ta cảm động : “Anh yêu Ninh Dạ nhất trên thế giới.”

Trừ đi làm, nơi nào hắn cũng không muốn đi, một lòng chỉ muốn chạy nhanh về bên cạnh cô, nếu lâu một chút không gặp cô sẽ nhớ, ngay cả thời gian ăn cơm, nghỉ trưa đều phải chạy về nhà gặp cô.

Vô luận hắn độc lập cỡ nào, về mặt tình cảm vẫn hoàn toàn ỷ lại cô, nếu không có cô, hắn làm sao bây giờ ? Cô ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ.....

Thẳng đến khi xác nhận hắn đi xa, Chu Ninh Dạ nhìn xuống, ấn nơi trái tim đập nhanh đau đớn trong khuôn ngực, lộ ra tươi cười vừa ngọt ngào vừa chua chát.

“Chu tiểu thư, căn cứ vào xét nghiệm mới nhất, trước mắt tình hình van tim suy yếu rất nghiêm trọng. Cô hẳn là biết tính nghiêm trọng của việc này, nếu để lâu máu sẽ chảy ngược trở lại, rất có khả năng dẫn đến suy tim, đứng trên lập trường của một bác sĩ, tôi đề nghị cô nhanh chóng phẫu thuật điều trị”.

Nhận thuốc, đi ra khỏi bệnh viện, không biết bên ngoài trời mưa to đã bao lâu, Chu Ninh Dạ đứng ở trong mưa không thể động đậy.

Bất không được xe, nhìn thấy sắp đến giờ Lâm Giang tan làm, hắn về nhà nếu không thấy cô, nhất định sẽ sốt ruột. Cô vốn muốn đi sớm về sớm, việc này, cô còn chưa suy nghĩ kỹ xem có nên nói cho hắn hay không. Không phải cô muốn giấu giếm, mà bởi vì muốn nhìn vẻ tươi cười hạnh phúc thỏa mãn của hắn, cô luôn không đành lòng nói ra mệnh.

Cô liên tục phát sốt, không phải bị cảm, là do triệu chứng của căn bệnh.

Tim cô không được khỏe mạnh, là bệnh tim do van tim suy yếu, đã chuẩn đoán được từ rất sớm, hàng năm đều khám cố định hai lần để theo dõi.

Cô luôn không quan tâm, cho dù có một ngày, bệnh tình chuyển biến nặng, cô cũng sẽ không quá khổ sở. Trên đời này, cô không có nhiều thứ không muốn xa rời, cũng không vương bận, lúc đi hẳn là sẽ không ai vì cô mà khổ sở. Cho tới nay, đều chỉ có một, cô độc. Rồi sau đó, cô gặp gỡ Lâm Giang.

Nói thật, tình cảm bây giờ của cô rất phức tạp, nhưng cũng không có hãi, không có lo lắng hẳn gây nguy hiểm, cô thậm chí ngoài ý muốn chính mình có thể đọc ra suy nghĩ trong con người so với hồ sâu càng lạnh lẽo hơn kia, hơn nữa bị xúc động.

Rất ít thứ có thể tác động đến cảm xúc của cô nhiều như vậy. Nếu hỏi cô, thứ gì có thể làm cho cô nhớ đến nhiều nhất trên cuộc đời, làm sinh mệnh tĩnh mạch của cô phong phú hơn, cô nguyện ý thay đổi.

Cô muốn kết thúc sự cô độc dài đằng đẵng. Mọi thứ bắt đầu khi cô gặp người đàn ông so với cô càng cô độc hơn đó. Cô chỉ không ngờ, mình sẽ để ý hẳn như vậy, càng ngày càng nhiều vương bận. Lúc đầu cô chỉ hy vọng có người có thể làm bạn với cô, bây giờ lại thật sự không muốn xa rời, luyến tiếc hẳn, cũng không muốn rời xa hẳn, bắt đầu ước ao có thể đem hạnh phúc này kéo dài ...

Tiếng chuông di động vang lên, cô nhìn tên người gọi, quả nhiên là trong lòng cô đang nhớ. Vừa mới qua giờ tan làm 5 phút mà thôi. Lộ trình từ nhà đến nơi hẳn làm ước chừng 5 phút, nếu đúng giờ tan làm, tính ra thời gian hẳn về nhà là năm giờ ba mươi lăm phút chiều, thật đúng là 1 phút cũng không trễ

Vừa mới bấm nghe, tiếng nói của hẳn từ một chỗ khác liền truyền đến : “Ninh Dạ, Ninh Dạ, em ở đâu vậy?”. Cô nhớ, trước kia hẳn từng dùng giọng nói không xác định hỏi cô : “Anh rất dính sao ? Như vậy em có cảm thấy phiền không ?”

Xem tivi càng nhiều, cùng người tiếp xúc càng thường xuyên, hẳn bắt đầu suy xét rất nhiều chuyện, có suy nghĩ của chính mình. Duy nhất không thay đổi là, tất cả suy xét của hẳn vẫn coi cô là trung tâm, toàn tâm toàn ý vĩnh viễn là phải làm thế nào mới đem lại nhiều hạnh phúc cho cô.....

Thẳng đến khi cô nói không sao, cô thích bị hẳn dính, hẳn mới an tâm tiếp tục đem thời gian không đi làm dùng để chuyện chú nhìn cô.

Nghe tiếng kêu to liên tục truyền đến từ điện thoại, cô nghĩ, nếu cô nói, hẳn hẳn là lập tức chạy vội đến đây? Giống như những lần trước.....

“Em ở..... Trước cửa bệnh viện, trời mưa, em không về được.”

Quả nhiên, hẳn lập tức trả lời cô : “Ninh Dạ ngoan, không nên đi lung tung, anh đếm tìm em”.

Bởi vì trời mưa quá lớn, sau khi đón cô về nhà, trên người hai người đều bị ướt một ít, hẳn vội vàng bắt cô đi tắm nước ấm. Tắm rửa xong đi ra, cô nhìn thấy hẳn cầm gói thuốc trên bàn nghiên cứu.

“Ninh Dạ, em bị cảm vẫn chưa khỏe sao ?” – Bằng không vì sao lại đi bệnh viện ? Tên những loại thuốc này giống như nòng nọc xoay đến xoay đi, hẳn xem không hiểu.

“Không phải bị cảm” – Không thể gạt hẳn mãi, cô nói : “Là một loại bệnh về tim, van tim suy yếu”.

“Đó là cái gì?”

Cô hít sâu một hơi : “Van tim là van ở giữa tâm nhĩ trái cùng tâm thất trái của tim. Khi tim hoạt động, tâm thất điều tiết máu, nên khi van tim suy yếu nghiêm trọng, sẽ khiến máu chảy về tim ở tâm thất trái chảy ngược trở về, để máu chảy ngược lâu sẽ có vấn đề, nghiêm trọng một chút có thể phải phẫu thuật chỉnh sửa van tim, hoặc phẫu thuật đổi van tim”.

Lúc trước cô luôn im lặng không nói, chính hy vọng có thể ở bên hẳn càng lâu. Trước kia, cô cũng không đặc biệt quan tâm cuộc sống này là dài hay ngắn, bây giờ, cô vì hẳn mà muốn cố gắng sống sót, để dành nhiều tiền một chút, chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào, ít nhất khi cần phẫu thuật, tiền gói ngân hàng sẽ không quá ít.

Cô nghĩ dùng cách đơn giản nhất để giải thích, hẳn vẫn hoang mang nhìn cô.

“Không hiểu sao ?” – Cô cười cười, nụ cười mang theo một tia chua chát, rồi cô nhẹ nhàng chỉ ngực : “Nơi này, tim của em bị bệnh, nó không phải là một trái tim hoàn hảo”.

Hiển nhiên, những lời này so với lời giải thích kia hữu dụng hơn, sắc mặt hần nháy mắt trắng xanh : “VẬY – sẽ như thế nào ?”

“Không biết, có thể sẽ tốt lên, cũng có thể ...”

Sẽ chết, phải không? Hần ngây ngốc nhìn lại cô, dường như hóa đá, hoàn toàn, không thể nhúc nhích.

Đêm càng sâu, hần ngồi cuộn tròn ở góc ban công, suy nghĩ cuộn cuộn, không thể đi vào giấc ngủ. Thật lâu trước kia, cũng có người nói với hần như vậy ...

Nơi này ... chính là tim của em, nó bị bệnh, sẽ có một ngày, nó sẽ ngừng đập.

Nó sẽ ngừng đập, sau đó, cuối cùng hần không còn nghe được tiếng nói dịu dàng ầm áp hơn gió xuân đó, nhìn không được cặp mắt so với sao đêm còn sáng hơn kia. Cô sẽ không động dậy, sẽ không suy xét, sẽ không dạy hần đọc sách viết chữ, lại càng không kể cho hần thật nhiều câu chuyện dễ nghe.....

Hoa sẽ héo tàn, mọi thứ dừng lại, con người gọi đó là cái chết.

Hiểu biết như vậy, làm ngực hần phát đau.

Hần không biết vì sao lại đau như vậy, lúc hần thực sự nhìn thấy sắc mặt cô tái nhợt nằm trên giường, gọi cô không trả lời, lay cô cũng không tỉnh, hần kích động không biết nên làm thế nào cho phải.

Hần hỏi một vị đại phu rất danh tiếng, làm sao mới có thể cứu cô ?

Đại phu nói, thay tim. Tim của cô hỏng rồi, cho nên phải đổi một trái tim khác cho cô.

Vậy tim của hần có thể hay không ? Tim của hần khỏe mạnh, đập rất mạnh, đem tim của hần đổi cho cô, có phải cô sẽ khỏe không ? Có phải hay không ?

Đại phu hình như là truyền nhân của Hoa Đà, Hoa Đà trước kia y thuật nổi tiếng, đệ tử đời sau của ông ta đọc sách thuốc ông ta lưu lại, cũng quyết định thử xem xem.

Đại phu nói với hần, không thể dùng thuốc tê, bởi vì không thể nắm chắc liều thuốc trong tay, dùng nhiều, sẽ ảnh hưởng đến trái tim khỏe mạnh này, cho nên không thể mạo hiểm, không có tim, hần sẽ đau mãi đến lúc chết đi, đại phu hỏi hần có muốn làm vậy nữa không.

Hần kiên định gật đầu.

Muốn, hần muốn cứu cô, đau đến đâu hần cũng có thể chịu, chết cũng có thể.

Úc hần tỉnh lại thì tim của mình đã bị lấy ra, vài lần đau đến ngất đi, rồi lại vì đau mà tỉnh lại, nhưng chỉ cần nghĩ, cô sẽ sống lại, tim của hần sẽ ở trong thân thể cô khỏe mạnh đập, chỉ cần vậy là được.

Sau này, có một tiên nữ tỷ tỷ rất xinh đẹp cứu hần, hần mới không chết. Không có tim không thể sống, cô thả một khối hàn ngọc trân quý vào chỗ ngực trống trơn của hần, thay thế vị trí của tim.

Hần cho rằng không có tim, một khối ngọc thạch sẽ không làm cho hần đau, nhưng mà..... Vì sao vẫn cảm thấy đau quá, khi Ninh Dạ nói với hần những lời giống trước kia, hần thực sự đau đến hốt hoảng.

Hần không biết làm sao bây giờ, bây giờ, hần đã không còn tim để cứu cô.....

“Sao còn chưa ngủ ?” – Tỉnh lại không thấy hần bên cạnh, Chu Ninh Dạ tìm thấy hần ở góc tối của ban công.

Hần giương đôi mắt ướt át, nhìn cô một lát. Cô than nhẹ, đang muốn bước lại chỗ hần, hần vội vã đứng lên, vươn hai tay đỡ lấy hai bên eo cô, như là sợ lúc nào cô cũng có thể té xỉu.

“Em không yếu ớt như vậy” – Cô thương tiếc lau nước mắt lưu lại bên khóe mắt hần.

Nhưng hần vẫn dè dặt cẩn trọng đỡ cô về phòng.

“Ngủ, được không ?”

Hắn gật đầu, kéo chăn lại cho cô, sau đó im lặng nằm xuống bên cạnh cô.

Rạng sáng, cô trở mình, nhìn thấy hắn chăm chú nhìn cô không chuyển mắt.

Cô không tiếng động thở dài : “Lâm Giang, anh không cần như vậy”.

Lúc trước cô không nói là sợ hắn sẽ như thế, cô không muốn dập tắt nụ cười lúc nào cũng ở bên môi hắn. Trong tâm hắn có bóng ma quá sâu, từ sau khi biết tình huống thân thể cô, liền không có lúc nào là không sống trong sợ hãi, không dám ngủ, không dám dời mắt, như sợ ngay sau đó cô sẽ chết đi, rồi cuộc không nhìn thấy cô nữa.

Nếu thật như thế, cô thà rằng giấu giếm hắn, ít nhất có thể giữ lại vui vẻ, tươi cười của hắn đến phút cuối cùng.

Lòng bàn tay hắn nhẹ nhàng đặt lên trái tim cô, ánh mắt có một tia sợ hãi, thẳng đến khi xác nhận nó còn đang đập mới nhẹ nhàng thở ra một hơi.

“Lâm Giang, em không nhất định phải chết, anh không cần sợ hãi như vậy!”

Thật vậy chẳng ? “Vây..... Phải sao mới không chết ?”

“Phẫu thuật. Mở nơi này ra, để bác sĩ chỉnh lại nơi bị hư, nếu chỉnh không được thì đổi van tim khác, để trái tim tiếp tục làm việc bình thường” – Cô muốn dùng cách đơn giản nhất giải thích cho hắn hiểu.

“Như vậy..... Là có thể sao ?” – Hắn biết bây giờ khoa học kỹ thuật cùng y học thực phát triển. Trước kia bị bệnh tim làm rất nhiều người sợ hãi, bây giờ rất nhiều bệnh nặng sắp chết vẫn có thể cứu sống, nhưng mà..... Thực sự sẽ tốt sao ?

Đương nhiên không phải.

Trên đời này không chuyện gì là tuyệt đối, có rất nhiều vấn đề có thể khiến người ta chết đi, bao gồm lúc đang giải phẫu thì chết, hoặc là sau khi giải phẫu cũng có thể chết..... Nhưng cô không muốn để hắn biết những chuyện này, hắn đã đủ sầu lo.

“Đương nhiên. Lúc trước em cố gắng làm việc như vậy, chính là lo lắng sẽ có một ngày này, phải để dành nhiều tiền một chút, muốn cho chính mình khỏe mạnh, ở bên anh vĩnh viễn, tuyệt đối không phải chỉ yêu tiền, không để ý cảm nhận của anh, hiểu không ?”

Biết, bây giờ hắn đã hiểu.

Đều là hắn tùy hứng, dùng cảm xúc quá nhiều cô, mới có thể hại kế hoạch của cô thất bại.

“Không phải lỗi tại anh” – Dường như nhìn thấu tự trách của hắn, cô nhẹ giọng nói : “Em vì cảm thấy thể lực của mình càng lúc càng kém, rất dễ mệt cho nên mới từ chức, anh nói anh muốn nuôi em, em đương nhiên muốn yêu quý thân thể của chính mình, đúng hay không ?”

“Ừ” – Bây giờ hắn sẽ nuôi cô, nhưng mà, nếu sinh bệnh.....

Hắn không thiếu hiểu biết như vậy, y học tuy rằng thực tiến bộ, nhưng thân thể thực sự xảy ra vấn đề thì phải tốn rất nhiều tiền, nhất là trái tim.....

Hắn thực sự không có tiền, không có cách kiếm được rất nhiều tiền, cho nên Ninh Dạ mới phiền não như vậy. Hắn đã hiểu.

Trước kia, cần một trái tim là có thể cứu Nguyệt Nguyệt, bây giờ, cần rất nhiều rất nhiều tiền, là có thể làm Ninh Dạ sống sót, hắn thực sự đã hiểu.....

Hắn suy nghĩ thật lâu, cả đêm không ngủ được. Ngày hôm sau, hắn đi tìm Tôn Y Nỉ, được tiếp đãi là...

“Phốc...” – Một ngụm trà trực tiếp phun lên mặt hắn.

Tôn Y Nỉ nhảy dựng lên, cô giống như gặp quỷ trừng mắt : “Cậu, cậu vừa nói cái gì ? Lặp lại lần nữa”.

“Tôi muốn bán thân”.

“Bán cái gì ?” – Cô chờ không được, nhin không được truy vấn. Hắn muốn bán cái gì ?

“Tôi”.

Tôn Y Nỉ nhúm mày, xác nhận lại : “Cho nên ý cậu là... cậu, muốn bán thân?”

Thực sự không phải là cô già rồi, bị lãng tai, đây là ý của hấn sao ?

“Đúng”.

“Tôi có thể hỏi một chút không, vì sao ?”

“Là cô nói muốn mua” – Trước kia cô có nói, quên rồi sao ? “Cô đưa tiền cho Ninh Dạ”.

“Chu Ninh Dạ, cô gái kia thực sự không tìm không phỉ bán cậu đi?” – Cô chỉ đùa bọn họ thôi mà, bây giờ hấn lại nghiêm túc chạy tới chỗ cô đùa là sao ?

“Là chính tôi muốn bán đi”.

Nói chuyện tiếp với hấn, cô nhất định sẽ bị đứt dây thần kinh não! Tôn Y Nỉ ngoắc ngoắc ngón trỏ, trực tiếp ra mệnh lệnh cho hấn : “Lại đây”.

Cô nhắm mắt lại, ngón trỏ nhẹ nhàng đặt lên tim hấn, đọc tiếng tim đập của hấn.

Toàn bộ đều là : “Ninh Dạ anh yêu em”, “Anh thích Ninh Dạ nhất thế giới”, làm cô nổi da gà dường như muốn chết.

“Mẹ nó ! Cậu nghĩ thứ gì có ý nghĩa một chút được không ? Suốt ngày toàn mấy lời buồn nôn này”.

Mảng hấn cũng vô dụng, đó là tiếng nói chân thực nhất từ tận đáy lòng hấn. Thật vất vả, từ tiếng nói đan xen tiếng tim đập, đọc ra được mẩu chốt mỏng manh.

Tôi muốn Ninh Dạ..... Sống sót.

Thì ra là thế.

Người này thật đúng là mười năm như một ngày, một chút tiến bộ cũng không có, làm cô tức giận không có chỗ phát.

“Tốt” – Cô thu tay lại, hai bàn tay đặt lên ngực hấn: “Tôi có thể đồng ý với cậu, dù sao tôi cũng muốn có bạn, nhưng cậu thực sự hiểu rõ ý nghĩa từ “bán” của tôi sao ?”

Hấn gật đầu : “Biết”.

Về sau, hấn không thuộc về Ninh Dạ, phải ở cùng Y Nỉ, nghe lời của cô.

“Như vậy, về sau không thể đi tìm Ninh Dạ nữa” – Cô nói.

“..... À”

“Cũng không thể nói chuyện với cô ấy, không thể liếc cô ấy dù chỉ một cái, vậy cũng không sao à?”

“.....” Hấn chần chờ một lát – “Không sao”. Ninh Dạ có thể sống sót là tốt rồi.

“Ngày nào đó, tôi hoặc cô ấy rời đi nơi này, cậu liền vĩnh viễn không gặp được cô ấy nữa” – Giống như bắt nạt, cô muốn nhìn thấy bộ dáng khó xử của hấn.

Hấn mím môi thật chặt.

“Thế nào, muốn bán không?”

Khi nói sẽ không còn được gặp lại Ninh Dạ, người này rõ ràng khổ sở muốn chết, lại vẫn kiên định như cũ gật đầu : “Muốn”.

“.....” – Vô liêm sỉ !

8. Chương 8

Anh phải đi.” “Đi? Đi nơi nào?” Cô cho rằng hắn chỉ đến nhà hàng xóm xung quanh chơi, có đôi khi cô không ở nhà, hắn sẽ đến nói chuyện phiếm với bà bà nhà số 54 trong truyền thuyết kia, chị em sinh đôi cũng có chút quen biết với hắn. Nếu phạm vi vượt quá ngõ 44, hắn sẽ mang cô đi cùng, không có cách nào tách cô quá xa.

“Chỗ Y Nỉ.”

Thì ra là đi tìm Tôn Y Nỉ. “À, ừ, nhớ về sớm ăn cơm, em xào thịt bò cho anh ăn.” Thời gian này hắn rất thích đánh mặt chuột, thường chạy đến chỗ Tôn Y Nỉ chơi, hại cô luôn phải dùng thức ăn ngon dụ hoặc hắn. Cô nghĩ, chờ lúc tài chính dư dả sẽ giúp hắn mua một cái máy chơi game, hắn hẳn là sẽ rất vui vẻ.

Hắn từ chối. “Anh ăn xong rồi đi cũng được.” Về sau, hắn không thể ăn đồ do cô nấu nữa rồi.....

Cô bật cười. “Ngày mai em làm thịt kho tàu, ngày kia làm cá sốt, ngày kia còn nướng bánh ngọt, anh không thể vĩnh viễn không đi tìm em?”

Không được, hắn không thể không đi..... Hắn hiểu bản thân chỉ đang lấy cớ, muốn ở lại bên cạnh cô thêm một chút nữa mà thôi.....

Bộ dáng lưu luyến không rời chọc cô nở nụ cười. “Anh mau đi đi, đừng để cô ấy đợi anh.”

Lâm Giang quay đầu lại liếc nhìn cô một cái. “Em mua cho anh..... Có thể mang đi không?”

“Có thể nha.” Cô cho rằng hắn chỉ thêm ăn vặt như ngày thường, hắn vô cùng chấp hành nguyên tắc có thứ tốt phải chia sẻ cùng bạn tốt. Có thứ gì ngon đều sẽ không quên Tôn Y Nỉ, nhìn bọn họ tốt như vậy, có khi khó tránh khỏi cảm thấy chút chua.

Hắn lại tiến lên ôm lấy cô, đem mặt chôn vào hõm cổ trắng mềm mịn. Mỗi lần trước ra ngoài hắn đều làm vậy, nhưng lúc này lại cọ lâu hơn, còn có chút cảm giác nóng nóng.

“Lâm Giang?” Hắn là lạ.

Từ sau khi biết tình trạng thân thể của cô, tâm tình hắn luôn rất sa sút, thường thường làm ra một số hành động kỳ lạ cô không rõ.

Hắn cúi đầu hôn cô. “Anh sẽ đi rất lâu, rất lâu, cho nên không cần chờ anh.....”

“Bao lâu?”

Cả đời.

Hắn buông cô ra, vào phòng xếp đồ. Hắn sửa sang lại thật cẩn thận, mỗi một thứ cô mua cho hắn, đều không quên.

Lúc ra cửa đã không thấy cô đâu.

Chu Ninh Dạ đi siêu thị mua thêm đồ dùng hàng ngày, dường như đều mua những thứ hắn thích. Về nhà, cô nấu cơm rất trễ, nhìn đồng hồ đã trễ rồi, sao hắn còn chưa trở về.

Muốn nấu cơm xong chờ hắn về lại phát hiện cái chén hắn hay dùng để uống trà không thấy đâu.

Cô nhú mày, cuối cùng hiểu được có điều gì đó không thích hợp.

Em mua cho anh..... Có thể mang đi không?

Cô dùng tốc độ nhanh nhất, xem xét tủ quần áo, tủ giày, phòng tắm — không có! Những thứ thuộc về hắn, đều không có!

Anh sẽ đi rất lâu, rất lâu, cho nên không cần chờ anh.....

Vô liêm sỉ!

Cô hoả tốc lao ra khỏi cửa, trực tiếp chạy đến căn nhà gần cuối hẻm, điên cuồng ấn chuông cửa.

Ngược với sự vội vàng của cô, Tôn Y Nỉ tiến ra mở cửa quả thực rất thành thạo đáng giận. “Đến trả tiền thuê nhà sao? Hình như còn lâu mới đến cuối tháng.”

Không sai, Chu Ninh Dạ cô làm người thất bại như vậy, ngày thường rất ít lui tới với hàng xóm cùng ngõ 44, ngay cả cô chủ nhà cho tới bây giờ cũng không quá thân quen. Cho dù sói ngoặc nhà cô đã sớm thân với người ta, nhưng cô vẫn như cũ dừng lại ở giai đoạn trả tiền thuê nhà mới có thể tới cửa.

“Tôi tìm Lâm Giang.” Sắc mặt cô vô cùng khó coi.

“À. Lâm Giang ‘nhà tôi’ hả.”

Chu Ninh Dạ trừng cô, cô hoàn toàn không quan tâm, phát huy sở trường làm như không thấy, quay đầu vào phòng trong kêu to: “Lâm Giang, ‘Chủ nhân trước’ của cậu tìm cậu, cậu muốn gặp cô ấy không?”

“Tôi không phải chủ nhân của anh ấy!” Mặc kệ người khác nhìn ra sao, là nuôi, bao dưỡng hay là cái gì khác, cô vẫn luôn nghĩ bọn họ hiểu nhau, là bạn đời của nhau, địa vị ngang nhau, cho tới bây giờ cô vẫn không xem hấn là vật sở hữu của mình, càng không chi phối suy nghĩ của hấn.

“Xác thực không phải.” Tôn Y Nỉ ngoài cười nhưng trong không cười. “Bây giờ đã không phải.”

Có ý gì? Không đợi cô đặt câu hỏi, thân ảnh Lâm Giang do dự đã xuất hiện phía sau cửa.

“Lâm Giang, về nhà ăn cơm.”

Lâm Giang lùi lại một bước, gục đầu hoàn toàn không dám nhìn cô. “Em..... tự mình ăn, anh đã nói rồi, không cần chờ anh.”

Cô nhẹ nhàng nói: “Vậy khi nào thì anh về, em để dành đồ ăn cho anh.”

“Không, không cần, Y Nỉ nấu cơm ngon lắm, anh đã, đã ngấy đồ ăn em nấu.....” Không quá am hiểu lời nói chua ngoa, nói mấy câu đã lấp bắp.

“Phải không? Vậy ngày mai em đi mua sách dạy nấu ăn học món mới, anh muốn ăn gì?”

“Anh, anh.....” Nghèo từ.

Hấn cảm thấy mình đã nói ra những lời thực đáng giận, vì sao cô còn dịu dàng như vậy? Còn như vậy..... Hấn sẽ nhận không được muốn ôm cô, nói xin lỗi cô.....

“Dù thế nào, chúng ta về nhà rồi hãy bàn lại, được không?”

“Anh không cần, Y Nỉ đối với anh tốt lắm, anh muốn ở cùng cô ấy, không cần em.” Cổ lấy dũng khí nói ra, hấn nhắm mắt lại, hoàn toàn không dám nhìn biểu cảm của cô.

Bầu không khí yên tĩnh một hồi.

“Anh nghiêm túc sao?” Giọng nói của cô bình tĩnh một cách lạ lùng, không chớp mắt chăm chú nhìn hấn. “Anh có biết bây giờ ý anh là sao không, là đang đề nghị chia tay sao? Chia tay là gì? Chính là từ nay về sau, nam cưới nữ gả không còn liên quan gì đến nhau, anh từng rất sợ em sẽ gả cho người khác, nhớ không? Anh không cần em, em thực sự sẽ gả cho người khác.”

“Không, không sao.”

Phải không? Bây giờ hấn cảm thấy không sao?

Chu Ninh Dạ cười cười. “Tuy rằng em từng rất ích kỷ nói, hy vọng anh sẽ ở với em đến khi em chết, sau đó rồi hãy đi tìm một người khác có thể làm bạn với anh, nhưng anh là một người rõ ràng, có suy nghĩ của chính mình, không phải vật sở hữu của em, anh muốn chạy, muốn có cuộc sống tốt hơn, em không có quyền ngăn cản, nhưng một khi anh đi rồi thì đừng trở về nữa, em sẽ không cho phép người đàn ông vứt bỏ em quay về.”

Cho nên, cho dù hấn hối hận, Chu Ninh Dạ cũng không cần hấn nữa.

Hai tay hấn nắm chặt thành quyền, sợ bị cô nhìn thấy, hấn không thể áp chế run run.

“Lâm Giang, nhìn vào mắt em, nói rõ cho em, anh thực sự muốn đi sao?”

Trong lòng hần hiểu, đây là cơ hội cuối cùng, một khi gật đầu, hần sẽ thực sự mất đi tư cách ở bên cạnh cô. Cô sẽ oán hận hần, chán ghét hần, cô vừa mới nói rồi.

Hần nhìn cô, rất lâu, rất lâu, nhẹ nhàng gật đầu một cái: “Anh muốn đi.”

“Tốt lắm, từ hôm nay trở đi, tôi với anh không còn quan hệ gì, anh có thể quên tôi, không cần nhớ mong gì tôi nữa cả, tôi chúc anh sau này sẽ hài lòng như ý.”

Cô xoay người, không quay đầu lại rồi đi. Lâm Giang ngồi xồm xuống, không dám nhìn bóng lưng cô rồi đi, sợ chính mình sẽ đổi ý, xấu bụng không cho cô đi.....

Tôn Y Nỉ ngồi ở cầu thang cần hạt dưa hơn phân nửa bao, liếc mắt nhìn con sói ngốc nức nức nở nở ở cạnh cửa, giống như cha mẹ qua đời, lại liếc mắt nhìn thân ảnh đằng xa một cái, lần đầu tiên cảm thấy, đôi uyên ương này phải đánh một cây mới tỉnh đi? Mà đánh cũng mệt quá nha, sao không đưa ngốc nào chịu nắm giữ lấy hạnh phúc của mình vậy?

Thở dài, cô nhận mệnh đứng dậy khỏi chỗ xem diễn, đem nửa bao hạt dưa ném cho hần: “Cất đi, về tôi còn muốn ăn.”

“À!”

Một tấm chi phiếu bay vào từ cửa sổ đang mở, gọi hồn Chu Ninh Dạ đang thất thần lại, làm cô giật bắn tim đập nhanh. Đối với người nào đó động bất động liền xuất hiện ở cửa sổ lầu hai, cô sớm thấy nhưng không thể trách.

Cúi đầu thấy rõ mệnh giá trên tờ chi phiếu, cô nhìn lại thân ảnh bên cửa sổ: “Đây là ý gì?”

“Tiền con ngốc sói kia bán thân.” Số tiền này là chính miệng cô nói ra, tuyệt không giảm bớt một đồng.

“Thì ra là thế.” Cô còn nghĩ mãi không thông, hần khác thường như vậy rốt cuộc ăn nhằm thuốc gì, thì ra là ăn thứ này.

Hiểu rồi, cô ngược lại lại cười ra tiếng: “Hần thật đúng là đáng giá.”

Như vậy cũng tốt, cô còn đang suy nghĩ xem phải nói với hần thế nào. Cô không thể tiếp tục làm bạn của hần nữa, muốn hần quên cô, tìm người có thể làm hần vui, đừng vì một người mà cô linh linh ngồi xồm ở ngõ nhỏ chờ đợi, bây giờ chính hần quyết định rồi đi, ngược lại càng đơn giản.

“Cô sẽ thật sự quý trọng hần sao?” Cô nhìn thẳng Y Nỉ, vô cùng nghiêm túc hỏi.

“Đó là điều đương nhiên.”

Cô nhận lấy chi phiếu, bỏ lên bàn, lấy cây thước chặn lại. “Được, tôi bán.”

Cô khác hần, nhân loại có trước sau gì cũng chết, không phải hôm nay thì là ngày mai, dù như thế nào cô nhất định sẽ phải rời bỏ hần sớm hơn. Trước kia là ích kỷ hy vọng có một người bạn, bây giờ không còn ai khiến cô băn khoăn nữa, nếu để hần lại thì làm sao bây giờ? Lại lưu luyến một lần nữa, mười năm, năm mươi năm, một trăm năm tìm người tốt đồng ý làm bạn với hần tiếp sao?

Mấy ngày nay, hần thực sự không vui, mà những điều không vui này là từ cô mà ra.

Tôn Y Nỉ không phải người thường, điều này đã sớm không còn là bí mật, cô có năng lực làm bạn thật dài thật lâu với Lâm Giang, sẽ không bỏ hần một người cô đơn thương tâm, ngay cả cô cũng chính miệng hứa hẹn sẽ đối xử tốt với hần, vậy không còn gì để lo lắng.

“A, đúng rồi, có chuyện tôi luôn luôn quên nói cho cô.” Như đột nhiên nhớ tới chuyện vui, Tôn Y Nỉ ngồi lên bệ cửa sổ: “Không phải cô từng hỏi tôi, hàng tháng Lâm Giang suy yếu một lần là di chứng của cái gì sao? Dù sao sau này cô cũng không còn quan hệ gì với hần, nói cho cô biết cũng được – rót cho chút nước đi.” Vừa cần hạt dưa xong miệng rất khô.

Chu Ninh Dạ không hiểu vì sao mình lại nghe lời như vậy, ngoan ngoãn rót trà dâng lên.

“Trước kia hần thích một cô gái, có vẻ là chuyện của một ngàn năm trước, đó là lúc hần vừa hóa thành người, dần dần cái gì cũng không hiểu, giống như trẻ sơ sinh, ngay tại lúc đó hần đã gặp cô ấy.

Cô gái kia đối xử với hần tốt lắm, kiên nhẫn dạy hần tất cả. Cô có biết, động vật đều có tình kết chim non, không biết là có xem cô ấy là mẹ hay không nhưng dù sao trên mặt tình cảm hần lại rất ỷ vào cô ấy.

Có một ngày, cô gái ấy sinh bệnh, cần một trái tim khỏe mạnh. Cô đoán, tên sói ngốc kia sẽ làm gì?" Uống một ngụm nước, Tôn Y Nỉ tạm dừng lại chỗ máu chốt, ung dung nhìn lại cô.

"Anh ấy — làm gì?"

"Hần đưa tim của hần cho cô ấy. Không uống thuốc tê, mở ngực ra, thấy rõ tim của mình bị lấy ra, rất ngốc đi? Hần lấy mấy ngàn năm sinh mệnh của mình để đổi lấy hơn mười năm tuổi thọ của con người, nếu không phải tôi dùng hàn ngọc thạch trân quý, thì pháp thay thế trái tim kia, hần đã sớm đến tằm cung của Diêm Vương lão gia báo danh rồi.

Nhưng mà hàn ngọc thạch là chí âm hàn vật, ở trong thân thể lâu ngày khó tránh khỏi sẽ có một số tác dụng phụ, cho nên hàng tháng hần sẽ biến thành dạng như cô thấy."

Thì ra..... là thế

"VẬY..... cô gái kia đâu?"

Tôn Y Nỉ đùa cợt liếc cô. "Cô hy vọng tôi nói cái gì? Cô gái được cứu sống rồi, biết được sự hy sinh của hần, giống như tình yêu ghi lại trong sách cổ Liêu Trai, cùng hần sinh tử, hóa điệp song phi, viết nên đoạn tình cảm động đẹp để mê luyến rồi ending sao? Cô và Lâm Giang đúng là thích xem tivi! Cô gái đó hồi phục hơn một tháng, lập tức gả người cùng địa phương, trượng phu tuần mỹ yêu tiếc cô gái dịu dàng, vợ chồng sau hôn nhân tương kính như tân, vợ chồng tôn trọng nhau, còn trở thành một giai thoại ở địa phương kia!

Đáng thương cho con sói ngốc, dâng lên một tấm chân tình, khiến cho chính mình đại thương nguyên khí, phải che lấp nguyên linh, dâng dâng một ngàn năm lâm vào trạng thái ngủ vùi an dưỡng, mới có thể giữ lại mạng nhỏ."

"Trả giá đại giới lớn như vậy, còn chưa thông minh ra, thế mà lại cùng một chuyện ngốc lần hai. Lần đầu tiên, rõ ràng dâng tim của mình, lần thứ hai, hết tim để dâng, liền bán luôn thân. Chậc chậc chậc, yêu tình của người này thật đúng là toàn thân cao thấp, từ đầu đến chân đều dùng được, một chút cũng không giữ lại. Nếu không gọi là si tình thì chỉ có thể nói là hần ngốc đủ, sau đó không phải đổi lấy người trong lòng xuất giá sao, tự mình thoải mái thu tầm chi phiếu bán thân hần!"

Chu Ninh Dạ im lặng nghe, hoàn toàn không ảnh hưởng bởi những lời châm biếm của cô. "Cám ơn cô nói cho tôi điều này. Còn có việc gì sao? Tôi cảm thấy hơi lạnh, muốn đóng cửa sổ."

Tôn Y Nỉ nhún nhún vai, cũng không bị thái độ lạnh lùng của cô ảnh hưởng. "Tốt, tôi cũng muốn về, bây giờ trong nhà có người đang chờ tôi ăn cơm, tôi phải đổi tốt với hần một chút, nói không chừng tương lai hần cũng sẽ vì tôi mà đào tim đào phổi." Quả thực là gây hần nói khích người ta.

Chu Ninh Dạ mắt diếc tai ngơ, người phía sau rời đi khi nào, cô ngàn vạn không để ý, không nhúc nhích lặng lẽ ngồi ở chỗ cũ, rất lâu, rất lâu —

Một giọt, hai giọt..... Càng ngày càng nhiều giọt nước rơi lên tờ chi phiếu, màu mực bắt đầu nhòe đi.....

Đồ ngốc, đồ ngốc, thực sự rất ngốc!

Cô cũng không biết hần trải qua những điều này, khó trách lúc đầu nhìn thấy hần, trong mắt hần chính là nồng đậm bi thương, luôn từng phút từng giây tìm kiếm bóng hình cô, bởi vì hần từng bị vất khỏi nhà, một mình thừa nhận thương đau, cô đơn lẻ loi lâu như vậy.....

Mỗi khi nhớ lại câu nói của Tôn Y Nỉ, ngực đau đớn dường như làm cô không thở nổi, sớm biết thế, sớm biết thế cô sẽ đối tốt với hần nhiều hơn.....

Tôn Y Nỉ nói, cô gái kia đối với hần vô cùng tốt.

Lâm Giang gặp ai cũng nói, Ninh Dạ rất thương tôi.....

Nguyện vọng của hắn nhỏ như vậy, dễ dàng thỏa mãn như vậy, chỉ một cái cười mỉm, một cái ôm mà thôi, đã khiến cho hắn vui vẻ dường như muốn dâng lên toàn bộ..... So với giá hắn trả, bọn họ đã làm được cái gì tốt!

Cô hận cô gái vô tình kia, càng hận bản thân đã gây thêm cho hắn một vết thương đồng dạng..... Cô không muốn lại thấy khuôn mặt hoảng hốt đau khổ của hắn khi nghe tin cô phải đối mặt với cái chết, cô không phải người có thể làm bạn với hắn suốt đời, hắn không thể xem nhẹ những chuyện đso, sẽ bị thương lần nữa, cô không đành lòng nhìn hắn bị tra tấn như vậy nữa.....

Có lẽ..... Nên dừng lại lúc này, để hắn cùng Tôn Y Nỉ, lâu rồi, tất cả sẽ phai nhạt, giống như cô gái ngàn năm trước kia, lại đến cô. Kế tiếp..... Cô hy vọng là Tôn Y Nỉ.

ăm giờ ba mươi lăm phút.

Mỗi ngày giờ này, hắn sẽ đi qua nơi này.

Chu Ninh Dạ dựa vào cửa sổ, không ngoài ý muốn thấy hình bóng quen thuộc đi tới, nhưng bây giờ, lại không lấy chìa khóa mở cửa, mà là lướt qua cửa nhà số 58 tiếp tục đi về phía trước.

Tôn Y Nỉ ở cuối hẻm, hắn tan làm nhất định sẽ đi qua nơi này.

Quả nhiên, vẫn là người đàn ông tốt, vừa tan làm đã về nhà.

Đi qua nhà số 58, bước chân của hắn rõ ràng tạm dừng một chút, ngẩng đầu lên trên nhìn, bắt gặp ánh mắt của cô lại nhanh chóng dời đi, làm như không thấy bước nhanh về phía trước.

Ở trên đường gặp phải nhau cũng như vậy, dù sao cũng ở cùng ngõ 44, nơi hắn làm việc là cửa hàng gần đây, lúc mua sắm khó tránh khỏi việc đụng nhau vài lần, hắn luôn tránh đi rất nhanh, giống như người lạ.

Hắn vô cùng chấp hình nguyên tắc thấy cũng như không.

Theo cá tính của hắn, làm đến tuyệt tình như vậy hắn là đã hạ quyết tâm muốn buông tay cô, nhìn hắn thích ứng rất tốt.

Mặc dù có chút xót xa, nhưng nhìn hắn có thể bắt đầu một lần nữa, nỗi nhớ mong hắn cũng có thể giảm bớt một chút, ít nhất, không cần quá lo lắng cho hắn.....

Một ngày, cô mở hộp thư, một phong thư nặng trĩu rơi ra.

Túi tiền lương.

Đúng rồi, ngày hôm qua là cuối tháng, là ngày lĩnh tiền lương.

Trước sau như một, người đàn ông này vẫn chưa đụng vào, mỗi một tờ tiền đều thành thành thật thật giao đủ số cho cô.

Trong chớp mắt, nước mắt tràn đê, rốt cuộc cô không thể khống chế được nữa, ngồi tựa vào cạnh cửa, cố nén nước mắt không để tuôn ra.

Không phải..... đã buông tay rồi sao? Tên ngốc này.....

Ninh Dạ đang khóc.

Tuy rằng toàn bộ khuôn mặt đều chôn giữa hai tay không để cho người ta thấy, nhưng hắn biết, cô đang khóc.

Rất muốn ôm cô, ôm lấy bờ vai tinh tế đang run rẩy kia.....

Kìm nén thật lâu, Lâm Giang vẫn không bước ra nửa bước chân, thẳng cho đến khi cô đã vào nhà, không nhìn thấy cô nữa, hắn mới từ từ đi ra khỏi bồn hoa, tâm tình suy sụp quay trở về.

Y Nỉ không cho hắn đi tìm cô, không được nói chuyện, không được đi cùng một chỗ, ngay cả liếc nhìn cô một cái cũng không cho, hắn kiềm nén thật vất vả.....

Thất hồn lạc phách mở cửa, một tiếng sư tử rống diếc tai vang lại, làm thất lạc hồn phách của hắn tất cả đều lùi trở về –

“Tôn Lâm Giang! Cậu cái tên chân ngoài dài hơn chân trong này! Cậu không nghĩ xem cậu ăn cơm của ai, dùng đồ của ai, họ ai! Thế mà lại lấy tiền lương đi hiếu kính người ngoài?! Cậu bị gãy xương sao? Cánh tay lại hướng ra bên ngoài!”

Đầu choáng váng vì bị cô giáo huấn, hấn mơ mơ màng màng bắt được vài từ mấu chốt, ngoáy ngoáy lỗ tai hơi ừ: “Ninh Dạ không phải người ngoài.....”

“Không phải người ngoài? Vậy cô ta là cái gì?”

Tôn Y Nỉ ngoài cười nhưng trong không cười. “Đừng quên, là cậu tự bán mình đi.”

Đúng, hấn bán đi chính mình, cũng bán đi tình yêu của hấn, để cho Ninh Dạ được sống.

Lâm Giang trầm mặc cúi đầu, không nói chuyện.

“Một khi đã vậy, cậu còn kháng nghị cái gì.”

Không có. Không thể kháng nghị hay bất mãn, đây là lựa chọn của hấn.

“Vậy..... khi Ninh Dạ phẫu thuật, tôi có thể chăm sóc cô ấy hay không?” Hấn dè dặt cẩn trọng trưng cầu đồng ý. Để tránh cô đổi ý, không đem tiền cho Ninh Dạ phẫu thuật.

“Không được.” Không hề nghĩ ngợi, bác bỏ.

“Nhưng mà, Ninh Dạ không có người thân, cô ấy –”

“Đó là vấn đề của cô ta, không phải của tôi, lại càng không phải của cậu.”

“Cô thật vô tình.” Hấn nhin không được cãi lại.

Hấn cảm thấy, gần đây YNỉ thật đáng ghét, giống như có ý muốn làm khó dễ hấn, một chút cũng không giống người dễ ở chung dễ thông cảm trước kia.

“Bởi vì tôi đâu có đòi mua, sao lại trách tôi?” Dường như nhìn thấu ý nghĩ của hấn, cũng có lẽ là ánh mắt của hấn nói rõ suy nghĩ trong lòng, Tôn Y Nỉ lơ đãng lạnh nhạt nói: “Cậu bán, tôi mua, đây vốn là thứ cậu đã bỏ qua, dựa vào cái gì mà trách tội tôi không thông tình đạt lý? Lâm Giang, cậu căn bản không ý thức được chính mình rốt cuộc đã bán đi cái gì.”

“Tôi.....” Hấn bán đi không phải là bản thân sao?

Tôn Y Nỉ lắc đầu, chậm rãi phun ra: “Cậu bán đi, là cô ấy.”

Cô dừng một chút, chăm chú nhìn ánh mắt ngẩn ngơ của hấn. “Tôi cho cậu ba ngày suy nghĩ rõ ràng, hối hận thì có thể nói cho tôi biết.”

Nói xong, cô lướt qua tường, đi lại nhẹ nhẹ trên lầu.

Hấn bán cô.....

Vì sao Y Nỉ lại nói như vậy?

Hấn bán đi bản thân, cùng sự tự do, cho nên không bao giờ có thể tùy tâm sở dục thân cận cô nữa, rõ ràng biết cô rất thương tâm, nhưng ngay cả ôm cô, giúp cô lau nước mắt đều không được..... Không phải vậy sao?

Nhưng đồng thời, cũng làm cho cô không được dựa vào bờ hấn nữa, khi ngủ không có ai ôm để sưởi ấm, sinh bệnh không được ai quan tâm, không có nắm tay ai mỗi khi đi đâu đó..... Hấn dựa vào cái gì mà bán đi quyền lợi của cô?

Tình yêu, không phải chỉ của mình hấn, là của bọn họ!

Hấn bán đi tình yêu của cô, hơn nữa còn không được cô đồng ý, cái này gọi là phản bội!

Khó trách Y Nỉ nói, hấn bán đi không phải bản thân, là cô, hấn bán đứng cô!

Hấn hiểu ra, hơn nữa điều này làm cho hấn tay chân hoảng hốt.

Làm sao bây giờ? Hấn phạm vào một sai lầm thật lớn.....

Trong chớp mắt, dường như hắn muốn chạy đi, nói cho Y Nỉ biết, hắn đổi ý, hắn không bán – Nhưng sau đó, bước chân lại dừng lại ở cầu thang.

Nếu không làm vậy, Ninh Dạ sẽ không có cách nào phẫu thuật, sẽ chết.

Trong khoảng thời gian ngắn, hắn lâm vào hoàn cảnh lưỡng nan, buồn rầu không thể lựa chọn.

“Lựa chọn” này, Ngưng Nguyệt đã dạy hắn, ngay từ đầu, hắn chỉ có thể nhìn bàn đầy thức ăn ngon không thể nhúc nhích, bởi vì món nào cũng rất thơm, không biết ăn từ đâu, thực buồn rầu.

Sau đó, Ngưng Nguyệt nói: “Sau này, anh sẽ có rất nhiều rất nhiều lựa chọn, lúc anh không biết nên chọn như thế nào, nên để bọn nó ở trái phải hai bên, tự cân đo ở trong lòng xem cái nào nặng hơn, liền chọn cái đó.”

Cho nên lúc Ngưng Nguyệt bệnh sắp chết, hắn đem Ngưng Nguyệt và hắn đặt ở hai bên trái phải, hắn rất nhanh hiểu được Ngưng Nguyệt nặng hơn, muốn liền cô.

Hắn luôn luôn nhớ kỹ mỗi một câu Ngưng Nguyệt dạy hắn, mỗi một chuyện đều tin tưởng cô làm đúng, nhưng mà — bây giờ bên trái là Ninh Dạ, bên phải cũng là Ninh Dạ, hai bên đều nặng như nhau, nên làm gì bây giờ? Ngưng Nguyệt không dạy hắn điều này.....

Trái phải không biết chọn cái nào, nhìn tên sói ngốc, Tôn Y Nỉ quyết định, cô thực sự phát hỏa!

Tốt lắm, cậu do dự đúng không? Tôi giúp cậu quyết định!

Ngày hôm sau, cô ở trong ngõ nhỏ đụng phải Chu Ninh Dạ đang muốn ra ngoài.

“Tôn tiểu thư, xin đợi một chút.” Chu Ninh Dạ nhanh chóng quay về phòng, đưa túi tiền lương kia ra. “Cái này phiền cô giúp tôi trả lại cho Lâm Giang, nói anh ta về sau không cần làm vậy nữa.”

Đã muốn cắt, phải cắt cho sạch sẽ, để hắn không còn một chút bận tâm nào.

Tôn Y Nỉ nhìn chăm chú, nhận lấy.

“Đúng rồi, kết cục cuối cùng của câu chuyện kia, tôi chưa nói với cô đúng không?”

Kết cục? Cô dừng bước.

“Không phải..... Đã nói xong rồi sao? Cô gái xuất giá, vợ chồng ân ái, không phải là kết cục cuối cùng sao?”

Tôn Y Nỉ nhếch môi, mang chút ác ý cười yếu ớt. “Chắc, người già đi, trí nhớ thực sự không được như lúc trẻ, chẳng lẽ tôi chưa nói với cô, cô gái vô liêm sỉ nhẫn tâm bỏ rơi Lâm Giang gả cho người khác, là cô?”

Lời nói chấn động làm đầu óc nổ tung, Chu Ninh Dạ kinh ngạc trừng cô: “Cô nói cái gì?”

“Thật đúng là chưa nói a.....”

“Không cần..... nói giỡn.....” Cả người cô run run, nói không nên lời.

Làm sao có thể? Cô làm sao có thể làm ra chuyện đáng giận chuyện như vậy, làm Lâm Giang bị thương nặng như thế.....

Tôn Y Nỉ nhanh chóng làm ra vài động tác trước mặt cô, cô còn chưa kịp thấy rõ và phản ứng, đối phương đã điểm ngón trỏ vào mi tâm cô. Cô chỉ cảm thấy nơi bị chạm vào nóng rực, đầu choáng váng hoa mắt.

“Cô..... Làm gì?”

“Không có gì, chỉ chứng minh lời nói của tôi mà thôi.” Uống canh Mạnh Bà cũng không thể xóa bỏ trí nhớ, nó sẽ theo mỗi một kiếp luân hồi chuyển thế, không ngừng tích lũy, chỉ là tiềm tàng trong tiềm thức, nếu không thì hồn phách kiếp này sẽ suy yếu – ví như thể xác và tinh thần sẽ bị thương nặng linh tinh — nói chung là sẽ không bị lôi ra, cô chỉ dùng một chút thuật, thừa dịp cô ấy hoảng hốt không phòng bị, thử xem trí nhớ còn lưu lại bao nhiêu.

Thật ngoài ý muốn, Chu Ninh Dạ trải qua nhiều kiếp, mỗi một kiếp trí nhớ lại chồng chất lên nhau, nhưng vẫn chưa xóa hết một chút trí nhớ của đời đó, chính xác mà nói, là trí nhớ về Lâm Giang, cô vẫn hoàn toàn chinh chinh bảo vệ nó, dù một chi tiết rất nhỏ cũng không quên.

Lại nói..... Cô làm vậy, hơi lo lắng một chút.

Khi quay đầu chạy lấy người, miệng còn mơ hồ lẩm bẩm: “Mạnh Bà bà nhất định sẽ làm thịt tôi.....”

9. Chương 9

ý thực, hắn không nhớ hết những ngày hắn đã trải qua, lúc bắt đầu có thể nhớ chính xác, là từ một ngày nào đó – Ngày đó, tuyết đổ rất lớn, hắn rất đói, tìm không thấy thức ăn thì bỗng thấy có một quả cầu hồng hồng bên ngoài hang động hắn ở. Hắn vốn lấy nó làm đồ chơi, đặt ở giữa hang thưởng thức. Nó thực thần kỳ, sẽ phát ra ánh sáng nóng nóng, cho nên lúc ngủ, hắn sẽ đem nó giấu dưới bụng, nóng nóng, sẽ không bị lạnh.

Nhưng mà hôm nay, hắn thật sự rất đói bụng, bên ngoài tuyết vẫn rơi không ngừng, không thể đi ra kiếm ăn, vì thế hắn liếm liếm quả cầu kia, tưởng tượng nó là đồ ăn, một lần, hai lần, sau đó không ngờ, liền nuốt mất món đồ chơi đó!

Bụng nóng nóng, toàn thân căng lên giống như sắp nổ tung, hắn khó chịu lăn lộn chung quanh hang động, lăn qua lăn lại, vẫn nóng rực như cũ, nóng sắp chết mất –

Vì thế hắn nhớ tới tuyết bên ngoài, tuyết lạnh lạnh.

Hắn đi ra ngoài động, ở trong tuyết lạnh lạnh, vẫn nóng rực như cũ.

Hắn đã không còn khí lực, ghé vào trong tuyết cũng không nhúc nhích, hắn nghĩ, hắn hẳn là sắp chết rồi.

Không biết lại qua bao lâu, đại khái là lúc tuyết sắp chôn vùi thân thể hắn, có tiếng bước chân con người truyền tới.

Bước chân bước trong tuyết không có tiếng động, nhưng hắn biết.

Con người rất xấu, nhìn thấy sẽ giết chết bọn hắn, cho dù hắn không có làm gì, không tấn công con người, mỗi ngày an phận ở trên núi bắt thú hoang cùng con sóc nhỏ để ăn, mùa đông không có thú hoang cùng sóc thì ăn trái cây, chưa bao giờ làm chuyện xấu, nhưng mà bọn họ nhìn thấy là muốn giết hắn, bởi vậy hắn cũng không thích con người, nhìn thấy sẽ né tránh.

Nhưng mà bây giờ hắn không động được, người này sẽ giết chết hắn.

“A?” Tiếng nói nhẹ nhàng dịu dàng vang lên, đó là giọng nói mềm mại, dễ nghe nhất mà hắn được nghe.

Có một đôi tay mảnh khảnh đẩy tuyết vùi trên người hắn: “Bị thương sao?”

Hắn mở mí mắt, không có khí lực trả lời cô.

“Thật đáng thương.....” Cô muốn giúp hắn, hắn bây giờ rất yếu, cho nên cô không sợ hắn, nhưng mà không xác định được sau khi hắn khỏe lại có thể tấn công cô hay không, tính khát máu hoang dã của loài thú thường khó mà đoán được.

Cô gái ngồi xổm trước mặt hắn, cắn môi khổ tư.

“Ta sẽ cố gắng giúp ngươi, nhưng ngươi có thể đồng ý với ta, không thương tổn ta không?”

Hắn sẽ không! Bình thường con người mới có thể thương tổn bọn hắn.

Hắn rất muốn phản bác, cuối cùng chỉ có thể mềm nhũn gật đầu một chút.

“Nghe hiểu sao? Thật là một con sói có linh tính.” Cô vui vẻ thở nhẹ, không chần chờ ôm lấy hắn.

Đằng trước có cái hang động, hắn cũng không nhẹ, dường như cô phải đem hết toàn bộ sức lực mới có thể ôm được hắn, may mắn hang động không xa. Sau khi vào sơn động, rất nhanh cô tìm được vài cành khô

không ẩm ướt cùng đá đánh lửa, làm cho hang động ẩm áp lên một chút, cũng giúp cô xem xét miệng vết thương của hần.

“Thì ra là một con sói nha, nhìn thật là đẹp mắt.....” Cô cười khẽ.

Hừ, hần không cần con người khen ngợi, con người đều là sinh vật dối trá nhất, quỷ kế đa đoan, nhất định là có mục đích gì.....

Nhưng mà..... ừm, cảm giác lòng bàn tay cô mềm nhẹ vuốt ve bộ lông thực sự thoải mái, tiếng cười giống như tiếng chuông thanh thúy thật dễ nghe..... Hần cũng không bị dụ dỗ, tuyệt đối không có, chỉ là như vậy vừa khéo làm cho thân thể hần giảm bớt khó chịu một chút mà thôi.

“Không có miệng vết thương nha, vậy không phải bị thợ săn gây thương tích.....” Cô hoang mang tự nói.

“Là do bị lạnh sao? Cũng đúng, tối hôm qua tuyết rất lớn, nếu không phải muốn tìm ngọc bội mẫu thân để lại, ta cũng sẽ không đi ra..... Đúng rồi, ta tới thăm dì, bọn họ ở giữa sườn núi kia, dường cũng là thợ săn, nhang mà ông ta không phải người xấu, chỉ vì muốn sinh tồn mà thôi, giống như các người vì muốn no bụng cũng phải săn, hiểu không?”

Hiểu, nhưng mà hần vẫn không thích con người.

Cô lau đi những bông tuyết trên người con sói, nhẹ nhàng ôm nó vào trong lòng: “Như vậy có ẩm áp hơn chút nào không?”

Hần không phải là quá lạnh, mà là quá nóng.

Nhưng mà thân thể cô mềm thoải mái hơn sơn động, cho nên hần cũng không kháng nghị, ngoan ngoãn để cô ôm.

“Đúng rồi, người đói không? Ta có mang chút thịt, muốn ăn không?”

Thịt được đưa đến bên miệng hần, hần liếm liếm, hương vị cũng không tệ, há mồm ăn luôn, liếm sạch sẽ nước thịt, hương vị thịt còn lại trên lòng bàn tay cô cũng liếm sạch sẽ.

“Rất ngứa.” Cô cười khẽ: “Người đang làm nũng sao?”

Con sói này thực ôn thuần. Cô gái vô cùng yêu thích sờ sờ hần.

Bởi vì được vuốt ve rất thoải mái, hần không cẩn thận ngủ quên, sau khi tỉnh lại, không nhìn thấy cô gái. Cô vụng trộm chạy mất!

Hừ, không quan tâm, dù sao hần vốn chỉ có một mình, hần không cần.

Nhưng ngoài ý muốn là, ngày hôm sau cô gái lại tới nữa, trừ thịt cô làm ăn thật ngon, còn có chân gà to được nướng thơm cho hần ăn.

Cô mỗi ngày đều đến, trừ mang đồ ăn cho hần, cũng sẽ ở trong sơn động một thời gian, ôm ôm hần, sờ sờ hần, cùng hần tâm sự thật nhiều.

Cô gái nói, cô là con gái một, mẫu thân sau khi sinh cô không bao lâu thì chết, phụ thân không tái hôn, toàn tâm quản lý việc làm ăn.

Tuy rằng gia cảnh dư dả, áo cơm không lo, phụ thân cũng rất thương cô, nhưng mà thiên kim tiểu thư ở khuê phòng thực tịch tịch, ngay cả bạn nói chuyện cũng không có.

Cô thường thường nhớ mẫu thân, có đôi khi cũng nghĩ, cô kỳ thực không phản đối phụ thân tái hôn, có thể sinh thêm đệ đệ hoặc muội muội làm cho trong nhà náo nhiệt chút cũng không sao, nhưng mà phụ thân quá yêu nường.

Yêu? Đó là cái gì? Có ngon như chân gà nướng không? Vì sao nhất định phải yêu?

Sau đó có một ngày, cô gái không tới.

Hần ngồi ở trước sơn động, từ buổi sáng đợi đến giữa trưa, lại đến khi trời tối, đều không gặp được cô.

Hần thật thất vọng. Cô rõ ràng nói bọn họ là bằng hữu, vì sao đột nhiên không tới?

Ngày thứ hai, hấn vẫn là ngồi ở trước sơn động, không nhúc nhích chờ, ngay cả mắt cũng không dám chớp, sợ cô đến đây, hấn sẽ không nhìn thấy.

Hấn vẫn luôn chờ, luôn luôn chờ, cũng không dám đi đâu, cũng không biết đã đợi bao lâu, cô rốt cục đến đây.

Hấn vui vẻ muốn ôm lấy cô, sợ cô biến mất như trước kia, nhưng hấn lại không dám dùng sức, sợ móng vuốt làm bị thương da thịt mềm mại của cô.

“Hi, người đang đợi ta sao? Thật xin lỗi, hai ngày trước ta sinh bệnh, dì không cho ta xuất môn”.

Sinh bệnh ? Là giống hấn lúc trước, thân thể nóng nóng, thật là khó chịu sao?

Ừm, khó mà làm được.

Hấn cắn vẩy của cô muốn dẫn cô vào sơn động, dừng lại ở một góc ẩm áp nhất, miệng cắn dẹt mềm cô mang cho hấn, hấn có ngủ qua, cái kia thực mềm thực thoải mái.

Mau ngủ, mau ngủ, ta liền ở trong này xem người.

Cô gái tiếp nhận ý tốt của hấn, ngồi ở trên đệm mềm, hấn ngồi trước mặt nhìn cô không chớp mắt, không cần nói cũng biết đây là tư thế bảo vệ, làm cho trái tim cô ấm áp, kim lòng không được ôm hấn vào lòng.

“Ta thực sự rất thích người, nhưng mà ta phải về nhà.”

Về nhà? Hấn nghiêng đầu nhìn cô.

“Nhớ không? Ta nói rồi, nhà của ta ở kinh thành, ta đến nhà dì làm khách.”

Kinh thành? Đó là nơi nào? Vượt qua hai đỉnh núi sẽ tới sao? Hấn khỏe lắm, có thể đổi thành hấn đi tìm cô.....

Ở chung nhiều ngày, cô có thể đọc ra suy nghĩ trong mắt hấn: “Không được, đó không phải nơi người có thể đi. Người thuộc về nơi núi rừng này, trong thành là nơi con người ở, người bị phát hiện sẽ nguy hiểm, không bị phát hiện người cũng sẽ không vui vẻ, nơi đó không có núi, không có nước, không có con thỏ nhỏ để bắt.”

Nhưng mà, nhưng mà hấn muốn ở cùng cô a, không phải người sẽ không thể ở nơi gọi là kinh thành kia sao? Thật vất vả mới có người nói chuyện cùng hấn, sờ hấn, ôm hấn, thương hấn.....

Hấn thật gấp, lần đầu tiên trong đời, thống hận chính mình vì sao lại là thú, không phải con người, không thể cùng cô đi.....

Ngày đó, sau khi cô đi về rồi, hấn khổ sở nằm trong sơn động thật lâu thật lâu, nghĩ đến lần đầu tiên gặp được cô, nghĩ đến lúc cô dứt hấn ăn, nghĩ đến lúc cô vuốt ve bộ lông của hấn, cùng hấn nói chuyện..... Muốn thật nhiều thật nhiều, nhưng sau này cái gì cũng không có, hấn chỉ còn một mình mà thôi.....

Đúng rồi, ngọc bội của mẫu thân cô!

Cô nói ngọc bội là vật duy nhất mẫu thân để lại cho cô, hấn nhớ cô rất nhớ mẫu thân, bây giờ cô phải đi, hấn muốn nhanh giúp cô tìm được.

Hấn có cái mũi rất thính, hơn nữa hương vị trên người cô đã rất quen thuộc, hấn ở trong núi một bên ngủ, một bên tìm, đào đất ở thật nhiều nơi, cuối cùng tìm được dưới một gốc cây cây hòe già.

Trên ngọc bội có hương vị nhàn nhạt của cô, nhất định là không sai.

Hùng đông cô phải đi, hấn chạy nhanh đến giữa sườn núi, tìm được nhà thợ săn cô nói. Hấn nhận ra người đàn ông này, một vài đồng loại của hấn cùng vài loài khác đều bị ông ta giết, hấn mà bị phát hiện cũng sẽ bị giết, trước kia hấn sẽ lẩn trốn rất xa, nhưng mà bây giờ hấn bất chấp nguy hiểm, ở chung quanh phòng ở ngủ ngủ, hấn tìm được cửa sổ có hương vị cô đậm nhất, dùng chân trước gõ.

Cửa sổ mở, cô nhìn thấy hấn thì tương đối kinh ngạc: “Sao người lại tới đây? Mau vào, đừng để dưỡng ta phát hiện.”

Hắn theo cửa sổ nhảy vào, cô gái thấy ngọc bội hắn ngậm trong miệng, hiểu ra.

“Người tìm được nó, còn đặc biệt đưa tới cho ta?” Cô cảm động ôm nó, hắn tham lam nhắm thẳng trong lòng cô, về sau sẽ không thể được cô ôm.....

Cô không đuổi hắn đi, còn để cho hắn ngủ trên giường cô, luôn nói cô cũng rất luyến tiếc hắn.....

Vì sao hắn không phải con người? Hắn nhìn không được nghĩ như vậy.

Không biết phải trách ai, hắn được sinh ra chính là như vậy, trước kia cảm thấy không có gì không tốt, nhưng sau khi gặp được cô, bởi vì không thể đi cùng cô, lần đầu tiên hắn hy vọng chính mình là con người.

Rất muốn làm con người, biến thành con người, có thể hay không?

Hắn chỉ nhớ tối hôm đó cả đầu đều là ý nghĩ như vậy, sau đó trước khi trời sáng, cô lại dùng ánh mắt thất kinh nhìn hắn, giống như trong chớp mắt không nhận ra hắn.

Là ta a, người không nhớ sao?

Hắn muốn như trước kia cạ vào lòng cô, cô lại hoảng sợ lui đến bên giường, miệng cũng vì cực độ hoảng sợ đến kêu không ra tiếng.

Hắn hoang mang nhìn lại cô, vươn chi trước, mới phát hiện mình trở nên rất kỳ quái, móng vuốt thế nào không thấy, bộ lông cũng không thấy, trở nên có vẻ dài, giống như..... giống như cô.

“.....Tay.....” Phải không? Con người gọi nó là tay?

“Người.....” Có lẽ là hai tròng mắt quá mức quen thuộc, làm cô bớt đi sợ hãi, cũng có lẽ là phát hiện hắn cũng không ác ý, cô muốn làm cho chính mình bình tĩnh: “Người là ai? Vì sao..... Ở trên giường ta?”

Hắn há mồm, khàn khàn phát ra âm thanh: “..... Nguyệt.” Tên của cô, hắn nhớ cô nói cô tên Ngưng Nguyệt, Giang Ngưng Nguyệt.

Nhìn đến ngọc bội đặt ở bên giường, hắn vội vàng cầm, đưa cho nàng.

“Người nói..... Người là con sói trắng?” Làm sao có thể?! Đây rất hoang đường! Cô lắc đầu, cô thế nào cũng không thể tin tưởng.

“Người..... Biến một lần cho ta xem.”

Lúc này, đổi thành hắn lắc đầu.

Không được, hắn cũng không biết biến thế nào, vừa tỉnh lại là như vậy, nhất định do là hắn rất muốn biến thành người, nếu biến trở về, vạn nhất không thể lại biến thành người thì làm sao bây giờ?

Không cần, hắn không cần biến trở về, hắn phải làm người, cùng cô đi.

“Nguyệt.....” Hắn đáng thương hề hề nhìn lại cô, mấy lần muốn kề bên người cô, đều bị cô tránh ra.

“Ta..... Khó có thể nhận loại chuyện này.....”

Vừa ngủ dậy, sói trắng bên người biến thành chàng trai trưởng thành thân hình to lớn, càng tệ hơn là cả người trần trụi, danh tiết của cô còn gì?

“Nguyệt.....” Hắn không quen thuộc lời nói con người, từ ngữ ít ỏi, chỉ có thể gọi tên cô.

Một tiếng, lại một tiếng, ngữ khí, ánh mắt kia, lại không hiểu vì sao làm cô cảm thấy mềm lòng.

Cô xoa xoa trán đau đớn, không hiểu sao tâm lại loạn, nhất thời không thể nghĩ rõ ràng.

“Người, đừng nhúc nhích, ngồi yên ở chỗ này, ta đi tìm quần áo của dưỡng cho người mặc.” Để cho người ta nhìn thấy một nam nhân không mặc quần áo ở trên giường cô, cô nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

Cô lấy quần áo về, hắn vẫn duy trì tư thế cũ, nghe lời không nhúc nhích.

“Mau mặc vào.”

Hắn cầm quần áo nhìn trái nhìn phải một hồi lâu, mới hạ quyết tâm lấy tay xỏ vào nơi có chỗ trống, đông kéo kéo, tây giặt giặt..... Thấy hắn quần quần áo thành một đoàn, dường như là tự trói mình lại, cô thở dài, tiến lên giải cứu hắn.

“Nhìn, ta chỉ dạy một lần.”

Hắn quả nhiên thực nghiêm túc, nhìn cô không chuyển mắt.

“Hồng hồng.” Giống như phát hiện cái gì, hắn đung đung vào khuôn mặt phấn hồng của cô, thật khá.

“Đừng nói bậy!” Cô xấu hổ chuyển tầm mắt, tận lực không nhìn chỗ không nên nhìn. Cô lại không thể nào thuyết phục chính mình, hắn chính là một con sói, không thể áp dụng những quy định thế tục lên người hắn, tay cô chạm vào thân thể trắng kiện của nam nhân cũng là chuyện thật.....

Về sau, Ngưng Nguyệt vẫn dẫn hắn đi.

Khi đó hắn còn chưa biết nói tiếng con người nhiều lắm, chỉ là luôn kêu Ngưng Nguyệt, Ngưng Nguyệt, gắt gao lôi kéo tay áo của cô không tha, sau đó cô cũng cười rất dịu dàng với hắn, đồng ý dẫn hắn cùng nhau trở về.

Cô nói với người khác, hắn là người hầu cô mua trên đường về, người ta vì nghèo mà bán mình làm người hầu, mọi người cũng không hoài nghi.

Lúc đầu, lão quản gia đưa cho hắn một cây chổi, hắn phát ngốc một hồi lâu, về sau mới biết, đó dùng để quét rác.

Sau khi Ngưng Nguyệt biết, liền nói hắn không cần làm chuyện gì, có thời gian rảnh, cô sẽ dạy hắn viết chữ đọc sách, hắn biết dùng chữ ngày càng nhiều.

Con người đều có tên, bây giờ hắn đã là người, nhất định phải có tên. Đây là cô nói, còn thay hắn lấy tên, kêu “Lâm Giang”.

Cô nói, Lâm : là nơi cô gặp hắn, Giang : là họ của cô.

Khi đó, hắn là rất vui vẻ, tên của mình và cô có một chữ giống nhau, chẳng đến thật lâu về sau, hắn mới thực sự đã hiểu hàm nghĩa trong đó.

Khi đó cô, cũng nguyện ý cùng hắn làm bạn, chẳng phải đơn thuần bị hắn quần quít lấy, mà không có cách nào ở cùng hắn.

Con người thực sự rất xấu, bởi vì Ngưng Nguyệt đối tốt với hắn, để cho hắn cùng cô ăn đồ ăn giống nhau, chuyện gì cũng không cần làm, người khác sẽ không vui vẻ, vụng trộm bắt nạt hắn.

Lúc đầu không hiểu được, chẳng đến có một lần, khi có người cố ý lấy đồ vật đánh lên đầu của hắn, hắn mới biết được thì ra cái này gọi là bắt nạt.

“Tên ngu ngốc.”

Hắn biết, rất nhiều người gọi hắn như vậy sau lưng, còn nói không hiểu đại tiểu thư vì sao lại mua một tên ngu ngốc về.

Hắn không biết làm sao, khi bị bắt nạt chỉ biết gọi cái tên mà hắn ý lại: “Ngưng Nguyệt, đau.....”

Hắn cho tới bây giờ chưa từng thấy qua Ngưng Nguyệt tức giận, một lần kia, Ngưng Nguyệt rất tức giận, đuổi hết những người bắt nạt hắn trong phủ ra ngoài, còn nói: “Từ nay về sau, địa vị Lâm Giang ngang với ta.”

Khi gặp riêng, Ngưng Nguyệt hỏi qua hắn: “Người hối hận sao?”

Ở trên núi, hắn tự do tự tại, khi rảnh có thể rượt đuổi động vật nhỏ, ở giữa núi rừng nhân nhả chơi đùa, đi đến thế giới con người, rất nhiều tâm kế, hãm hại nhau, mà hắn không thể hiểu được. Ở trong này, người khác thậm chí gọi hắn là tên ngu ngốc, hèn mọn bị người coi thường, khi dễ.

“Hối hận? Không.” Trên núi, không có Ngưng Nguyệt đối tốt với hắn.

Ở trên núi khi bị thương, chỉ có thể chính mình liếm liếm, ngủ một giấc, không thể giống như bây giờ, miệng vết thương trên trán được Ngưng Nguyệt tỉ mỉ đắp thuốc, luôn dùng khẩu khí rất luyện tiếc hỏi hấn đau không.

Mặc kệ là đi đâu, hấn vẫn là muốn đi theo Ngưng Nguyệt.

Bây giờ, hấn đã có thể biến hóa ngoại hình theo ý muốn. Về sau hấn phát hiện, chỉ cần chuyên chú nghĩ đến việc kia, là có thể biến thành người hoặc biến trở về sói, nhưng mà hấn chỉ biết như vậy, cái khác đều không biết.

Sau giữa trưa, chuyện hấn thường làm nhất chính là nghỉ trưa trong phòng Ngưng Nguyệt. Giường Ngưng Nguyệt thật thơm, có hương vị của cô, hấn thích biến trở về hình sói, nằm ở trên giường cô.

Cô chưa bao giờ đuổi hấn, lúc hấn ngủ, cô sẽ ngồi ở phòng ngoài đọc sách hoặc đánh đàn, giúp hấn canh không cho người khác thấy.

Lại qua một đoạn thời gian, hấn học được càng ngày càng nhiều chuyện, đã không còn ai gọi hấn là ngu ngốc sau lưng, nhưng mà họ lại bắt đầu chỉ trích, dùng ánh mắt lộ vẻ kỳ quái nhìn hấn cùng Ngưng Nguyệt.

Có một ngày, khi hấn đi qua đại sảnh, nghe thấy cô cùng cha cô tranh chấp, hấn không phải cố ý muốn nghe lén, là vì không cẩn thận nghe được tên của mình.

Ngưng Nguyệt nói: “Dù như thế nào, con tuyệt không đuổi Lâm Giang.”

Cha cô rất thương cô, mọi chuyện đều theo cô, nhưng lần này vô cùng kiên trì, còn nhắc tới danh tiết gì đó..... Có liên quan tới những người chỉ trích đó sao?

Cuối cùng, dường như Ngưng Nguyệt quyết tâm: “Được, cha thật muốn đuổi hấn, con cùng đi với hấn!”

“Hoang đường! Đây là lời một thiên kim khuê tú nên nói sao? Để người khác nghe thấy được, con làm sao mà cưới chồng được!”

“Chuyện này không phải hoang đường, cha, Lâm Giang cũng là người nhà của con, dù người ngoài nói như thế nào, hấn gặp gỡ con, toàn tâm tin cậy, con sẽ không phụ lòng tin của hấn. Trên đời này, làm gì có chuyện không để ý đến người nhà, xin đừng làm khó nữ nhi, cha?”

Về sau, lão gia không còn đề cập qua chuyện này.

Ngay từ đầu có lẽ ngây thơ không biết, nhưng thời gian đó tới nay, trong lòng hấn kỳ thực hiểu được hấn mang đến cho cô rất nhiều phiền phức, nhưng mà hấn lại làm bộ không hiểu, không để ý tới, chỉ cần Ngưng Nguyệt không mở miệng đuổi hấn đi, hấn sẽ luôn luôn đi theo cô.

Hấn đi theo Ngưng Nguyệt, tổng cộng qua hai lần đón năm mới, cô nói hấn cũng là người nhà, cho hấn cùng lên bàn ăn bữa cơm đoàn viên, về sau lão gia cũng quen, không phản đối cô nữa.

Qua một năm liền thêm một tuổi, nhưng mà hấn mấy tuổi hấn cũng không biết, chuyện trước kia không quá rõ, hấn chỉ nhớ những chuyện từ khi gặp được Ngưng Nguyệt.

Thực ra cũng không quan trọng, hấn chỉ cần biết tuổi của Ngưng Nguyệt là được. Khi gặp được cô, cô mười sáu tuổi, hết năm nay, liền mười tám.

Lão gia nói, muốn thay cô tìm nhà chồng.

Nhà chồng? Ý muốn gả cô sao?

Thành thân – Hấn biết, tháng trước phổ trên Vương đại nương gả nữ nhi, Ngưng Nguyệt có dẫn hấn đi chúc mừng, nhưng mà sau đó, tân nương bị đuổi về, còn thất cổ tự sát, cảm giác thật không tốt.

Như vậy, Ngưng Nguyệt vì sao còn muốn gả?

Nếu chồng không thương cô, cô không phải cũng sẽ bị đuổi về, bị mọi người đùa cợt?

“Đừng gả, Ngưng Nguyệt đừng gả, sẽ bị bắt nạt!” Hấn kích động chạy đi tìm cô, nói thẳng: “Ta cùng nàng là tốt rồi, đừng gả.”

Ngưng Nguyệt nghiêng đầu nhìn khuôn mặt hần vội vã, mỉm cười nói: “Không phải nhất định sẽ bị bắt nạt, cha ta chọn người, sẽ không quá kém, người không cần lo lắng.”

“Nhưng mà, nhưng mà.....” Hần không thể nói rõ loại cảm giác này, rầu rĩ.

“Được rồi, ta đồng ý với người sẽ cẩn thận tìm hiểu, nếu là người không tốt, ta nhất định không gả, như vậy được không?”

Không tốt lắm.

Nhưng mà nói không được, là nơi nào không tốt.

Từ sau khi biết Ngưng Nguyệt phải lập gia đình, cái loại cảm giác không thoải mái này luôn luôn đè nặng trong ngực, đặc biệt là sau khi hiểu được chuyện gì xảy ra giữa vợ chồng, nhìn vợ chồng nhà người khác ân ái ái, lại nghĩ đến Ngưng Nguyệt về sau cũng sẽ bị người ôm, sủng, cùng ngủ một giường, ngồi cùng bàn mà ăn.....

Cảm giác rầu rĩ, chậm rãi biến thành một loại đau, giống như có một con sâu nhỏ ở trong ngực, từng miếng nhỏ từng miếng nhỏ cắn hần.

Hần nghĩ thế nào cũng không thông. Cảm xúc của con người, hần đã học được rất nhiều, như sung sướng, khổ sở, lo lắng, tức giận..... Nhưng mà cái này, hần còn chưa học được, không hiểu lắm.

Hần nghĩ, ngày mai sẽ đi hỏi Ngưng Nguyệt, vì sao chỉ cần nhắc đến chuyện cô thành thân, hần sẽ đau ê ẩm như vậy, thật là khó chịu.....

Nghi vấn của hần, còn chưa kịp hỏi cô, ngày hôm sau cô liền ngã bệnh, đột nhiên như vậy.

Lão gia mời đến thật nhiều đại phu, đều không có tác dụng, cô càng ngày càng trở nên gầy yếu.

Bị bệnh, nên uống thuốc. Hần tự mình thay cô sắc thuốc, uống thật nhiều bát, bệnh của cô vẫn là không tốt lên.

Một ngày kia, hần ngồi ở bên giường nhìn cô, tinh thần cô tốt hiếm thấy, tỉnh lại cùng hần nói chuyện một lát.

“Đừng khổ sở, Lâm Giang.” Ngón tay dài tinh tế cổ sức nâng lên, khẽ vuốt mi tâm hần nhấn lại thật sâu: “Sinh lão bệnh tử, là lịch trình tất nhiên của mỗi người, luôn sẽ có một ngày này.”

“Không thể!” Ngưng Nguyệt không thể chết!

Hần mặc kệ người khác như thế nào, Ngưng Nguyệt chính là không thể.

Mỗi lần chỉ cần hần kiên trì, mặc kệ có tùy hứng xấu lắm hay không, Ngưng Nguyệt đều sẽ theo hần, hần cho rằng chỉ làm như vậy, lúc này Ngưng Nguyệt cũng sẽ theo hần.

“Chỉ sợ không được.” Cô suy yếu mỉm cười, rất xin lỗi nói: “Lúc này không phải do ta. Lâm Giang, người hãy nghe ta nói, nơi này — chính là tim của ta, nó bị bệnh, sẽ một ngày, nó ngừng đập, đến lúc đó, người liền rời đi, đi tìm người kế tiếp đối tốt với người, nơi này đã không còn ai thương người, hiểu không?”

“Biết.” Hần luôn nghe lời Ngưng Nguyệt, cô nói cái gì, hần chưa từng có làm trái quá, lần này cũng như vậy, cô bệnh suy yếu như vậy, không thể làm cho cô buồn bực, cho nên hần thực ngoan gật đầu.

Hần sẽ đi, Ngưng Nguyệt không cần hần ở lại, hần bước đi rất xa.

Chờ sau khi cô chết.

Nhưng mà hần không hiểu được, nhìn thấy cô chết là một việc đau đớn như vậy, thẳng đến khi cô không nghe thấy hần nói chuyện, không thể tươi cười nhợt nhạt đáp lại hần, hần mới chính thức hiểu được nhìn thấy cô chết là rất rất đau, so với chính mình chết còn đau hơn, đau đến không thể thở.

Đại phu nói, cô cần một trái tim hoàn hảo.

Vậy cho cô, đem tim của hần cho cô, cô còn sống, đổi hần chết.

Sau khi Ngưng Nguyệt tỉnh lại, nơi nơi tìm hần, lão gia nói, hần đi rồi.

Là hần muốn nói cho Ngưng Nguyệt như vậy, nói cho nàng, hần thực nghe lời đi rồi, đi tìm người kế tiếp đối tốt với hần.

Con người có một tính cách đặc biệt gọi là ích kỷ, đó là góc tối trong suy nghĩ của con người, lão gia gạt Ngưng Nguyệt như thế, bởi vì sợ ái nữ ấy náy tự trách. Nhưng lần này hần thật vui vẻ, tư tâm lão gia bảo vệ con gái sốt ruột, cùng hần, một lòng muốn bảo toàn Ngưng Nguyệt là tốt rồi.

Ngưng Nguyệt sau khi dưỡng tốt thân mình, tự nhiên không vui được ngay, cô nhớ hần, không biết hần sống có tốt không?

Lão gia không muốn cô lại nhớ hần, vì thế thay cô tìm một hôn sự, gái lớn gả chồng, hơn nữa người kia là do thần y đại phu tìm đến, thiếu gia nhà kia yêu quý Ngưng Nguyệt đã lâu. Ngưng Nguyệt cảm thấy đối phương cứu mạng mình, thế nào cũng nghĩ không ra lý do phản đối, vì thế cô gả, báo đáp ân tái sinh.

Hôn sự náo nhiệt phi phàm, rất nhiều danh gia vọng tộc, họ hàng tham dự, so với nhà Vương đại nương còn lớn hơn.....

Việc này hần đều biết. Vào ngày thay tim đó, hần vốn phải chết đi mới đúng, một tiên nữ tỷ tỷ xinh đẹp ra tay cứu hần, nói với hần, nguyên khí của hần thương tổn rất lớn, phải tu dưỡng thật lâu mới có thể khôi phục, nhưng hần không yên lòng, muốn biết bệnh của cô rốt cuộc có tốt lên không.

Vì thế, tiên nữ tỷ tỷ thi pháp làm cho nguyên linh của hần nhìn thấy.

Ngưng Nguyệt thành thân, trượng phu đối với cô vô cùng tốt, hần hần là phải vui vẻ thay cô, nhưng mà..... Tâm bỗng đau xót, thế nào cũng nghĩ không thông, vì sao không công bằng như vậy.....

Không phải hần dùng tim đổi lấy sinh mệnh của cô sao, cho nên không công bằng. Mà hần cũng rất muốn ở cùng cô, so với bất luận kẻ nào đều muốn, vì sao người kia, cái gì cũng không cần làm, lại có được đến điều hần muốn nhất.....

“Nhìn không ra sao?”

Đường như nhìn thấu suy nghĩ của hần, tiên nữ tỷ tỷ nói cho hần –

“Thực ra, hần cũng phải trả giá, hần một đời yêu khổ nàng, nguyện tu năm trăm năm, mới nên duyên vợ chồng cùng Giang Ngưng Nguyệt kiếp này, cô một đời này nhất định là của hần.”

Tu năm trăm năm, có thể đổi một đời duyên vợ chồng sao?

Hần hơi hiểu, lại không hiểu hoàn toàn.

Vậy nếu hần cũng tu năm trăm năm, có thể cũng có duyên phận với cô một đời hay không? Nếu năm trăm năm không đủ, một ngàn năm cũng có thể, nếu không được, không làm vợ chồng cũng có thể, chỉ cần có thể gặp được cô.....

“Người có cần phải si tình như vậy không? Hại ta bị người cảm động đến muốn khóc.”

Si tình..... Thì ra cái này gọi là si tình, thì ra..... Hần yêu nàng.

Không kịp hỏi cô nghi vấn trong lòng, bây giờ rốt cục đã hiểu.

Không thể lại nhìn cô cùng trượng phu tình cảm sâu đậm, tương lai sẽ có bao nhiêu đứa nhỏ, tâm quá mức chua xót, so với miệng vết thương còn đau hơn hơn, hần nói, hần không muốn nhìn.

“Như vậy, người liền an tâm ngủ. Nếu nguyện vọng duy nhất của người là tìm nàng, ta sẽ thành toàn cho người, chờ sau khi tỉnh lại, nàng ấy sẽ đi tìm người, dung nhan có lẽ sẽ thay đổi, người chỉ cần nhớ giữa cổ tay nàng ấy có chấm chu sa, đây là ta thay người lưu lại manh mối, đừng quên.”

Đây là những lời cuối cùng tiên nữ tỷ tỷ lưu cho hần, từ nay, hần lâm vào giấc ngủ sâu thật lâu.

Hần không biết là, Giang Ngưng Nguyệt mười tám tuổi xuất giá, hai mươi tuổi vì chồng sinh một đứa con trai, rồi sau đó, ngày qua ngày, tươi cười dần dần biến mất, không ai biết được nguyên do. Năm cô ba mươi tuổi, buồn bực không vui, không bệnh mà chết.

Lúc lâm chung, cô biết rõ mình có lỗi với chồng, với con. Nhưng cô không có cách nào, cô không khống chế được chính mình.....

Nói lời xin lỗi, nói rõ con người trên thế gian đều không toàn vẹn, rốt cục có thể giải phóng cho cái tên được cô khóa trong từ lâu.

“Lâm Giang.....”

“Người còn nhớ rõ hần?”

Lúc hấp hối, thân ảnh mông lung như sương, giống như khói nhẹ xuất hiện ở trước mắt cô, nhìn không ra.

“Nhớ.....” Luôn luôn nhớ.

Trái tim, có một tiếng nói, kể ra rất nhiều tâm sự.....

Cô cảm nhận được, một nam nhân dùng tâm ý như thế nào, nhớ từng cái nhăn mày cười của cô.

Cô nghe thấy, tâm sự nam nhân kia chưa từng nói ra, ê ẩm, đau đớn không muốn xa rời.

Chỉ cần Ngưng Nguyệt sống sót, tim của ta cho nàng.

Làm sao cô có thể quên?

Nghe thấy những lời này, làm sao cô còn có thể mỉm cười với hôn nhân của mình, dùng tim của hần đổi lấy tính mạng của cô mà sống những ngày hạnh phúc? Cô không có cách nào!

Ngưng Nguyệt, Ngưng Nguyệt, Ngưng Nguyệt.....

Mỗi ngày, cô đều nghe thấy hần gọi cô, mỗi một lần đều ẩn chứa vô tận tình ý.

Ngưng Nguyệt giúp ta bôi thuốc, thật vui vẻ.

Ngưng Nguyệt nắm tay của ta, dạy ta viết chữ, tay cô thật mềm.

Ngưng Nguyệt kể chuyện cho ta nghe, nhưng ta chán ghét Pháp Hải, vì sao người cùng xà không thể ở cùng nhau?

Ngưng Nguyệt đối với ta thật tốt, ta vĩnh viễn không cần rời đi nàng.

Ngưng Nguyệt, đừng thành thân, tim, sẽ đau.

Ngưng Nguyệt, đừng, không cần ta.....

Trái tim này là của hần, bên trong cất giấu rất nhiều tâm sự thuộc về hần, cái gì mà linh dược của cao nhân, tất cả đều là gạt người! Bọn họ làm sao có thể lừa gạt nàng như thế!

“Lâm Giang, Lâm Giang..... Chàng ở nơi nào? Dưới hoàng tuyền, Chàng chờ ta sao?”

“Hần còn chưa có chết, ta cứu hần.”

Bóng trắng nói: “Người muốn tìm hần?”

Muốn.

Chỉ cần có thể gặp lại hần, mặc kệ ở nơi nào, cô đều phải đi.

Mười năm nay, cô nghe từng câu từng câu, cảm nhận tâm ý của hần, cũng từng giọt từng giọt thấy rõ tâm ý của mình.

Đổi tim cho em, vì tim tôi, đã im đậm hình bóng em.

Cô muốn Lâm Giang.

“Vết thương của hần, cần một ngàn năm để bình phục, người cũng chờ sao?”

Ta chờ.

“Như vậy, liền một ngàn năm đi!”

Có thể nhờ người — giúp ta một việc hay không.

“Là việc gì?”

Nếu, người có cách cứu Lâm Giang, như vậy, có cách nào, có thể che lại thất tình lục dục của ta không?

“Có loại pháp thuật này, nhưng vì sao người phải làm vậy?”

Mời đem pháp thuật giải..... đặt ở trên người Lâm Giang.

Cô tuyệt không muốn động tâm với bất kỳ kẻ nào, không vướng tình cảm, không yêu ai cả.

Cô chờ, bảo đảm khi hấn xuất hiện, có thể liếc mắt một cái liền cảm giác được sự khác biệt, không bỏ lỡ hấn nữa.

“Có thể.” Bóng trắng rõ ràng đồng ý rồi.

Về sau, liên tiếp bảy kiếp, cô lẻ loi một mình sống trên đời, lúc chết vẫn luôn độc thân.

Tính cách của cô luôn lãnh đạm ít ham muốn, dây tơ hồng của nguyệt lão luôn đứt, làm thế nào cũng không se lại được.

Nữ tử thần bí nói, Lâm Giang dùng ngàn năm chờ đợi, đổi lấy một đời cùng cô, nếu không đủ, như vậy lấy thêm của cô, có đủ hay không?

Cô dùng bảy kiếp chờ đợi, bảy kiếp tích mệnh, bảy kiếp cô đơn thê lương, đổi lấy – một đời có thể thương hấn.

Ông trời, liệu có đồng ý không?

10. Chương 10

Hôm nay đã là ngày thứ ba.

Là kỳ hạn cuối cùng Y Nỉ cho hấn, Lâm Giang vẫn như cũ chưa quyết định được.

Hấn suy nghĩ rất lâu, rốt cục có kết luận. Đây là quyền lợi của Ninh Dạ, như vậy nên để Ninh Dạ tự mình quyết định có muốn buông tay hay không?

Nhưng mà..... Ngày đó cô đã nói, cho dù sau này hối hận, cô cũng không cần hấn, mà hấn tự mình ra đi, từ bỏ cô, bây giờ cô còn để ý đến hấn sao?

Hấn đứng bồi hồi trước cửa cả đêm, hấn không có dũng khí ấn xuống cái nút chuông điện nho nhỏ kia.....

Bình tĩnh lại, bên má đều ướt hết.

Chu Ninh Dạ hoảng hốt bật dậy khỏi sofa, sờ sờ nơi đầu ngón tay Tôn Y Nỉ đọng qua giữa tâm mi, trong nháy mắt còn chưa rõ là thực hay ảo.

Từ buổi chiều Tôn Y Nỉ tới, cô cứ luôn luôn mê mê trầm trầm cho đến bây giờ, trong đầu hiện lên rất nhiều hình ảnh, cô nhớ rất rõ ràng, đó tuyệt đối không phải mộng.

Lâm Giang.....

Thì ra cô và hấn ràng buộc, sâu như vậy, xa như vậy.

Khó trách lần đầu thấy cô, hấn đã không chút do dự đi theo cô, không phải buông tha chờ đợi, mà là hấn đã đợi được, tròn một ngàn năm.

Nhưng cái gì hấn cũng không nói, không đề cập tới chuyện mình đã vì cô mà trả giá bao nhiêu, yên lặng làm bạn bên cô, đợi đoạn nhân duyên tiếp theo của cô đến, lại an tĩnh tránh ra.

Cho nên cho dù quản lý chỉ ôm một cái, đã làm cho hấn kinh hoảng như thế, không phải chuyện bé xé ra to, mà là rõ ràng gặp qua cô thuộc về người khác, nhận lấy nỗi đau mất tim, luôn luôn âm ỉ nhắc nhở hấn, cô không phải của hấn!

Dù vậy, hấn vẫn chưa từng hối hận, cùng một sự kiện lặp lại lần nữa, hấn vẫn cam tâm tình nguyện vì cô trả giá những thứ có thể, tim của hấn, đến người của hấn.

Tôn Y Nỉ nói không sai, hấn thực sự rất ngốc, si tình như con thiêu thân lao đầu vào lửa, một chút cũng không giữ lại.

Một ngàn năm trước đến một ngàn năm sau, đều chấp nhất vì một người, hấn như vậy làm sao có khả năng quên cô, làm lại từ đầu?

Cô bỗng nhiên nhảy dựng lên, nhanh chóng xông về phía cửa.

Người ngoài cửa cố lấy dũng khí lần thứ n xoay người muốn ấn chuông, không ngờ cửa lớn lại mở ra, nhất thời khiến hấn hoảng hốt, theo bản năng muốn ẩn nấp. Do hốt hoảng, cho nên đầu hấn đập mạnh vào cạnh cửa.

“Ai da!” Hấn theo bản năng kêu đau, ôm trán ngồi xồm xuống.

“Có đau lắm không?” Chu Ninh Dạ lo lắng ngồi xồm xuống trước mặt hấn, kéo tay hấn ra xem xét. “Không xong rồi, sưng hết lên rồi.” Còn lớn như một cái bánh bao.

Cô đứng dậy kéo hấn vào nhà, lấy đá chườm vết thương cho hấn.

Hấn nhìn chăm chú dung nhan xinh đẹp gần trong gang tấc không chớp mắt. Cô ngồi chồm hồm ở trước mặt hấn, biểu cảm chuyên chú, như vẫn cũ rất quan tâm hấn.....

Chườm đá xong, cô lấy dầu ra bôi cho hấn, lạnh lạnh, hấn có thể cảm giác được độ ấm của dầu ngón tay non mềm của cô, nhớ rất lâu trước kia, rất lâu trước kia, Ngưng Nguyệt cũng giúp hấn bôi thuốc như vậy.....

Mặc kệ là trước kia hay là bây giờ, cô luôn luôn đối tốt với hấn.

Sờ sờ trán, hấn có chút say mê ngây ngô cười.

“Đừng sờ.” Chu Ninh Dạ bắt lấy cổ tay hấn. “Hai ngày sau em sẽ giúp anh trừ máu bầm.”

Hai ngày sau? Nói cách khác, hấn có thể đến tìm cô nữa sao?

“Ninh Dạ.....” A, đúng rồi, hấn nhớ cô vừa muốn ra ngoài, vội vàng đứng dậy, sợ chậm trễ chuyện của cô.

“Em muốn ra ngoài thì đi nhanh đi, anh không sao, chút nữa anh lại đến tìm em.....”

Cô mỉm cười, kéo hấn về sofa ngồi ổn định. “Em vừa rồi muốn đi tìm anh. Anh thì sao? Tìm em có chuyện gì?”

Phải không? Ninh Dạ muốn tìm hấn? Vậy — cô không có giận hấn nữa, đúng hay không?

“Này.” Hấn rút bọc tiền lương ra, đưa cho cô.

Lúc Y Nỉ trả lại cho hấn, hấn rất khổ sở, hấn đi làm vốn vì cô, nhưng bây giờ cô lại chán ghét hấn, chán ghét đến mức không muốn có bất cứ thứ gì liên quan đến hấn.

Cô không nói gì, cười cười nhận lấy, đặt ở một bên. “Còn gì nữa?”

“Còn có, còn có.....” Hấn ấp a ấp úng, không dám nói ra miệng. “Em..... Không cần anh nữa sao?”

“Làm sao lại có biểu cảm giống như cha mẹ qua đời vậy? Nói rõ ràng, là chính anh bỏ nhà đi trước.”

“Anh muốn về nhà.....” Hấn cúi đầu, lấy tiếng nói nhỏ nhẹ chỉ có chính mình mới nghe thấy: “Rất muốn về nhà.....”

Luôn luôn rất muốn về nhà, lúc cô ở ban công nhìn hấn đi qua, ở trên đường gặp được cô, nhìn thấy cô mua gì đó quá nặng..... Mỗi một lần hấn đều rất muốn đi qua hỏi cô: “Anh có thể về nhà hay không?” Muốn trở lại nơi có cô, được nhìn cô, được cô yêu thương.

“Vậy trở về đi, không phải chìa khóa anh luôn mang trên người sao?” Cô đáp lại như đương nhiên, dường như chỉ là hấn đi ra ngoài mua củ cải trắng thôi vậy.

“Nhưng, có thể chứ?” Chìa khóa hắc có, mỗi thứ Ninh Dạ cho hắc hắc đều giữ kỹ, bao gồm quần áo, giày, chén trà, bàn chải đánh răng..... Toàn bộ đều còn.

“Anh suy nghĩ rất lâu, cảm thấy phải hỏi ý của em mới đúng. Nếu anh tự bán chính mình cho Y Nỉ, em có tiền phẫu thuật, có thể sống sót, nhưng như vậy, em sẽ không có anh, cho nên, cho nên..... Em muốn như thế nào?”

“Anh.” Cô nói không cần suy nghĩ. Hắc cho rằng, cô có thể bán hắc để lấy tiền kéo dài sinh mệnh sao? Không có khả năng.

Mặc kệ là một ngàn năm trước, hay là một ngàn năm sau, một khi biết được, cô liền không làm.

“Ngày mai đem tiền trả lại cho Tôn tiểu thư, nói cho cô ấy biết, anh là hàng không bán, ngàn vàng không đổi.”

Cô lựa chọn nhận lấy túi tiền lương gầy còm của hắc, trả lại tờ chi phiếu lớn kia, hắc rất vui vẻ, nhưng mà..... “Vật bệnh của em làm sao bây giờ?”

“Lâm Giang, anh phải hiểu một chuyện, cuộc sống của em là hữu hạn, cho dù anh cho em tìm hoặc bán đi chính bản thân mình, sớm muộn gì vẫn là sẽ có một ngày này, cho nên, anh phải học cách đổi mặt, chấp nhận chuyện này, em không có khả năng đi với anh đến cuối cùng.....”

“Ninh Dạ.....” Vì sao cô đột nhiên nói vậy?

“Cái chết có thể khiến anh quên em sao?”

Hắc lắc đầu, không cần suy nghĩ. Tuyệt đối không, hắc sẽ không quên cô.

“Vậy chờ em. Chúng ta hứa với nhau, kiếp sau lại đến tìm em, nếu anh vẫn cần em, thì mỗi một kiếp chúng ta đều cùng nhau, cho đến khi anh không cần nữa mới thôi.”

Hắc gật đầu, dùng sức gật: “Được, anh sẽ chờ.” Ninh Dạ đã nói vậy với hắc, thì hắc sẽ luôn luôn luôn luôn chờ, không có vấn đề gì.

Cô thương tiếc khe vuốt gương mặt hắc: “Thật xin lỗi, lại để anh chờ đợi lần nữa. Em không thể sống lâu, chỉ có thể như vậy. Nhưng kiếp sau, dung mạo của em có khả năng sẽ không như bây giờ, nói không chừng sẽ rất xấu, không có vấn đề gì chứ?”

“Không sao, trước kia em cũng không như vậy –” Hắc khép miệng lại, phát hiện mình nói lỡ lời, chột dạ vụng trộm quan sát biểu cảm của cô.

Cô cười cười, tuyệt không kinh ngạc: “Anh thích bộ dáng trước kia của em sao?”

“Thích.” Thực ra cũng không phải thật thích khuôn mặt kia, là vì Ngưng Nguyệt dùng cặp mắt đó nhìn hắc, dùng cái miệng kia nói chuyện, dùng thân thể còn sống, cho nên hắc rất tự nhiên thích tổ hợp thân thể này, khuôn mặt này. Về sau gặp được Ninh Dạ, ánh mắt của cô và Ngưng Nguyệt giống nhau, lúc chăm chú nhìn hắc sẽ dịu dàng như nước, hắc theo bản năng liền thích tất cả của Ninh Dạ, cảm giác đều giống nhau.

“Làm sao mà anh biết được đó là em?”

Hắc cúi đầu, tình tứ hôn lên ấn chu sa giữa cổ tay cô.

Đó là ấn ký tiên nữ tỷ tỷ thi pháp, khóa tình cảm của cô đối với hắc bên trong, khi đó, hắc liền cảm nhận được tưởng niệm của Ngưng Nguyệt đối với hắc.

Tuy rằng hắc rất cố gắng muốn nhớ lại gương mặt của tiên nữ tỷ tỷ, muốn nói một tiếng cảm ơn với cô, nhưng cố gắng thế nào cũng không được. Hắc chỉ nhớ rõ giọng nói của cô, lạnh lùng, giống như nước suối chảy qua khe núi — a!

Hắc bật dậy, ánh mắt trừng lớn.

“Làm sao vậy?” Chu Ninh Dạ thân thiết hỏi.

“Y Nỉ, YNỉ.....” Giọng nói của cô ấy, còn có tiếng chuông bạc giống như đã từng quen.....

Sẽ sao? Sẽ như hấn nghĩ sao?

Chu Ninh Dạ và Lâm Giang, cùng nhau đem chi phiếu trả lại cho Tôn Y Nỉ.

“Rốt cục cũng nghĩ rõ ràng?” Tôn Y Nỉ cười như không cười liếc Lâm Giang một cái, cũng không vội nhận lại chi phiếu.

“Vâng.” Hấn nghĩ rất rõ ràng. “Ninh Dạ là của tôi, tôi muốn cùng Ninh Dạ, cho dù cô ấy chết, tôi cũng sẽ chờ cô ấy đầu thai lại rồi đi tìm cô ấy, cùng Ninh Dạ tôi mới có thể vui vẻ!”

“Đứa ngốc, chờ những lời này của cậu lâu rồi! Trước khi tôi bị tác phong của cậu bức đến chảy máu não, cuối cùng cũng để tôi nghe được mấy câu nói này!” Tôn Y Nỉ vỗ vỗ vai hấn, có loại vui mừng của cha mẹ khi thấy con cái trưởng thành.

Muốn hạnh phúc, nhất định phải phải tự thân bảo vệ quyền lợi, quyết đoán cùng quyết tâm, hấn gặp chuyện gì cũng hy sinh chính mình để bảo toàn đối phương, vì sao không thể có suy nghĩ “Dù thế nào cũng phải bảo vệ hạnh phúc của mình”? Cách lưỡng toàn không phải không có, nhưng hấn đã cố gắng thử qua sao? Nếu hấn tìm đến cô thương lượng ngay từ đầu, không tự bán chính mình, mà là nhờ cô hỗ trợ, cô sẽ giúp, không nói hai lời liền đem tiền cho hấn mượn.

Người này thật sự là thiếu giáo dục, hại cô vì tên xấu xa này mà quá mệt mỏi.

Lâm Giang dường như có chút hiểu ra. Mấy ngày nay cô luôn làm khó dễ, thực ra không phải làm khó dễ, mà là đang kích hấn, dạy hấn hấn phải dừng cảm bảo vệ tất cả những thứ thuộc về mình.

“Y Nỉ –” Hấn cảm động kéo kéo tay cô. “Cô đối với tôi thật tốt.”

“Làm trò.” Cô đem chi phiếu nhét vào tay hấn. “Cầm mà cứu tâm can bảo bối của cậu, trước tiên phải nói cho rõ, thu nhập hàng tháng, cả vốn lẫn lời đều phải trả lại cho tôi!”

“Được!” Hấn trung khí mười phần, đáp thật vui vẻ, Chu Ninh Dạ ở phía sau chỉ có thể cười khổ. Rốt cuộc hấn có biết mười phần lợi nhuận này là bao nhiêu không? Căn bản là làm đến chết cũng chưa trả hết sao? Ma cà rồng này! Trình độ giựt tiền một chút cũng không thua ngân hàng ngầm.....

“Lâm Giang nói..... Là cô cứu hấn?” Cô suy ngẫm, khẽ vuốt ấn ký màu đỏ trên cổ tay. “Ngày đó, đều là cô sao?”

“Bị phát hiện?” Nói tới nói lui, Tôn Y Nỉ một chút cũng không buồn bực, thoải mái thừa nhận. “Đúng, đều là tôi.”

“Thật vậy chăng?” Hấn thực sự không sai! Tuy rằng khi đó không nhìn thấy cô, chỉ nghe được tiếng nói của cô, còn có tiếng chuông bạc leng keng, nhưng hấn không quên, luôn nhớ kỹ, nghĩ có cơ hội nhất định phải nói cảm ơn cô. Nếu không có cô, hấn đã sớm chết, nếu không có cô, hấn không có cách nào tìm được Ninh Dạ, nếu không có cô, hấn chờ mấy ngàn năm cũng không khả năng cùng Ninh Dạ, cô thực sự giúp hấn rất nhiều rất nhiều.....

Chu Ninh Dạ ngược lại không hưng phấn nói lời cảm tạ như Lâm Giang, ánh mắt bình tĩnh xem xét cô.

Tâm tư Lâm Giang rất đơn giản, nhưng cô thì khác, cô tinh tế hơn một phần, với một người xa lạ không quen biết, sao cô ấy có thể làm nhiều chuyện như thế, bao gồm tác hợp cho người và sói, thi pháp lên cổ tay..... Cô không nghĩ những chuyện này hợp với quy tắc của trời đất, như vậy, vì sao cô ấy lại giúp Lâm Giang nhiều như vậy?

“Đừng nhìn tôi như thế, tôi vốn là không tính nói ra sớm, được được được – mọi chuyện thật ra là vậy, trên người Lâm Giang có thứ tôi đánh rơi.”

“Hả?” Lâm Giang ngừng hưng phấn.

Có sao? Hấn nhớ lại, làm thế nào cũng không nhớ được, trên người hấn đều là những thứ Ninh Dạ mua cho hấn a!

“Không phải bây giờ, là một ngàn năm trước kia. Hắc nuốt mắt của tôi — không, chính xác mà nói, là nguyên linh đan của chủ tử nhà tôi, cũng vì vậy nên hắc mới có thể không cần tu luyện liền hóa thành hình người.”

“Không phải vì thành tâm thì sẽ được đền đáp sao?” Hắc còn tưởng đó là vì hắc rất muốn biến thành người.

Cô thiếu chút học máu! Người này được tiện nghi còn khoe mẽ!

“Vốn là, lúc cứu cậu, tôi có thể trực tiếp lấy đi nguyên linh đan, nhưng cuối cùng tôi cảm thấy rất có lỗi với cậu, nếu tôi không đánh rơi nguyên linh đan để cậu nhặt được, hóa thành hình người, thì sẽ không có đoạn nhân duyên cùng cô ấy, bây giờ có khi còn tự tại chơi đùa trên núi rừng, không biến mình thành thảm như vậy.”

“Không phải như vậy! Tôi rất vui khi có hạt châu kia, để tôi có thể gặp được Ngưng Nguyệt.....” Nếu không hắc sẽ không biết cái gì gọi là vui vẻ, cái gì là tình yêu, sống ít vài năm cũng không sao.

“Tôi hiểu tâm nguyện của cậu, cậu đã có thứ duy nhất cậu muốn, cùng cô ấy một đời, tôi đây đành phải lấy đó làm bồi thường thôi.” Hại cô vì thế mà đắc tội với nhiều người, bao gồm nguyệt lão bầy kiếp không buộc được tơ hồng cho Chu Ninh Dạ, tức giận đến mức muốn đuổi đánh cô.

“Vậy..... Tôi phải làm thế nào để đem hạt châu kia trả lại cho cô?” Hắc hỏi, không cẩn thận lấy đồ của người khác làm cho hắc cảm thấy thật không tốt.

Hạt châu hồng hồng đó hắc còn nhớ rõ, hắc nhặt được ngoài sơn động, ngay từ đầu lấy đó làm đồ chơi, về sau lại liếm liếm, tuy rằng không giống như quảng cáo trên tivi, xoay xoay rồi chấm sữa, nhưng mà hắc thực sự có nuốt vào, sau đó, hắc liền gặp được Ngưng Nguyệt.

“Không vội, cậu vì nguyên linh đan của chủ tử nhà tôi mới có thể hóa thành hình người, giờ phút này trả lại cho tôi thì cậu không có cách nào hóa thành hình người. Tôi nói rồi, tôi sẽ thành toàn tâm nguyện của cậu và Chu Ninh Dạ, một đời tình duyên.”

“À.” Cho nên hắc sẽ sống đến khi Ninh Dạ mất sao? Đó là bao lâu?

“Đừng lo, tôi có mang rượu ngon xuống địa phủ chào hỏi phán quan rồi, Chu Ninh Dạ một đời sống thọ bảy mươi chín năm, nếu tu dưỡng tốt có khi còn lâu hơn. Nhưng thật xin lỗi, tôi phải phá ảo tưởng tốt đẹp một đời lại một đời đi tìm nhau của hai người rồi. Mất đi nguyên linh đan, cậu cũng xong.”

Một con sói, không thể sống lâu đến hơn một ngàn năm.

“Không sao, có thể cùng Ninh Dạ kết thúc sinh mệnh cũng tốt lắm.” Lâm Giang cười đến thực thoải mái.

Vốn vì sinh mệnh bọn họ dài ngắn không đồng nhất, hắc mới phải đợi cô, tìm cô, bây giờ không cần chờ, cũng không cần tìm, bọn họ có thể nắm tay cùng nhau rời đi.

Đến địa phủ rồi, hắc sẽ cầu Diêm Vương cho hắc chuyển thế, hơn một ngàn năm qua, hắc không làm chuyện xấu, hắc có thể cùng Ninh Dạ làm người đúng không? Chỉ cần bọn họ đều là người, vậy nguyệt lão cũng không có lý do gì không kết dây tơ hồng cho bọn họ.

Bọn họ có thể đi cùng nhau trên đời, cùng nhau tìm được đối phương, cùng nhau –

Hắc quay đầu, ánh mắt chạm vào ánh mắt cô, mười ngón đan nhau.

Cùng nhau, nắm tay đến khi đầu bạc.

11. Chương 11: Phiên Ngoại 1

Ninh Dạ, nhớ mua ví da cho anh.” Trên cơ bản, nhu cầu vật chất của Lâm Giang rất thấp, bình thường đều là cô quan sát thấy hắc cần cái gì, tự mình thay hắc mua thêm, chỉ cần cô mua cho hắc, hắc sẽ thật vui vẻ, nhưng thật ra rất ít chủ động yêu cầu cái gì.

Đầu tháng, hắc đột nhiên nói muốn mua ví da, cũng khó trách cô có chút bất ngờ.

Chưa tới vài ngày, hắc lại nhắc nhở cô lần thứ hai, có thể thấy được hắc thực sự rất muốn có một cái ví da.

Nhưng mà — hần muốn ví da làm cái gì?

Ngày thường hần đi ra ngoài làm việc đều cầm chìa khóa bước đi, nhiều lần thì hần sẽ nghe cô đem giấy tờ để ở túi quần sau, nhưng mà bình thường đều không có cơ hội sử dụng, giấy chứng nhận gì cũng đều là cô giữ, vậy..... Hần muốn ví da rất cuộc là dùng để làm gì?

Đã bị yêu cầu đến hai lần, chắc rằng hần thực sự rất muốn, vì thế cô tranh thủ khi đi vào nội thành thì đến công ty bách hóa chọn mua, hơn nữa nghiêm túc lựa chọn, chọn cái nào vừa thời trang vừa có kiểu dáng đẹp.

Đây là lần đầu tiên hần mãnh liệt muốn một thứ gì đó, cô không muốn lựa chọn của mình có sai sót gì.

Vào bữa tối, khi đem ví da đưa cho hần, hần trông thực vui vẻ, khoe miệng cả đêm đều nhếch lên cười.

Qua chuyện này vài ngày, cô đi đưa cơm trưa cho hần, bởi vì chỗ ở gần nơi hần làm việc, có khi hần sẽ về ăn cơm trưa, còn lại là cô nấu xong đưa qua cùng hần ăn cơm.

Hỏi vài đồng nghiệp của hần, đối phương chỉ chỉ thân ảnh ngồi ở giữa phòng: “Lâm lại nhìn ảnh chụp của cô rồi, chỉ cần có thời gian rảnh, hần sẽ lấy ví da ra xem.”

“Ví da?” Cô tìm được chữ mấu chốt.

“À, chắc là từ tháng trước, lúc vài người chúng tôi ăn cơm trưa có đánh cược, giới thiệu một nửa kia của mình, liền thuận tay lấy ảnh chụp trong ví da ra trao đổi một chút, hần khi đó hình như có chút buồn, cũng không nói chuyện, vì thế chúng tôi liền an ủi hần: “Mọi người đối với Ninh Dạ nhà anh đều rất quen thuộc, biết cô xinh đẹp lại sẵn sàng, đề tài này anh không cần tham dự.” Qua vài ngày sau đó, hần liền có thói quen mang theo ví da, đương nhiên, chúng tôi đều biết đến hần không có ý khoe ra, nhưng hành động khi rảnh liền trộm trón đi xem ảnh, vẫn tránh không được ánh mắt của chúng tôi.”

Rốt cục biết được toàn bộ sự việc, Chu Ninh Dạ kinh ngạc bật cười.

Mọi người đều biết Lâm Giang này tính tình giản dị, làm sao biết ra vẻ khoe khoang trước mặt người khác, chỉ đơn giản là cảm thấy thực buồn bực, phát hiện thì ra có thể mang ảnh chụp của bạn gái theo trên người, mọi người đều biết, chỉ có hần không nghĩ tới, hần cũng muốn lúc nào cũng có thể nhìn thấy cô.

Cô lặng lẽ đi đến phía sau hần, thăm dò nhìn thứ hần đang cầm trên tay, là ảnh chụp của cô khi học đại học, đã gần mười năm rồi.

Cô rất ít khi chụp ảnh, ảnh trong nhà không nhiều lắm, đa số đều là chụp hình tập thể, chụp hình một mình dường như là không có.

Tối hôm đó trước khi đi vào giấc, cô nhẹ giọng nói: “Lần sau khi anh được nghỉ, đi ra ngoài đi một chút đi!”

“Được.” Sau khi Ninh Dạ phẫu thuật xong, tình hình điều dưỡng không tệ, mỗi ngày khí sắc đều thực hồng nhuận, nhưng nửa năm đầu, hần vẫn không dám làm cho cô mệt nhọc, nơi quá xa không dám đi, rạp chiếu phim cũng không dám đi, sợ không khí không tốt, ảnh hưởng tới sức khỏe của cô.

Tuy rằng Y Nỉ nói, đời này cô sẽ sống thọ tới bảy mươi chín tuổi, nhưng vẫn là phải trân trọng thân thể thật tốt, nói không chừng có thể sống càng lâu.

Tính toán, bọn họ hình như thực sự có một thời gian không đi ra ngoài chơi, mỗi ngày đều ở nhà, cô hần là cảm thấy buồn.

Vào ngày nghỉ, trước tiên bữa trưa bọn họ đi ăn mỳ Ý, giá cả không cao, lại có phiếu giảm giá Ninh Dạ sưu tập được, giá giảm xuống càng rẻ.

Buổi chiều, bọn họ tay trong tay dạo vòng quanh chợ, trên đường cũng mua một ít đồ ăn vặt phần ăn hai người, không dùng nhiều tiền, nhưng lại rất vui vẻ, có cảm giác như đang hẹn hò.

Sau đó Ninh Dạ lôi kéo hần đi vào một phòng chụp ảnh nhanh, bỏ vào máy năm mươi xu.

Chụp ảnh nhanh hần biết, nhưng mà chưa từng chụp qua, hơn nữa cái đó hình như chỉ có nam sinh cùng nữ sinh trẻ tuổi mới thường làm, bọn họ không tính là người trẻ tuổi, đúng không?

“Ninh Dạ, này –”

Cô quay lại đây, hôn lên miệng của hắn.

Bên tai nghe thấy tiếng rắc rắc cùng đèn flash, ngay từ đầu hắn không chuẩn bị tâm lý nên sửng sốt, sau đó cũng chỉ ngơ ngác để cô sắp xếp, nhất định sẽ chụp không đẹp..... Hắn bi thảm nghĩ.

Ninh Dạ bề bộn trang trí thật nhiều hình lên ảnh chụp, hắn từ đầu đến cuối ngơ ngác đứng ở bên cạnh.

“Này — bỏ vào ví da đi.”

Khi Ninh Dạ đưa cho hắn, ánh mắt hắn toàn bộ đều sáng.

Ninh Dạ thật xinh, chụp thế nào cũng đẹp mắt, hắn cảm thấy chính mình thoát nhìn có chút ngốc, nhưng Ninh Dạ rúc vào bên người hắn làm cho hắn cảm thấy chính mình lại trở nên đẹp mắt, mỗi một tấm ảnh đều làm cho hắn yêu thích không buông tay, có một số tấm cô ngược đầu hôn hắn, một số tấm cô ôm hắn từ phía sau, một số tấm cô tựa vào vai hắn... Còn có thật nhiều bong bóng, hoa nhỏ, sao lóe sáng, giống như tâm tình của hắn.

Vì thế hắn cảm thấy — hắn thực thích phát minh chụp ảnh nhanh này!

“Hàng tháng đều phải đến chụp một lần nha!” Hắn yêu cầu cô.

Chụp ảnh nhanh trở thành một nơi hẹn hò ngọt ngào cố định giữa bọn họ, trong ví da của hắn từ nay về sau, hàng tháng đều có hình mới nóng hổi rồi –

12. Chương 12: Phiên Ngoại 2

Gần đến tết, bình thường cứ khi đến giờ phút này sẽ nhận được không ít lời chúc mừng, những người quen bao nhiêu năm không liên lạc đều sẽ điện tới chúc mừng hồi thăm.

Chu Ninh Dạ ngồi ở bên giường, có vẻ như đang nghĩ cái gì đó rất chăm chú, Lâm Giang không quấy rầy cô, đánh răng xong chuẩn bị đi ngủ, cô đột nhiên ngẩng đầu, mở miệng nói: “Cởi quần áo.”

Người vốn đang ngáp, chớp mắt mắt liền sáng lên, trung khí mười phần trả lời: “Được!”

Tiếp theo, lấy tốc độ tiêu chuẩn hoàn toàn phù hợp để tham gia vào quân ngũ cởi sạch quần áo trên người, lên giường đánh về phía cô.

Chu Ninh Dạ bật cười, né tránh nụ hôn của sói. “Em không có ý đó.”

“À.” Thật đáng tiếc. Người nào đó rõ ràng cảm thấy thất vọng, biểu cảm trên mặt trước sau chênh lệch rất lớn, có thể so với tốc độ thay đổi cảm xúc của diễn viên rồi.

Cô làm bộ không thấy, đẩy đẩy hắn đứng dậy, mở cái bao đầu giường lấy ra bộ quần áo chỉnh tề, đo đo người hắn. “Thử mặc xem có vừa không.”

Hắn ngoan ngoãn đứng lên mặc quần áo, lại tự động xoay một vòng cho cô xem.

“Ừ, ánh mắt của em không sai.” Chu Ninh Dạ vừa lòng gật đầu. Người đàn ông của cô mà ăn diện lên, cũng sẽ đẹp đến làm cho người ta không rời mắt được.

“Vì sao lại mua quần áo mới?” Quần áo còn đủ mặc mà, hắn cũng không muốn ăn diện tuần tú cho người khác xem, hắn thầm nghĩ chỉ mình Ninh Dạ một người thích là được rồi.

“Tuần sau em đi ăn đám cưới của đồng nghiệp, anh đi với em nha.”

“Là đám cưới của người đối xử với em rất tốt kia sao?”

“Ừ.”

“Được, chúng ta đi.”

Hắn muốn đi để nói với người ta — cảm ơn cô đã chăm sóc Ninh Dạ nhà chúng tôi.

Chu Ninh Dạ giúp hắn cởi nút áo, thay quần áo mới, nở nụ cười nhẹ –

“Tốt lắm, bây giờ anh có thể phóng lên rồi.”

Thật lâu thật lâu trước kia, Ngưng Nguyệt mang hắn đi xem tân nương đội mũ phượng quan, cùng trưởng phu bái đường thành thân, thật lâu thật lâu, một ngàn năm sau, Ninh Dạ nắm tay hắn đi xem người mặc váy lụa trắng bước vào giáo đường. Tục lệ kết hôn vô cùng khác nhau, nhưng cô dâu sẽ nắm lấy tay người kia cùng thề nguyện cả đời hạnh phúc, trải qua mấy ngàn năm đều giống nhau.

Cô dâu cố hết sức đem hoa vút cho Ninh Dạ, cười hỏi cô, bao lâu mới đến phiên cô làm cô dâu?

Ninh Dạ không trả lời, chỉ cười cười quay đầu nắm lấy tay hắn.

Hắn biết được một điều từ Y Nỉ, Ninh Dạ tự nguyện chọn chi mệnh cô độc, mỗi một thế đều là cha mẹ mất sớm, bằng không thì bị cha mẹ vứt bỏ, mỗi một thế đều không có nhân duyên, cô đơn một người đi trên đời, lại cô đơn trở về, dùng phúc của mỗi một thế, đổi lấy nhân duyên gặp mặt hắn.

Vì hắn, cô tình nguyện không làm cô dâu, bỏ qua nụ cười xinh đẹp của cô dâu trước mắt –

Tham gia hôn lễ xong, Lâm Giang đột nhiên trở nên bề bộn nhiều việc.

Trước kia, chỉ cần tan làm liền về nhà, dường như hắn luôn đứng giờ tiến vào cửa, bây giờ, lại ba ngày thì hai ngày không thấy bóng dáng đâu, hỏi hắn cũng chỉ trả lời qua loa là đi với đồng nghiệp.

Hắn muốn mở rộng mối quan hệ cũng không sai, cô cũng không thể hai mươi tư giờ dính lấy hắn, trước kia chỉ một lòng có cô, bây giờ hắn muốn kết giao bạn bè, làm cho cuộc sống phong phú một chút, Chu Ninh Dạ cũng lạc quan tán thành, chỉ là hắn nói ấp úng, biểu cảm chột dạ, rõ ràng chính là có quỷ.

Thực ra hắn là người không thể nói dối, nhất là nói dối cô, sẽ có cảm giác tội lỗi, nói sẽ lấp bấp.

Vậy rốt cuộc hắn đi đâu? Cho tới nay, hắn luôn thẳng thắn thành khẩn với cô, đột nhiên lại có bí mật, học được cách giấu diếm cô, không thể không thừa nhận, điều này làm cho cô có chút mất hứng.

“Lâm Giang, anh đi đâu, sao lại về trễ như vậy?” Trước khi hắn trả lời, cô nói trước: “Đừng có nói đi với đồng nghiệp, em biết anh không đi cùng bọn họ ra ngoài.”

Loại cố này, một lần hai lần còn có thể, làm sao mỗi đêm đều cùng đồng nghiệp đi ra ngoài được, ngay cả ngày nghỉ cũng không tha?

Hôm nay giúp hắn đưa cơm trưa, đồng nghiệp nói, hắn đâu có chịu đi với chúng tôi đâu, Lâm Giang rất trung thực với cô, không mang theo cô thì sẽ không đi.

Nhưng gần đây lúc nào hắn cũng không thấy bóng người là sự thật, rốt cuộc hắn đang vội cái gì, thần bí đến không thể cho cô biết?

“Ừm, mệt mỏi quá, anh muốn ngủ.” Hắn trực tiếp trở mình, kéo chăn bông giả chết. Chỉ cần đáp không được, hắn sẽ dùng chiêu này trốn tránh của cô.

Có quỷ, thực sự có quỷ!

Lưu ý vết thương trên tay hắn, cô đang muốn hỏi, hắn đã vù vù ngủ rồi.

Cô suy nghĩ thật lâu, thế nào cũng nghĩ không ra, hắn rốt cuộc gạt cô làm gì, vì sao trên tay lại bị thương?

Đêm đó qua đi chưa được vài ngày, hắn nghỉ ngơi hứng thú hùng hực lôi kéo cô ra ngoài, hỏi hắn muốn đi đâu, hắn chỉ nói: “Đi rồi em sẽ biết!”

Hắn nhìn có vẻ vui lắm, miệng luôn luôn cười, cô cũng tùy hắn, không hỏi nữa.

Vòng vo một chuyến xe bus, lại đi bộ hơn mười phút, đáp án được công bố –

“Anh muốn mang em đến giáo đường?” Đây là chỗ đồng nghiệp cô lần trước kết hôn, mang cô tới nơi này làm cho hắn vui như vậy sao?

“Ừ.”

Đứng giữa giáo đường, hắn lấy một thứ trong túi ra, trực tiếp đeo vào ngón áp út của cô.

Cô kinh ngạc.

“Vừa khít.” Nắm nắm ngón tay mảnh khảnh lên xem kỹ, hắn thực vừa lòng gật đầu, đưa ra một cái nhần khác. “Đến lượt em.”

Không có cầu hôn, không có mục sư làm chứng, càng không có khách mời chúc phúc, nhưng động tác hắn đeo nhần vào ngón áp út của cô, so với cái gì đều thặng trọng.

Hắn là loại người chưa bao giờ nói lời dễ nghe, những chuyện muốn làm, hắn đều dấu trong lòng.

Cô xúc động mỉm cười, đeo một cái nhần khác vào ngón tay hắn, sau đó nghe thấy hắn nghiêng người ở bên tai cô nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Vợ à.”

Hắn chờ kêu một tiếng vợ này, rất lâu rồi.

Cô chớp mắt mấy cái, che giấu ẩm ướt trong mắt, dương dương tự đắc giơ tay phải: “Làm sao có thể có được cái này?”

Đừng nói là mượn Tôn Y Nỉ nha, bọn họ bây giờ đã nợ nần chồng chất.

“Anh đi làm việc vất kiếm tiền mua.”

“Sao anh có thời gian – anh nói buổi tối, còn cả ngày nghỉ luôn chạy đi không thấy bóng dáng, là đi làm công?”

“Đúng rồi. Như là sáng sớm ra cảng cá hỗ trợ chuyển hàng, nhà ăn gần đây có việc cần hỗ trợ anh cũng sẽ đi, còn có một ít người muốn xem giờ, nửa đêm chuyển nhà, cái đó kiếm tiền tốt lắm, đáng tiếc không ai chuyển nhà mỗi ngày.....” Nói xong lời cuối cùng, giọng nói hắn càng lúc càng nhỏ. “Vẫn là không có cách nào mua được nhần kim cương xinh đẹp như đồng nghiệp của em.” Trước mắt như vậy đã là cực hạn hắn có thể làm, vẫn rất uất ức cô.

Ngày đó nhìn đồng nghiệp cô đứng ở chỗ này, có danh phận, mọi người đều chúc phúc, đó là nguyện vọng duy nhất của mỗi cô gái, hắn hy vọng cô cũng có thể.....

“Từ khi hôn lễ qua đi, anh đã muốn làm vậy?”

Hắn gãi gãi đầu, cười gượng: “Anh nghĩ, nguyệt lão không cho chúng ta nhân duyên, vậy thần linh ở Trung Quốc không được, chúng ta đành theo thần linh Tây phương thôi!”

“.....” Người đầu cổ phản đề này!

Anh cho rằng đang mua đồ ăn ở chợ sao, mua nhằm hành có thể đi đổi lại tôi?

Chu Ninh Dạ nhắm mắt. Đông Phương, Tây phương, Như Lai Phật Tổ, Jesus Christ, cùng các thần linh khác, người đàn ông của con không thông minh, nếu gây tội gì, xin người một mắt nhắm một mắt mở, tha thứ cho hắn – đứa nhỏ không hiểu chuyện, đương nhiên, trước mắt khẩn cầu người cho chúng con kiếp sau được nên duyên, ngàn vạn lần đừng ngăn cản không cho phép chúng con cùng nhau.....

13. Chương 13: Phiên Ngoại 3

Tìm không thấy!

Tìm thể nào cũng không thấy!

Tìm đến núi cao rừng sâu, ngay cả bên cạnh hồ nước nhưng vẫn không thấy!

Có một thời gian, rõ ràng cảm ứng được nó tồn tại, khi tìm tới ngọn núi này, lại chặt đứt, hoàn toàn biến mất không thấy, một chút cảm giác cũng không có.

Làm sao bây giờ? Còn tiếp tục như vậy, chủ nhân liền xong đời, mà cô sẽ chết càng khó xem!

Qua hai năm, cô lại cảm nhận được hơi thở của chủ nhân một lần nữa, một đường tìm đến, phát hiện nó đúng là được giấu trong thân thể một con sói, khó trách hai năm này, cô làm thế nào cũng không cảm nhận được!

Con sói ngốc này! Cái gì tốt không nuốt, đi nuốt nguyên thần linh đan của người ta, người đói như vậy sao hả?!

Mà bây giờ, cũng vì ngực nó bị thủng một lỗ to sắp chết, lộ ra tiên khí của nguyên thần linh đan, cô mới có thể tìm đến.

Con sói này hoàn toàn chưa từng tu luyện nhưng trên người đã có hơi thở của con người, còn có thất tình lục dục, thật đáng ngạc nhiên.

Nó thoát nhìn thật thảm, ngực thủng một lỗ to, trống rỗng, trái tim vốn tồn tại đã không cánh mà bay. Bị người làm hại sao? Vậy vì sao trên người nó lại không có chút oán khí nào?

Cô nhất thời tò mò, đầu ngón tay nhẹ chạm mi tâm nó, đọc ý nghĩ của nó.

Ngưng Nguyệt, Ngưng Nguyệt, Ngưng Nguyệt.....

Cả đầu nó đều là cái tên này.

Từng đoạn ngắt quãng, mỗi một việc xảy ra trong hai năm đều rõ ràng nhớ kỹ, đem mọi việc cô ấy đối tốt với nó, giữ chặt ở trong lòng, ngay cả chuyện cô ấy thay nó may đôi giày – việc nhỏ này cũng làm cho nó nhảy nhót mấy ngày.

Ngưng Nguyệt, đừng chết.....

Ngưng Nguyệt, em là người đầu tiên yêu thương ta.....

Ngưng Nguyệt, ta có thể không đi hay không, ta không cần những người khác đối tốt với ta, đó không phải em.....

Nếu không..... Để ta chết đi nhé? Em sẽ sống lại.....

Cô đọc mà tâm đều đau.

Sói ngốc, người không phải con người sao lại biến thành người, học tình cảm của con người?! Còn học được rất tốt, so với con người càng đa tình!

Cho dù học được, người vẫn là một con sói a, ở trong mắt con người, thú vật chính là thú vật, tính mạng vĩnh viễn không đáng giá bằng con người, người hiểu không? Tội gì biến bản thân thành như vậy hả.....

Cô biết mình nên lấy nguyên thần linh đan rồi trực tiếp bỏ đi, đây là lựa chọn của nó, chẳng trách được ai, nhưng mà.....

Ý chí cô không sắt đá như vậy!

Nó thảm như thế, cô cũng có một nửa trách nhiệm, nếu không phải cô gây họa, nó cũng không có cơ hội hóa thân thành người, càng không vì yêu Giang Ngưng Nguyệt mà hiến dâng trái tim mình.

Nếu không có nguyên thần linh đan hộ thể, mạng kia của nó còn đợi được đến khi cô đến sao?

Nghe mỗi một tiếng Ngưng Nguyệt trong đầu nó, ngay cả mạng nhỏ sắp mất vẫn si tình dứt khoát muốn ở bên cô gái kia như cũ.....

“Được rồi, được rồi, xem như ta nợ người, không cần kêu nữa!” Kêu đến tâm cô đều mềm nhũn.

Ai~..... Vì câu chuyện tình yêu đi lệch đường ray của người sói này, cô có dự cảm mình sẽ bị rất nhiều người đuổi giết, bao gồm cả chủ nhân đợi nguyên thần linh đan mãi không được.....

14. Chương 14: Phiên Ngoại 4

Chu Ninh Dạ phát hiện vấn đề này từ rất sớm.

Gần đây, cô bắt đầu chính thức xem chuyện này là một chuyện nghiêm trọng — Lâm Giang kiêng ăn!

“Anh không kiêng ăn.” Mỗi khi cô chỉ ra hành vi nào sai, hắn sẽ đứng đắn trần thuật lại những lời này.

Đúng, hắn không kiêng ăn, hắn chỉ không ăn rau xanh mà thôi. Không phải không thích, chỉ là đơn thuần không ăn. Hắn chỉ ăn thịt, có thịt hắn tuyệt đối sẽ không chạm vào rau dưa, so mới người ngoài, thực ra hắn cũng không quá kiêng ăn, như vậy hắn là không tính kiêng ăn đi?

Được rồi, hắn không kiêng ăn, chỉ là cực độ kén ăn mà thôi.

Mỗi lần gắp rau xanh vào bát hắn, hắn sẽ không vui nhíu mày: “Vì sao lại bắt anh ăn cỏ?”

“Không phải cỏ, đó là cải làn.”

“Giống nhau.” Nó giống như cỏ a, đặng đặng, chất chất, có vị cỏ.

Cô muốn hắn ăn, hắn vẫn ăn, chẳng qua sẽ trừng mắt nhìn rau xanh trong bát hồi lâu, thẳng cho đến khi nuốt hết hạt cơm cuối cùng hắn mới cam nguyện giải quyết nó.

Cũng đúng, dù sao người cô nuôi là một con sói ăn thịt, không phải là nai, không thể hi vọng hắn sẽ ăn cỏ như động vật.

Ngay từ đầu cô không để ý lắm, sau này lại bắt đầu lo lắng về vấn đề sức khỏe, mới sửa lại cho đúng, nhưng thói quen ăn uống này, cô vẫn hy vọng nó sẽ trở thành hành vi tự phát, cô thật sự không muốn mỗi lần ăn cơm đều phải lặp lại y một đoạn đối thoại —

“Anh là sói, không phải thỏ.”

“Em biết mà.”

“Vậy vì sao phải ăn cái này?” Hắn trừng mắt nhìn cà rốt thái sợi trong bát.

“Không ai quy định chỉ có thỏ mới có thể ăn cà rốt.”

Có khi nhìn bộ dạng rất không muốn của hắn, cô thường thường sẽ mềm lòng, suy nghĩ lại, cô đổi thành cách khác, lợi dụng thủ đoạn.

“Lâm Giang, anh ăn một loại rau xanh, em sẽ đồng ý với anh một chuyện.”

“Thật vậy chẳng?” Nhưng hắn có chuyện gì cần cô đồng ý?

“Như là.....” Cô cố gắng ức chế mặt đỏ: “Lần trước anh cầm về, bị em tịch thu, đĩa CD.....”

CD? Chính là Y Nỉ cho hắn, nói có thể tăng tiến tình thú vợ chồng, nói hắn học tập cho tốt một chút..... A, đúng rồi, mở đầu liền thấy một nam một nữ lỏa thể ôm nhau lăn qua lăn lại hôn tới hôn lui sờ lên sờ xuống.....

Có chút tư thế hắn chưa từng nghĩ qua, thoát nhìn rất thú vị, hỏi Ninh Dạ có thể thử hay không, lại bị cô đánh một cái sau ót, tịch thu luôn cả CD.

Chu Ninh Dạ trốn trong phòng bếp cắt hoa quả mà xấu hổ, hai má nóng bừng, lúc trở lại bàn cơm, tròn mắt vài giây mới lấy lại tinh thần.

Đậu, bắp cải, cà chua xào trứng, còn có súp lơ hắn ghét nhất đều biến mất sạch sẽ, ngay cả cọng hành cũng không còn!

“Anh vụng trộm đồ đi đúng không?” Ánh mắt chất vấn nhìn hắn.

“A —” Hắn há mồm, để cô thấy cọng súp lơ cuối cùng vừa nhét vào miệng còn chưa ăn.

“.....” Người này thật ra là một đứa con nít đúng không? Em làm một chuyện tốt, cô giáo sẽ cho em một phiếu bé ngoan, gom được mười cái đổi một phần thưởng, có gì khác biệt với cậu nhóc ngày thơ ấu đó?

Sau đó, cô phát hiện mỗi bữa cơm Lâm Giang chỉ ăn rau dưa!

Cô hy vọng có thể sửa được thói kén ăn của hắn, nhưng không muốn hắn ăn chay a!

Một con sói trọc đầu?! Truyền ra ngoài sẽ chọc người ta cười chết!

Sau đó, cô bắt đầu lo lắng hấn không đủ dinh dưỡng.

“Lâm Giang, anh có thể ăn chút thịt.” Bây giờ ngay cả thịt bò hấn yêu nhất cũng không dụ được hấn!

Đến cuối cùng, cô bắt đắ dĩ nói: “Anh ăn một nửa thịt một nửa thức ăn khác, cái gì em cũng đều tùy anh!”

Ẩm thực phải cân đối, nhưng mà, hấn vẫn như cũ kén ăn. Lúc này đây, hấn vô cùng tinh tường ý thức được, tật xấu kén ăn này cả đời hấn đều không đổi được.

Bởi vì, món ngon chân chính hấn muốn ăn, tên là –

Chu Ninh Dạ.

HẾT !!!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thay-tim>